

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 73

Izlazi subotom

Zagreb, 26. rujna 2009.

Sadržaj:

Moj hrvatski dom	2
Pisma Borčetu	3
Glasujmo	4
Biti pravi Hrvat	6
Okupljanje domoljubnih Hrvata	8
Sudbina	15
Hrvatska knjižara	17
Che Guevara iz Orahovice	18
Naši muslimani	25
S Pantovčaka	28
Occidental observer	30
Povijest i čovjek	34
Zgodopis	35
Bosno moja	39
Osvrti	43
Živjeti NDH	50
Hrvatski jezik	51
Čitajte s nama	53
Roman u nastavcima	54
Bog nas je stvorio	57
Ustaški hitrozov	61
Kolači	62
Čitatelji	63

Naklada

30.000 primjeraka

Glasnik je besplatan

NAJVEĆA HRVATSKA DRŽAVNA TVOREVINA U POVIESTI

"Poglavnik je 9. rujna 1943. u jedan sat poslie pola noći preko zagrebačkog krugovala osobno uputio hrvatskom narodu ovaj poviestni proglas:

Hrvatski narode! Himbeni saveznik bio je nametnuo hrvatskom narodu u času uzkrnuća Nezavisne Države Hrvatske ugovore i granice, kojima je velik dio hrvatske jadranske obale bio odtrgnut od tiela Hrvatske.

Kroz dvie i pol godine hrvatski je narod s najdubljom boli u duši trpio to nasilje, a napose Hrvati tih krajeva pretrpili su na slobodi, na životima i na imovini najveće patnje.

Današnjim danom sama je talijanska vlada svojim postupkom riešila hrvatski narod obveze, proiztekle iz nametnutih ugovora.

Veliki vođa Reicha Adolf Hitler izjavio mi je večeras, da priznaje Nezavisnoj Državi Hrvatskoj granice, u kojima su uključene odciepljene hrvatske zemlje na Jadranu.

Hrvatski narode! U ovom poviestnom času okupimo se svi poput jednog čovjeka oko svojih oružanih snaga, koje će u zajednici sa savezničkim oružanim snagama osloboditi hrvatske zemlje na Jadranu!

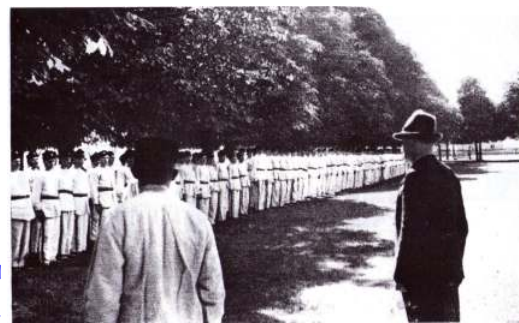
U ovom času ljubavi prema Domovini i prema nesretnoj braći, koju ćemo osloboditi i prigrliti, ujedinito se svi, imajući na umu samo sreću i slobodu hrvatskoga naroda, te svoju vlastitu Nezavisnu Državu Hrvatsku.

Hrvatskim oružanim snagama izdao sam zapovied, da izvrše svoju hrvatsku i vojničku dužnost.

Hrvati! Poduprite svi hrvatsku vojsku u izvršenju te njezine poviestne dužnosti. Hrvati Primorja i Dalmacije, koji ste napustili svoje domove radi talijanskih nasilja na vama izvršenih, pridružite se hrvatskim oružanim snagama, da vam domovi opet budu vaši!

Od današnjeg dana sloboda i nezavisnost Hrvatske nije više ničim ograničena!"

"Hrvatski krugoval", 3. listopada 1943.

Zbor Hrvatske seljačke zaštite
Banovine Hrvatske

**RAZBIJAMO I RUŠIMO HDZ/SDP SUSTAV
PRIDRUŽITE NAM SE!**

NOVA HRVATSKA

Svaki komadić zemlje obraditi
i svaki pedalj Hrvatske obraniti

Godina III. Zagreb, subota 18. rujna 1943. Broj 219.

VJEKOVNA BORBA za hrvatski Jadran

(am) — Zagreb, 17. rujna. Borba za hrvatski Jadran, koja je ovih dana konačno završena pobjedom hrvatske nacionalne i državne misli, donela je hrvatskom narodu još jedno čagoejeno izkustvo. Vjerolomni susjed, koji je kroz vijekove u raznim oblicima i na razne načine pozicao s one strane Jadrana za vjekovnom i nepriporomom hrvatskom obalom, haćen je sa žatova hrvatskog mora istinski prijatelj i saveznik — Veliki Njemački Reich, na usta svoga Führera, dao je najjači izraz svome prijateljstvu prema hrvatskom narodu i Nezavisnoj Državi Hrvatskoj brzom i pravednom odlukom o pripojenju ja-
dranskih krajeva Hrvatskoj.

Ratno drugarstvo i prijateljstvo između njemačkog i hrvatskog naroda, kojima je i hrvatski narod pridonio čagoejeno žrtve u krvi od siepa Ukra-
jine do Staljingrada, pa sve eto do za-
lova hrvatskog plavog Jadrana. Hrvat-
ska je svojim djelima i svojim žrtvama
dokazala, da pripada europskoj zajedni-
ci naroda i da vjernost uzvrata vier-

RIEKA, BUDVA I BAR SU ZAPOSJEDNUTI

Hrvatske i njemačke snage nastavljaju po osnovi oslobađanje hrvatske obale
Zagreb, 17. rujna. Hrvatske i njemačke oružane snage nastavljaju po osnovi izvršavanje svojih zadataka. U izvršavanju tih zadataka zaposjednuti su Budva i Bar.
Na dan 14. o. mj. u 17 sati izvršeno je zaposjedanje Rieke. (HDU)

NAJVEĆA HRVATSKA DRŽAVNA TVOREVINA U POVIESTI

(M) Povijestna odluka Poglavnik o uz-
postavi cjelokupnosti hrvatskog državnog
područja kolim je Dalmacija pripolena Ne-
zavisnoj Državi Hrvatskoj našla je živog
odjeka u inozemnom novinstvu, koje na
istaknutim mjestima iztice zamašnost ove
odluke kojom se hrvatska država uzpo-
stavila u svojem cjelokupnom vrhovništvu
nad zemljama koje su u povijestnoj proš-
sti sačinjavale hrvatsku državnu zajednicu.
»Neue Zürcher Zeitung« javlja,
da su hrvatske oružane snage s podporom
njemačkih četa zaposjele Dalmaciju koja
je do sada bila okupirana od talijanskih
četa. Dalmacija je, naglašuje švicarski list,

pripolena Nezavisnoj Državi Hrvatskoj.

»Najveća hrvatska državna tvorevina
u povijesti — tako objavljuje vodeći bu-
dapestanski list »Pester Lloyd« —
najnovije događaje u Hrvatskoj, ističući
da je novi hrvatski ministar oružanih sna-
ga general Navratil u razgovoru s njemač-
kim ratnim izvišteljem naglasio, da pri-
pajanjem Dalmacije hrvatski narod konač-
no dobiva svoj zatvoreni životni prostor.
More, koje znači pluća za Hrvatsku, vra-
ćeno je zemlji. Za tu veću Hrvatsku, koja
predstavlja najveću hrvatsku državnu tvo-
revinu u povijesti, bori se hrvatski narod.
Vrata u njegovu budućnost opet su danas
široko otvorena. Hrvatski narod se nalazi
u ratu ne za tudje probitke kao što to tvr-

di inozemna promičba nego se hrvatski
narod bori za svoju vlastitu obstojnost i za
svoju državnu budućnost. — završava taj
izvištel »Pester Lloyd«.

Francuzki list »L'Echo de Nancy«
u vjesti iz Zagreba kojom obavještava fran-
cuzku javnost o poviestnim događajima u
Hrvatskoj obširno izvješćuje kako je Po-
glavnik proglasio cjelokupnost Hrvatske i
Dalmaciju, hrvatsku pokrajinu koju su do
sada držale talijanske čete. Državni je po-
glavar na koncu upravo poziv svim Hrvat-
tima da se u sadašnjem poviestnom času
ujedine te da jednodušno suraduju za do-
brobit hrvatskog naroda i hrvatske države.

MESIĆ, CHE GUEVARA I dr. BOROGOVAC

Biti Muhamed ili antiStevo

Dragi moj Borče,

Čovjek čeka, čeka i konačno dočeka. Mukotrпно i strpljivo čeka, a onda se sladi. Do mile volje. Često tamo gdje se najmanje nada. Recimo kao ja kod Dr. antiSteve (nosi li još i drugo ime: Muhamed) Borogovca. Rado čitam njegove tekstova, sve se nadajući da su to i njegova stajališta. Iznenada, međutim, doznajem da se radi o Antistu. To su one osobe koje su ZA, ali to je ujedno i PROTIV. Jedno govore, a za nešto drugo se uistinu zalažu.

Dr. je tobože ZA cjelovitu BiH, a u stvari je PROTIV Republike Srpske. Zašto? Zato, jer – primijeni-mo li njegov način zaključivanja – Republika Srpska nije partizanska tvorevina. A da je (ili: jeste)? To pak znaju samo Stjepan Mesić i Dr. Borogovac. Možda i Josip Joža Manolić. Onaj iz Kumrovcu u zadnje vrijeme nešto se ušutio.

Zato Dr Borogovac i ne poduzima ništa konkretno kako bi udovoljio državotvornim željama i potrebama muslimanskog pučanstva u BiH (kako onima bošnjačke upućenosti, tako i onima koji su nebošnjački nastojeni). Priča, priča i priča. Očito, muči ga što je, kako on kaže, četnicima pripala pre-malo teritorija, samo Republika Srpska, pa ju pošto po to nastoji proširiti na cijelu Bosnu i Hercegovinu.

Prijatelju dragi.

Dr. Borogovac također drži u rukavu sljedeći mesičevski algoritam:

Dr Ante Pavelić je fašist. Fašisti su govna. Tzv. Nezavisna Država Hrvatska je đubrište,

prostor pun govana. Govna smrde, pa poštene ljudi, istančana njuha, na Istoku i na Zapadu, kao pravi lovački psi, bježe od njih. Tako rade poštene i ideološki čiste osobe, ali ovi iz Hrvatskog uljudbenog pokreta to nisu. Postali su, ako to već oduvijek nisu, prava govna, kad već podižu spomenik tom ...

Nećeš vjerovati.

Partizanima je govor kroz šifre u krvi. Bit će da je onda i ovaj rečenični slijed Dr. Borogovca samo njegova šifrirana misao. Imam pri ruci jednu sveopću partizansku šifrovnicu (ne šahovnicu, jer toga u partizana nema), pa ću

pokušati doznati što je Dr. Borogovac zbilja dojavio Stjepanu. Čitam rezultat dešifriranja:

Che Guevara je komunist. Revolucionarni. Od rođenja.

Fidel Castro je šef Che Guevare. Dakle, komunistički super-revolucionar.

Fidel Castro je prijatelj Pol Pota, koji je ubio 3 milijuna svojih sugrađana. Dakle, Fidel Castro je komunistički super-revolucionar koji je organizirao ubijanje više milijuna ljudi.

Stjepan Mesić ide u posjetu Fidelu Castru, komunističkom super-revolucionaru, a ne zao bilazi ni Che Guevaru. Stjepan Mesić je isto tako trajni obožavatelj Tita. Tita kao nema

(iako je poslije Tita Tito), ali postoji Fidel Castro (što znači i Che Guevara), koji umije potamaniti milijune ljudi. Stjepan Mesić uzima naputak (ili napitak) od Fidelu Castra, kako bi uz pomoć njega potamanio nove milijune Hrvata, jedva preostalih nakon Bleiburga.

Dr. Borogovac (bilo kao Muhamed, bilo kao tobožnji antiStevo) veliki je obožavatelj Stjepana Mesića. Braćo Hrvati čuvajte se jedinstvene BiH, utemeljene na AVNOJskim načelima, a prema dotjeranim nacrtima Stjepana Mesića i Dr. Borogovca.

Nu, što ako je i ovo samo šifrirani tekst. Što li je tek krije ispod njega? Znaju li cijelu tajnu Stjepan Mesić i Dr. Borogovac? Ili je potreban i ključ koji se

nalazi kod Save Štrbca i Carle del Ponte?

Braćo, braćo, čuvajmo se braćo. Od takvih nas može spasiti samo Antiša, makar s nama jedino bio u mislima.

Mi? Da mi, ali i mnogi drugi. Na primjer: Amerikanci.

Naime, Dr. Borogovac je krenuo u Ameriku, a Fidel je još živ.

Moj dragi Borče,

Sve ti je to tako, kako čije oči vide. Barem da im pritom ruke miruju.

Pa, eto: Zdravo!

Tko kolje: Pol Pot, Stjepan Mesić ili dr. Borogovac?

T. Borogovac

General Ante Gotovina

za Predsjednika RH

Na temelju svojih statutarnih odredbi, općeg raspoloženja hrvatskih građana i potrebe za uređenjem Republike Hrvatske na demokratskim, kršćanskim i nekomunističkim spoznajama, stajalištima i kriterijima,

Skupština Hrvatskog uljudbenog pokreta održana dne 19. rujna 2009. godine u 8.30 sati donijela je sljedeću

ODLUKU

- 1. Hrvatskog generala Antu Gotovinu kandidira se na izborima za predsjednika Republike Hrvatske, koji će se održati krajem 2009. ili početkom 2010. godine.*
- 2. Ova kandidatura polazi od općepoznatih i nedvojbenih činjenica da je hrvatski general Ante Gotovina: a) častan i ugledan hrvatski domoljub i nepokolebljivi branitelj svoje domovine Hrvatske, b) izraziti demokrata i nekomunist, c) osoba odana poštenju i nekorupcijskom ponašanju i djelovanju, d) velik i nepatvoreni pristalica zapadnih vrednota življenja, te e) državnik koji se pokazao sposobnim pobjedonosno voditi velike društvene ustroje.*
- 3. Hrvatski uljudbeni pokret u razdoblju od 15. listopada 2009. godine, pa do trenutka službenog podnošenja ove kandidature nadležnim državnim tijelima prikupljat će potpise građana, posebno birača, koji ju žele poduprijeti.*
- 4. U svrhu prikupljanja potpisa građana koji podupiru ovu kandidaturu ustrojiti će se područni odbori i odabrati povjerenici u gradovima i drugim naseljima Republike Hrvatske, kao i među hrvatskim iseljeništvom.*
- 5. Hrvatski uljudbeni pokret zamolit će Međunarodni sud u Haagu za izvanredni dopust hrvatskom generalu Anti Gotovini za vrijeme izborne kampanje, i to u razdoblju od 1. prosinca 2009. do 31. siječnja 2010.*

HRVATSKI ULJUDBENI POKRET

*dr. sc. Tomislav Dragun
predsjednik*

T. Dragun

OSEBUJNOSTI HRVATSKOG JEZIKA

Non Caesar supra grammaticos

prof. Marijan Krmpotić, Zagreb

Hrvatski bi rekli: "Vladaru se nije pačati u gramatiku" (slovnicu)!

Ova mudra latinska izrjeka iz rimskog doba 48. godine prije Krista uči vladare da jeziku čine samo štetu pačaju li se u gramatiku. Svejedno, puno vladara nije od te drevne mudrosti ništa naučilo. Vladari se često vole pačiti u nešto o čemu pojma nemaju. Primjera ima i u našoj povijesti. Jedan smo čak nedavno doživjeli!

* * *

I poslije poraza srbijanskog agresora, u Republici Hrvatskoj ostal je i dalje u službenoj uporabi državni jugoslavenski vukopisni pravopis po kojem se **niečnica "ne" morala pisati zajedno s glagolom "htjeti"**. Takvo pisanje propisivali su i Anić/Silić/ Goldsteinovi 'Hrvatski' (sic!) pravopisi usmjerenja jugounitarističkog. Nu, kako u hrvatskom nema glagola "nehtjeti", već imamo samo glagol "htjeti", **niečnica "ne" uvijek se u hrvatskom piše raztavljeno od glagola**: ne ću, ne ćeš, ne će, ne ćemo, ne ćete, ne će.

Tako su raztavljeno **"ne ću"** nakon Domovinskog rata pisali nacionalno svjestni Hrvati. Ovi nasumce uzeti primjeri to potvrđuju:

- "... koga zanimaju, **ne će** ih ni čitati." – Vjesnik 19.11.1993. Marijan Horvat – Mileković u članku: Reklamerstvo pod krikom 'znanosti';

- "...možda nekima **ne će** značiti mnogo, ..." – Glas koncila 19.8.2001. Božidar Petrač: Umro

knjževnik Ivo Balentović;

- "... inače se **ne ćemo** moći sporazumjevati, ..." – Večernji list 20.3.2002. Marijan Krmpotić: "Kakav bi urnebes bio da engleske riječi izgovaramo kako se pišu";

- "Mnogi analitičari drže da Srbi **ne će** izbjeći ni prijevremene izbore ...". – Novi List 6. 9. 2002. "WAZ osvaja Balkan";

- "Nadamo se da za to **ne će** biti potrebe, ipak ..." – Novi list 26.11.2002. Haški istražitelji imaju novu kasetu o Medačkom džepu;

- "Zbog toga mu **ne ćemo** previše uzeti za zlo ..." – Nacional 17.12.2002. Ivan

Starčević: Vienci i kaktusi;

- "Toliko neizbrisiv da ga **ne će** moći mimoići ni jedna ..." – Vjesnik 9.1.2003. Ivo Maroević: "Samozatajni Emil Pohl".

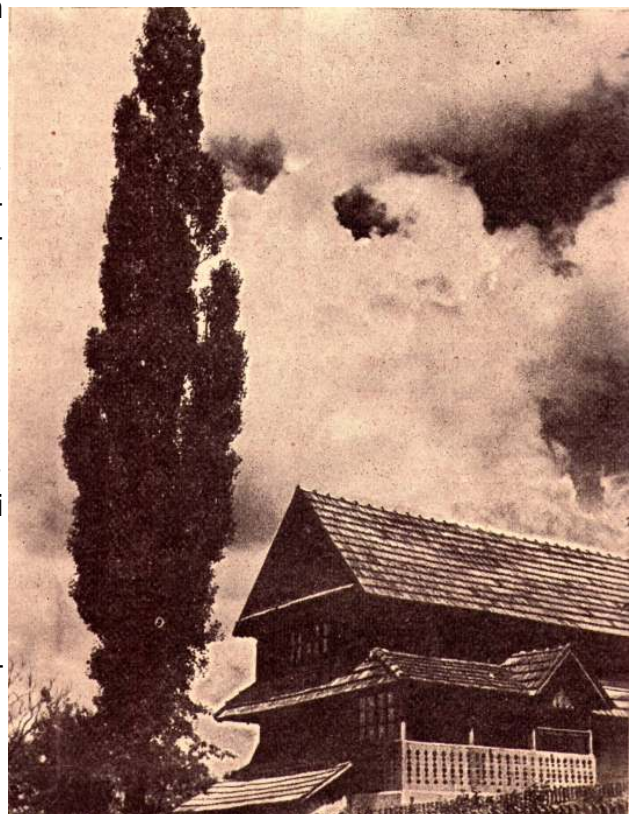
- "Ove godine **ne će** biti ponovljen niti Blitzkrieg ..." – Vjesnik 9.1.2003. Hrvoje Horvat: Glazba, Satana i Jackson.

- "Sudbina židovskog naroda je teška i **ne će** biti nikada ..." – Vjesnik 9.1.2003. K.R.: Solženjicin: "Židovi u Rusiji";

- "... – nije sigurno kako već sutra **ne će** ući". – Narod 15.6.2003. Marijan Horvat Mileković: "Mobitel i hrvatski jezik";

Napokon 2005. Školska je knjiga tiskom objavila prvi Babić/Ham/Mogušev "Hrvatski školski pravopis".

Poslije malone jednoga stoljeća jugoterora u pisanju po državnom Jugoslavenskom Standardu (po JUS-u) Babić/Ham/Mogušev "Hrvatski školski pravopis", Hrvatima vraća pravilno hrvatsko pisanje niečnog oblika glagola "htjeti": ne ću, ne ćeš, ne će, ne ćemo, ne ćete, ne će (točka 56. str.50). Ministarstvo znanosti, naobrazbe i športa RH odobrilo je i preporučilo za uporabu Babić/Ham/Mogušev "Hrvatski školski pravopis" u osnovnim i srednjim školama Republike Hrvatske rješanjem klasa: 602-o9/05-01/007, ur. broj: 533-12-05-02 od 16. veljače 2005. godine.

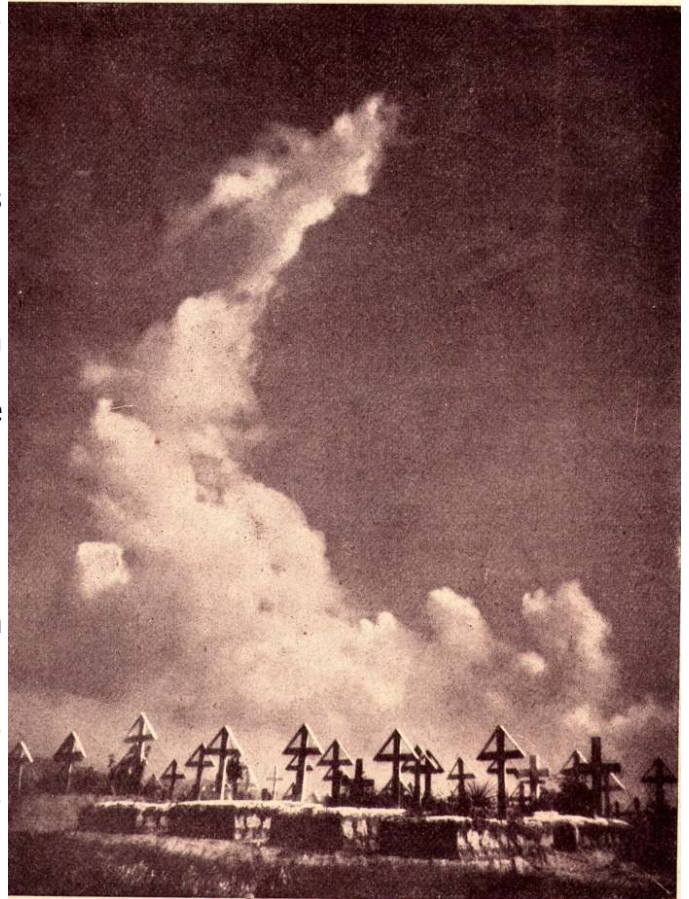
Moslavački trijem – foto: Drago Damaška

Ali, ni od koga izazvan ili na to nukan, gotovo iz čista mira, nepotrebno, tadašnji predsjednik hrvatske Vlade i sada počastni predsjednik HDZ-a gospodin **Ivo Sanader** pača se u Babić/Ham/

Mogušev "Hrvatski školski pravopis" glede pisanja "ne ću", i izjavljuje: **"Ja ću i dalje pisati "neću" zajedno!"** Znači, predsjednik hrvatske Vlade i predsjednik HDZ-a pisat će "neću" **radije jugounitarističkim pravopisom negoli hrvatskim!** Poziv je to predsjednika HDZ-a svim članovima svoje stranke da čine isto, zar ne? Nu, kako bilo da bilo, ni to ulizivačko politikiranje nije spasilo gosp. Ivu Sanadera da ga oni "odozgo" ne spraeše čim su posumnjali u iskrenost njegova antifašizma. Da mu u proljeće 2007. ni u Oxfordu nisu povjerovali kada im reče da je izpunil obvezu i "nacionalizam smanjil na minimum", odkriti će nam 14. rujna 2009. u "Novom listu" Denis Romac, napisavši među ostalim: "Tadašnji hrvatski premijer Ivo Sanader iskoristio je pak slovensku blokadu za tipičnu nacionalističku afektaciju ...Oživio je nacionalističku zvijer .... " i t.d., i sl. Kako bilo da bilo, za nas je samo važno da je Ivo Sanader svojom izjavom u prilog jugosferičnosti glede pisanja "neću" umjesto "ne ću", učinil hrvatskom jeziku grozomornu štetu i nepotrebno naudil svim nacionalno osvještenim hrvatskim ljudima od pera. Jerbo, otada izim Hrvatskog Slova, Naroda, Hrvatskog lista i Glasnika – sve ostale tiskovine u vlasništvu stranog kapitala odbijaju tiskati tekstove ako auktor piše "ne ću" rastavljeno. Dobiva se dojam da su svi urednici tih tiskovina partizančili po šumama prije negoli su s gora sišli u grad k nama ognjštara. Čak i "Vjesnik hrvatski politički dnevnik", koji kusa iz državnih jasli novac svih nas hrvatskih poreznih obveznika, diskriminira hrvatske auktoze koji ne pišu po JUS-u jugounitarističkim pravopisom. Oni valjda misle da je u nas Zakon o diskriminaciji donešen samo pедера radi.

Kako ne bi zabravili kakav nam je materinski jezik u Jugi po JUS-u, neki dan nam je EPH (Europapress Holding) uz Slobodnu Dalmaciju daroval prilog "Memento" na "Hrvatski jezik". Međutim, dok se cienjeni jezikoslovi prepiru – piše nam tako gosp. Vladimir Paar u **J u t a r n j e m** 14.9.2009. – treba li 'kurikulum' prevesti na hrvatski, budući da sve Europske zemlje 'kurikulum' prevode na svoje jezike i je li on hrvatski ili nacionalan, dotle u onom Mementu Slobodne Dalmacije na "Hrvatski jezik", naši podučavatelji iz EPH zaboravise nam na hrvatski prevesti neke rieči latinskog podrijetla koje oni rabe, u tom svom prilogu za hrvatski, jerbo mi Hrvati u svojim slovnicaama imamo svoje i ljepše: primjerice: **glasoslovlje; oblikoslovlje; skladnja; slovoslovlje.**

Izim priče o Cesaru koji se pača u jezik, imamo mi i sramotne priče o pametnjakovićima koji pišu o jeziku, a **ne razlikuju pismo od govora**, tj. pravopis od pravogovora i javno se sramote. Neki dan smo u Slobodnoj Dalmaciji mogli pročitati da je u crkvi Presvetog Odkupljenja – mauzoleju Ivana Merštrovića u Otavicama – služena **"sveta misa na glagoljici"** (sic!). Misa je bila (govorena) na staroslavenskom ili starohrvatskom jeziku, dok je "glagoljica" pismo. Ali slično pusto znanje o jeziku ima i gospodin Zdenko Lje-

Grobovi mučenika – Foto: Georgij Skrygin

vak, inače viđen zagrebački nakladnik i dugogodišnji predsjednik Programskog vieća HRT-a koji za nas je časopisu Fokus 17.2.2006. obavijestil: **"HRT je obvezan koristiti standardiziran hrvatski jezik i ne može se služiti korisnim hrvatskim jezikom."** Zbilja?

Ali pisma treba znati čitati. "Na hokejaškoj utakmici Medveščaka i Jesenica sjedilo se i po stepenicama dvorane." – Izvjestila nas je u Jutarnjem listu 14.9.2009. novinarka Jasmina Komar. Gospođica se Komar vjerojatno stepenicama penje i u Gornji Grad, premda na zidu na tabli piše da su to "Zakmardijeve stube". Piše, ali na latinici, a ona, očito, to pismo još nije dobro svladala.

Tko u mladosti ne nauči, u starosti se teško muči.

TREĆE OKUPLJANJE DOMOLJUBNIH I DRŽAVOTVORNIH HRVATA

ISPRED ŽUPANIJSKOG SUDA U ZAGREBU
30. LISTOPADA 2009. U 11 SATI

TRAŽIMO IZRUČENJE JOSIPA PERKOVIĆA
NJEMAČKOM PRAVOSUĐU

ZA LUSTRACIJU, PRIMJER JOSIPA PERKOVIĆA

kapetan **Borče Nikolov**, Skopje Josip Perković poznato je udbaško ime. Svjedoče za to nebrojeni hrvatski grobovi rasuti širom svijeta. Ipak, i dalje je u blizini vrha hrvatske države, a njegov sin savjetnik je predsjednika RH!

Krunoslav Prates, Perkovićeva, ako već ne ruka, a ono barem kažiprst nalazi se u njemačkoj tamnici. Doživotno. Ubojstvo Stjepana Đurekovića mora se okajati i na taj način. Josipa Perkovića čeka ista sudbina. Za istu, ali i druge tomu prisrodobne stvari. Tjeralica za njim već je raspisana.

Međutim, komunistička hobotnička ruka Stjepana Mešića, kao i ona ovdje posjećenog Josipa Manolića, čuvaju ga od ruke prav-

de. Udbaški jataci i dalje djeluju, iako im je biologija zakucala na vrata. Na vrijeme su se, po običaju, domogli položaja u hrvatskom pravosuđu, kako u Državnom odvjetništvu, tako i u sudstvu. Pretvorili su tu časnu hrvatsku ustanovu u udbaški brlog.

Hrvatski uljudbeni pokret podnio je 3. studenog 2005. protiv Josipa Perkovića kaznenu prijavu. Mladen Bajić i Državno odvjetništvo RH dosad se nisu oglasili. Josipu Perkoviću otvoreno i zainteresirano čuvaju leđa. Sigurni smo – s razlogom! Njihovim.

Svakom trpljenju dođe kraj. Kazneno gonjenje Josipa Perkovića u svoje je ruke odlučio preuzeti Hrvatski uljudbeni pokret. Županijskom sudu u Zagrebu dne 23.

lipnja 2009. podnesen je istražni zahtjev protiv Josipa Perkovića. Ratko Ščekić, istražni sudac, ne ulijeva baš preveliku nadu za pravičan postupak. I njegova proudbaška usmjerenost je nedvojbeno.

Zato, u pripremi su i druga sredstva. O svom postupku protiv Josipa Perkovića Hrvatski uljudbeni pokret obavijestio je njemačku policiju u Münchenu i njemačko veleposlanstvo u Zagrebu. Potvrđen je prijem poštanskih pošiljki.

U svezi s ovim slučajem Treće Okupljanje domoljubnih i državotvornih Hrvata bit će upriličeno dne 30. listopada 2009. u 11 sati ispred Županijskog suda u Zagrebu.

HRVATSKI ULJUBENI POKRET

Udruga za zaštitu prava građana
Predsjednik
Pete poljanice 7
10000 ZAGREB

Zagreb, na dne 18. kolovoza 2009.

ŽUPANIJSKI SUD U ZAGREBU

Vijeće Županijskog suda u Zagrebu
Posl. br. XXX-KIR-2395/09
Istražni sudac: Ratko Šćekić
Trg N. Šubića Zrinjskog 5
10000 ZAGREB

Co:

MINISTARSTVO PRAVOSUĐA RH

Ivan Šimonović - ministar
Dežmanova 6-10, 10000 ZAGREB

BAYERISCHES LANDESKRIMINALAMT

Tel. 089/1212-1751 ili 089/1212-2051
Odeonsplatz 3
80539 München - Deutschland

DEUTSCHE BOTSCHAFT ZAGREB

Dr. Bernd Fischer - veleposlanik
Ulica grada Vukovara 64 - 10000 ZAGREB

ŽALBA

na rješenje Županijskog suda u Zagrebu br. XXX-KIR-2395/09 od od 28. kolovoza 2009.

u dva primjerka

Ad 1.

Naš istražni zahtjev protiv Josipa Perkovića s dne 23. lipnja 2009. i nadopunjen dne 18. kolovoza 2009. Županijski sud u Zagrebu, sudac Ratko Šćekić, rješenjem br. XXX-KIR-2395/09 od 28. kolovoza 2009. odbacio je "kao **nepodoban** za postupanje".

Dokaz:

Rješenje Županijskog suda u Zagrebu br. XXX-KIR-2395/09 od 28. kolovoza 2009.

Ad 2.

Predmetno rješenje Županijskog suda u Zagrebu, dotično suca Ratka Šćekića, predstavlja proudbaški pamflet, a ne utemeljeni pravosudni akt.

Inače,

"Pamflet je tekst u kojem se autor izražava polemički o znanstvenim, vjerskim ili političkim temama. U pamfletu argumentacija, koja bi bila utemeljena činjenicama, stoji u pozadini. Umjesto argumentacije, predominantno je strastveno zagovaranje protiv teme pamfleta. Pamflet odobrava ili je ponekad čak i krajnji cilj ponižavanja protivničke strane. Ovom se cilju podređuje rasprava, jezični stil, a posebno i retorički stil."

Ad 3.

Iz toga, samim tim, proizlazi da su Županijski sud u Zagrebu, a posebno sudac Ratko Šćekić, kao i samo Državno odvjetništvo RH, udbaško leglo, koje sve čini da bi zaštitilo udbaške zločince poput Josipa Perkovića, za kojima je čak i raspisana međunarodna tjeratica, te one koji su pod udbaškom zaštitom opljačkali Republiku Hrvatsku u kuponskoj privatizaciji i sl.

Tako se i dalje pokazuje nužnim i **neophodnim** **provođenje lustracije** u Republici Hrvatskoj, kao što se to **upravo provodi** u Republici Makedoniji.

Dokaz:

Novinski članak "Velika 'čistka' u Makedoniji", Mile Radenković, www.politika.rs, 31. kolovoza 2009.

Županijski sud u Zagrebu

Ad 4.

HRVATSKI ULJUBENI POKRET, Udruga za zaštitu prava građana, ustrojnik je Drugog okupljanja domoljubnih i državotvornih Hrvata, koje je upriličeno za dne **19. rujna 2009.** u 10 sati, ispred kuće komunističkog zločinca Josipa Manolića u Zagrebu, Nazorova 57.

Na dotičnom skupu podnijet ćemo izvješće pod nazivom "ŽUPANIJSKI SUD U ZAGREBU I HRVATSKO PRAVOSUĐE UDBAŠKO SU LEGLO" u kojem će biti obrađen predmetni slučaj, kao i slučaj kuponske privatizacije.

Izvješće će biti objavljeno u "Glasniku", internetskom tjedniku, koji se šalje na 30.000 e-mail adresa.

Dokazi:

Dopis Općinskog državnog odvjetništva u Zagrebu br. KDO-2258/05 od 13. lipnja 2005.

Dopis Županijskog državnog odvjetništva u Zagrebu br. K-DO-208/05 od 8. srpnja 2005.

Dopis Općinskog državnog odvjetništva u Zagrebu br. KDO-2368/05 od 1. rujna 2005.

Rješenje Županijskog suda u Zagrebu br. XXX-KIO-I-174/05 od 21. srpnja 2005.

Rješenje Županijskog suda u Zagrebu br. IX-II-Kv-699/05-2 i Kio-I-174/05 od 8. studenog 2005.

Pismeno Županijskog suda u Zagrebu br. XXX-KIO-I-174/05 od 16. veljače 2006.

Rješenje Županijskog suda u Zagrebu br. XXX-KIO-I-174/05 od 14. ožujka 2005.

Rješenje Županijskog suda u Zagrebu br. X-II-Kv-212/06-3 i Kio-I-174/05 od 31. ožujka 2006.

Ad 5.

HRVATSKI ULJUBENI POKRET, Udruga za zaštitu prava građana, ovaj će slučaj također predati u postupak Časnom lustracijskom sudu, odnosno njegovim radnim tijelima, gdje će osobno - uz ostale - biti lustracijski označeni Ratko Ščekić, sudac Županijskog suda u Zagrebu, Mirjana Rigljen, predsjednica Županijskog suda u Zagrebu i Mladen Bajić, glavni državni odvjetnik RH.

Ratko Ščekić

Dokazi:

Odluka o osnivanju Časnog lustracijskog suda od 13. rujna 2008.

Pravila za rad Časnog lustracijskog suda od 13. rujna 2008.

Odluka o imenovanju članova Časnog lustracijskog suda od 13. rujna 2008.

Ad 6.

HRVATSKI ULJUBENI POKRET, Udruga za zaštitu prava građana, podnijet će isto tako kaznenu prijavu protiv svih osoba koje sabotiraju istražne postupke protiv Josipa Perkovića i drugih udbaških i komunističkih zločinaca, te tužbu protiv Ratka Ščekića i još 9 osoba radi naknade štete u iznosu od preko **34 milijardi kuna**, koju je organizirana skupina u hrvatskoj politici i pravosuđu tijekom kuponske privatizacije počinila 270.000-ici hrvatskih branitelja i prognanika.

Dokazi:

Terećenje od 16. veljače 2009.

Obračun zateznih kamata uz terećenje od 16. veljače 2009.

Ad 7.

HRVATSKI ULJUBENI POKRET, Udruga za zaštitu prava građana, obavijestit će Europski parlament i Vijeće Europe o tijeku ovog kaznenog kaznenog postupka.

Ad 8.

Moli se Vijeće Županijskog suda u Zagrebu da prihvati ovu žalbu, ukine rješenje Županijskog suda u Zagrebu br. XXX-KIR-2395/09 od 28. kolovoza 2009. i naloži zatraženi istražni postupak nad Josipom Perkovićem i dr.

HRVATSKI ULJUBENI POKRET
dr. sc. Tomislav Dragun
Predsjednik
dr. sc. Tomislav Dragun
osobno

POLOŽI RAČUNE JOSIPE MANOLIĆU

Proslov Hrvatskog uljudbenog pokreta na Drugom Okupljanju domovinskih i državotvornih Hrvata

Draga braćo i sestre,

Cijenjene dame i gospodo,

Danas, sada već možemo utemeljeno reći, povijesnog dana, Hvala Bogu, konačno smo došli u priliku, u ime svih onih, za dušu svih onih, koji su stradali od krvave komunističke ruke svršetkom Drugog svjetskog rata, ali i nakon njega, posebno na bjelovarskom području, otvoreno reći:

Dođi Josipe Manoliću. Položi račune. Pokaj se za smrt svakoga Hrvata, svakoga hrvatskoga građanina, kojoj si, na ovaj ili na onaj način, kumovao, služeći terorističkim bandama Josipa Broza i komunističke internacionale.

Ipak, ne boj se, mi ćemo ti oprostiti. Ljudi smo. Kršćani smo. Sljedbenici smo Isusa Krista.

Kažimo također draga braćo i sestre:

Pokoj duši našoj nevino pomorenoj braći na svim križnim putovima diljem hrvatske nam domovine, kao i svim onima koje su komunističko-partizanske ubojice pogubile slijedeći ih, nesmiljeno, u stopu širom svijeta, samo zbog jer su Hrvatsku imali i nosili u svom srcu.

Dragi Hrvati i Hrvatice,

Održavamo ovaj skup, drugo Okupljanje domovinskih i državotvornih Hrvata, u skromnim uvjetima. Nema govornice, čak nema ni prikladna stola, nema ničega, osim nas, što bi bilo primjereno ovakvoj svečanosti. Onemogućio

nam je to komunistički Superkatolik na čelu Poglavarstva Grada Zagreba, njegova ekselencija Milan Bandić iz Donjih Gudura. Primitivac i prostak. Ni peti put nije dopustio staviti na dnevni red nadležnoga gradskog povjerenstva naš zahtjev za dopuštenje materijalnog uređenja prostora za održavanje ovoga skupa.

Sram ga bilo!

Na početku ovog Okupljanja g. Vladimir Biondić pročitat će pjesmu nepoznatog hrvatskog autora iz iseljeništa, napisanu 1989. godine, koju nam je poslao Zvonimir Rudolf Došen iz Hamiltona u Kanadi.

O ZAR NIJE DOSTA?

PISMO HRVATSKOG ULJUDBENOG POKRETA MILANU BANDIĆU

HRVATSKI ULJUDBENI POKRET

Udruga za zaštitu prava građana

Predsjednik

Pete poljanice 7

10000 ZAGREB

hrvatska.uljudba@gmail.com

091-33-88-431

Zagreb, na dne 11. rujna 2009.

POGLAVARSTVO GRADA ZAGREBA

Milan Bandić – gradonačelnik

Gordana Šarić - načelnica

Trg Stjepana Radića 1

10000 ZAGREB

Co:

Jadranka Kosor, Zoran Milanović, Josip Friščić,

Tomislav Karamarko, Branko Hrvatinić i Olli Rehn

Predmet:

Opomena pred kaznenu prijavu i tužbu radi naknade štete.-

Prvonaslovljeni,

Od Tebe, okorjelog komunista, drugo i nije za očekivati: položaj, lova, progoni. Između toga, kao za vrijeme NKVDa u Ukrajini, "Hvaljen Isus i Marija!", gdje treba i gdje ne treba. Uostalom, kako bi Ti drugačije i mogao.

Tajni dogovor između Carle del Ponte, Stjepana Mesića i Save Štrbca, održan u Banja Luci, rezultirao je neutemeljenom i neopravdanom izručenju hrvatskih ratnih generala sudu u Haagu. Posebno generala Ante Gotovinu, nadmoćnog pobjednika nad srbskim banditskim hordama 1995. Nikad se s tim nismo sbžili. Podnijeli smo kaznene prijave i tužbe protiv navedenih osoba. Na žalost, zasad,

Komunistički dvorci Josipa Manolića i dr. Franje Tuđmana

uzalud, jer je "na braniku" te kriminalne Organizacije stajao, tko drugi do li, Mladen Bajčić.

Nu, nismo se dali smesti. Objavili smo u prilog generalu Anti Gotovini tri knjige: "Lucifer, Carla del Ponte i Haag", njen prijevod na engleski "Carla del Ponte Escape From The Truth" i "Kaznenom prijavom protiv Carle del Ponte". Ni to nije pomoglo. Uzurpatorski tisak i ostala uzurpatorska glasila prešutjele su ih.

Sada, konačno, odlučili smo kandidirati generala Antu Gotovinu na sljedećim predsjedničkim izborima, ali si se sada Ti otvoreno suprostavio i postavio svoje komunističke balvane. Pokušavaš spriječiti održavanje **Drugog Okupljanja domoljubnih i državotvornih Hrvata, na kojem će biti obznajena kandidatura hrvatskog generala Ante Gotovine za predsjednika RH**, a koje je upriličeno za dne 19. rujna 2009. u 10 sati ispred kuće poznatog komunističkog zločinca Josipa Manolića.

Skup smo Policijskoj Upravi Zagrebačkoj prijavili dne 24. kolovoza 2009. Istog dana podnijeli smo zahtjev Gradskom uredu za prostorno uređenje, zaštitu okoliša, izgradnju grada, graditeljstvo, komunalne poslove i promet Grada Zagreba za odobrenje materijalnog uređenja prostora za održavanje političkog skupa. Dosad ga uopće niste stavili na dnevni red! Danas smo to provjerili u Poglavarstvu Grada Zagreba. I uvjerili se.

Posebno je želimo to istaći, jer na lokaciji predviđenoj za održavanje skupa nema prikladnog parkirališta, a udaljenost od Britanskog trga je poprilična. I

uzbrdica. Stara komunistička fora: **Imate pravo, ali nemate pravo koristiti to pravo! Tako se "demokratski" uklanja konkurencija.**

Nije Ti to, Tebi i tvojim **suveznicima** (kako bi to naši Ličani rekli), prvi put kad smo u pitanju mi i drugi hrvatski građani koji dijele naš svjetonazor.

PRVO OKUPLJANJE DOMOLJUBNIH I DRŽAVOTVORNIH HRVATA

Zahtjev za odobrenje materijalnog uređenja prostora za održavanje **Prvog Okupljanja domoljubnih i državotvornih Hrvata** ispred kuće komunističkog ratnog zločinca Stjepana Hršaka (Tuškanac 61 – 25. svibnja 2009.) podnijeli smo Gradskom uredu za prostorno uređenje, zaštitu okoliša, izgradnju grada, graditeljstvo, komunalne poslove i promet 14. travnja 2009.. **Još ga nisi riješio.** Nisi znao za njega? Znao si jako dobro, jer smo od Tebe (Luke Bebića, Stjepana Mešića, dr. sc. Ive Sanadera i kardinala Josipa Bozanića) istoga dana zatražili financijsku pomoć za održavanje skupa. Nisi niiti odgovorio (kao ni oni). Možda bi da smo kojim slučajem organizirali kakav gay-kluperaj.

DANI SLOBODNE KNJIGE

Od Milana Bandića, gradonačelnika Grada Zagreba, zatražili smo (dakako uz policijsku prijavu) dne 9. listopada 2008. odobrenje za održavanje priredbe Dani slobodne knjige na (između ostalog) Trgu Bana Josipa Jelačića u jednosatnom trajanju, jednom mjesečno!

Najprije smo odbijeni, jer kanimo prigodno i prodati koju knjigu, a kad smo od toga odustali, opet smo odbijeni. Takvo što, rekoše Tvoji, nije predviđeno propisima.

Ta kako bi i mogla takvo što predvidjeti kruta i ograničena komunistička glava.

SERBUS DRAGI ZAGREB MOJ

Dali smo ti 26. kolovoza 2008. ponudu za nakladu internetskog časopisa Serbus dragi Zagreb moj. Bio bi to tjednik na 64 stranice u A-4 formatu (45 brojeva godišnje), slan na 50.000 e-mail adresa, a košta-

o bi **540.000 kuna godišnje**. Nisi ni odgovorio, ali si zato svojim "pajdašima i rođijacima" dao **16,5 milijuna kuna (godišnje)** za dva besplatna povremena lista, koja nitko osim Tebe ne čita, nego ih odmah baca u kontejnere.

Sudionici Drugog Okupljanja domoljubnih i državotvornih Hrvata

Ometanje, zapravo **onemogućavanje, kandidature generala Ante Gotovine na sljedećim predsjedničkim izborima** smatramo krajnjom komunističkom i antihrvatskom vulgarnom nekorektnošću, pa ne urazumiš li se na vrijeme, podnijet ćemo protiv Tebe i Tvojih hababa (nazovi suradnika) kaznenu prijavu, kao i tužbu za naknadu štete.

**RAZBIJAMO HDZ/SDP SUSTAV
– PRIDRUŽITE NAM SE!**

dr. sc. Tomislav Dragun
predsjednik

U prilogu:

Prijava PUZ i zahtjev GP Zagreba

Naslovnice knjiga

Plakat

KRVAVE PARTIZANSKO-KOMUNISTIČKE RUKE NISU OPRANE

Ratni zločinac Josip Manolić nije izlazio iz podruma

dr. sc. Tomislav Dragun

Jučer, dne 19. rujna 2009. godine s početkom u 10 sati, u nazočnosti dvadesetak članova i prijatelja Hrvatskog uljudbenog pokreta, održano je Drugo Okupljanje domovinskih i državotvornih Hrvata. Ovaj put ispred vile Josipa Manolića, koju je dotični komunistički zločinac oteo od tko kojeg časnog vlasnika, odmah nakon "oslobođenja". Znała je ta spodoba "svoj posao" i ono zašto se je borio. Uostabm, kao i svi njegovi partizansko-komunistički sudrugovi.

Evala!

Josip Manolić, iako pismeno pozvan na Okupljanje, iako pozvan

samo na pokajanje, nije se pojavio. Kao i uvijek, u straha su velike oči. Susjedi nam rekoše kako se "ukakao" i zatvorio u podrum, jer je očekivao da ćemo mi njemu učiniti ono što bi on nama sigurno učinio da je bio na našem mjestu. Osobito ga je uzrujalo pitanje Branka Stojkovića iz Bjelovara, koji ga je izravno upitao: "Josipe Manoliću, tko je ubio moga ujaka Antu Pezera?"

O bijedo partizanska i komunistička! Vi da ste pobjednici u Drugom svjetskom ratu. Svašta!

Uvodnu riječ iznio je Tomislav Dragun, predsjednik Hrvatskoga uljudbenog pokreta (POZDRAV SUDIONICIMA DRUGOG OKUP-LJANJA DOMOLJUBNIH I DRŽAVOTVORNIH HRVATA), a onda su

Redarstvo

redom slijedili: Vladimir Biondić (pjesma nepoznatog Hrvata: O ZAR NIJE DOSTA?), Ivo Matanović (JOSIPE MANOLIĆU DOŠLI SMO TI POMOĆI), Josip Kokić (SAVJEST MI NALAŽE OTVORENO GOVORITI), Mladen Schwartz (NIJE IZMILIO HRŠAK, NE ĆE NI MANOLIĆ! – čitala Ana Lučić), fra Martin Planinić (MIR S MUSLIMANIMA DOBRO JE, KOJE SMO NAS-

LIJEDILI OD PAVELIĆA! - čitao Tomislav Dragun i NAKNADNO OTKRIĆE – čitao Vladimir Biondić), Branko Stojković (MANOLIĆU KRV TVOJIH ŽRTAVA TE ZOVE – KAŽI GDJE JE MOJ UJAK ANTE PEZER?), Branko Begović (ŠTO JE S LIMBUŠOM?), Dean Golubić (POLITIČKA PROSTITUCIJA I PLJAČKA) i kapetan Borče Nikolov (ZA LUSTRACIJU, PRIMJER

JOSIPA PERKOVIĆA).

Pozdravnu brzojavku (autor: Tomislav Nürnberger) generalu Mirku Norcu pročitala je Lovorka Dragun Mirković.

Skup je službeno završio pjesmom Mirka Bogovića NA GROBU ŽRTVAH, koju je pročitao Tomislav Dragun.

U dodatku skupa pročitana je odluka Skupštine Hrvatskoga

uljudbenog pokreta (donesena 19.9.2009. u 8.30 sati), kojom se hrvatskoga generala Antu Gotovinu kandidira na sljedećim izborima za predsjednika RH.

Drugo Okupljanje domovinskih i državotvornih Hrvata zaključeno je iznošenjem Rasporeda sljedećih Okupljanja (do 30. lipnja 2010.) u 12.30 sati.

RASPORED OKUPLJANJA DOMOLJUBNIH I DRŽAVOTVORNIH HRVATA

dr. sc. Tomislav Dragun, predsjednik Hrvatskog uljudbenog pokreta

Treće

TRAŽIMO IZRUCENJA JOSIPA PERKOVIĆA NJEMAČKOM PRAVOSUĐU

30. listopada 2009., petak, u 11 sati, ispred Županijskog suda u Zagrebu, Trg Nikole Šubića Zrinjskog 5

Četvrto

UKLETA OBITELJ BROZ

28. studenog 2009., subota, u 11 sati, ispred kuće Aleksandra Miše Broza, Ksaverska c. 15

Sudionici Drugog Okupljanja domoljubnih i državotvornih Hrvata

Prva sjednica Uljudbene Hrvatske Vlade

26. prosinca 2009., u 9 sati, Gradska kavana u Zagrebu

Peto

LUTALICA NA PANTOVČAKU – Stjepan Mesić

26. prosinca 2009., subota, u 11 sati, ispred tržnice Dolač u Zagrebu

Šesto

TUĐE PERJE NA MIROSLAVU KRLEŽI – Banovina Hrvatska 1939. osniva Konzorcija Hrvatske enciklopedije, koji 1941. postaje Hrvatski izdavački bibliografski zavod, sada Leksikografski zavod "Miroslav Krleža", a duša projekta bio je veliki hrvatski enciklopedist Mate Ujević

26. ožujka 2010., petak, u 11 sati, ispred Leksikografskog zavoda "Miroslav Krleža"

Sedmo

NESMILJENI OSVETNIK JOSIP BROZ – u spomen na Andriju Hebranga

Sudionici Drugog Okupljanja domoljubnih i državotvornih Hrvata

10. travnja 2010., subota u 11 sati, Kamenita vrata u Zagrebu

Osmo

KOMUNISTIČKI ZLOČINCI NIKADA NE IDU U MIROVINU – Milka Planinc i žrtve Kočevskog roga

22. svibnja 2010., subota, u 11 sati, uz spomenik Josipu Brozu u Kumrovcu

Deveto

KAZNENE PRIJAVE PROTIV KOMUNISTIČKIH ZLOČINACA U LADICAMA DRŽAVNOG ODVJETNIŠTVA RH – žrtve križnih putova

25. lipnja, 2010., petak u 11 sati, ispred Državnog odvjetništva RH, Zagreb, Gajeve 30.a

ŠTO JE DANAS NAKON ODLASKA SANADERA NAJVAŽNIJI STRATEŠKI ALI I SUDBONOSNI CILJ RH?!

Josip Kokić, Zagreb

Ovo je posljednja šansa **da hrvatski domoljubni građani uzmu sudbinu u svoje ruke** i zaštite opravdani i duboko utemeljeni nacionalni interes.

Ovo je i **posljednja šansa i hrvatskim biskupima** također, da se ozbiljno i aktivno uključe u zaštitu svojih vjernika i svojeg naroda, koji je ponajprije katolički.

Ako su nas podlo prevarili za ulazak u NATO pakt, koji je u suprotnostima s onim ciljevima kojima NATO tumači svoje postojanje. Pa to najviše govore sami američki građani, koji po svojim civilnim i vojnim vlastima plaćaju skupi ceh.

Na isti način možemo tumačiti i EU, jer je NATO samo njihova vojna komponenta.

Gdje god su bili samo su sijali krv, suze i smrt a da nisu ništa i nigdje išta riješili, uostalom to im i nije bio cilj.

Sve ovo negativno počiva na ekstremno bolnoj činjenici, da su se vlasti u većini zemalja diljem svijeta odcijepile od svojih građana, a kod nas je to u potpunosti izraženo sve ove godine.

Dolaskom Jadranke Kosor, rampa je posve podignuta za

služenje bjelosvjetskoj administraciji, kao i ponovnom stvaranju jugoslavenske zajednice, koja uostalom već i sada funkcionira na štetu RH. Tome se nije čuditi, jer nekad ucviljena dama, a danas vječno nasmiješena **Jadranka je i bila članica Pokreta za Jugoslaviju**. Sada kad je Premijerka može se mnogo jače zalagati za taj svoj cilj.

Jugoslavija im itekako treba jer bi onda bili sigurni za svoje dugovječne i visoke pozicije u sustavu vlasti, isto kao i članstvom u EU.

Sve je to **intenzivno počelo odlaskom kardinala Kuharića a dolaskom Bozanića**. Čim je nadb. Bozanić stupio na čelo Zagrebačke nadbiskupije, vrlo brzo se je **pošao pokloniti i položiti vijenac na grob kralja Aleksandra**. Za vlast je to bio dobar znak, da im je uklonjena ozbiljna prepreka za njihove ciljeve. Čelnik Vlade u tom vremenu je bio Zlatko Mateša.

Kakav je stvarni HDZ to vidimo

odavno, i Račan u tome nije ništa radio, nego samo nastavio ono što je HDZ odavno započeo, a to je **rastakanje hrvatskog korpusa**.

Račan nije pobijedio na izborima svojom nekom zaslugom, već činjenicom da nije ništa činio a HDZ je svojom bahatošću samo ohrabrio građane da glasuju za jedinu preostalu opciju, oporbenu koaliciju.

Greška Budiše je bila što nije odmah i žestoko reagirao na prva podla odstupanja Račana. To i nije bilo čudno jer Budišino stranačko okruženje je odavno bilo na strani Račanove politike, pa je učinio jedino što je mogao, ali prekasno, a to je ostavka u sustavu vlasti i povlačenje iz politike.

Ako se okrenemo u blisku i krvavu prošlost stvaranja države, za sva ta krvava događanja i velikosrpsku agresiju na RH i ostale nesrpske narode, najveću krivicu snose upravo EU i NATO. Uostalom to je bila njihova strateška politika, čast pojedinim državama ili bolje rečeno narodima, očuvati Jugoslaviju (zapadni Balkan), poduprijeti agresora, sva razaranja i ubijanja do genocida.

Ali hvala Bogu i papi Ivanu Pavlu II, a posebice hrabrosti i spremnosti na krajnju žrtvu hrvatskim braniteljima koji su im omeli planove i postali planetarni simbol obrane jednog naroda.

**Govor Josipa Kokića
na Drugom Okupljanju domoljubnih i državotvornih Hrvata**

Kad u tome njihova prljava politika nije uspjela, dakle u očuvanju Jugoslavije, tada su nas počeli kupovati po svim strateškim segmentima u vrijeme Tuđmana a nastavili Račanom, Sanaderom i sada Kosoricom, a to su **banke, mediji, jake firme, energija**, a sada pod hitno HEP i brodogradilišta, koja su bitno obilježje našeg pomorskog identiteta.

Ako se sjetimo Sanadera i Kosorice kako su brzo prisilili šefove braniteljskih Udruga na prodaju dionica MOL-u za tzv. dobru cijenu, a danas više ili nešto manje mađarski MOL duguje taj novac RH, pa su tako dobili većinsko vlasništvo INE kako bi neki rekli džabe.

Suvišno je i spominjati Račana, G. Granića i ostale koji su MOL-u osigurali 25% plus jedna dionica, a prava u odlučivanju čak i 50%, a **Mesić se je tek sada tobože sjetio tog ugovora, koja podlost.**

Hrvatska se jedino može još uvijek spasiti ako odbije pristup EU, a nakon toga i članstvo u NATO-u, kao i prekid suradnje sa Haaškim sudom i biti neutralna zemlja do daljnjega, odnosno dok ne postignemo zavidnu gospodarsku razinu i svijest o vlastitoj posebnosti i brizi za buduće naraštaje.

EU se neće dugo, dugo, mijenjati na bolje, proći će i stoljeća ako uopće i opstane planet Zemlja, a naša je obveza i prema Bogu i čovjeku **očuvati svoj narod**, a pomagati svima koji su nepravedno ugroženi u skladu sa svojim mogućnostima.

Naredni predsjednički izbori neće donijeti ništa dobra, jer su sve poluge vlasti i moći u njihovim rukama i izbore će dobiti oni koje oni žele. Pa zar nije najlakše po uhodanoj špranci krasti na izborima i još dobiti u toj krađi legitimitet građana.

Mnoštveni ili masovni neizlazak na izbore hrvatskih domoljuba

jedini može pokazati i dokazati potpuno neslaganje sa njihovom politikom, a mirnim prosvjedom diljem Hrvatske izboriti njihove ostavke i silazak s vlasti.

Dogovor Kosorice i Pahora o granici sa Slovenijom, je dobar povod i uzrok za taj čin, koji jedini može očuvati državu Hrvatsku i donijeti optimizam u narodu. **Hrvatski biskupi mogu biti ključni** u tome, makar ih nije loš glas i sačuvati lice Crkve i dostojanstvo hrvatskog naroda i države Hrvatske.

Jedino se možemo pouzdati u Boga molitvom krunice i zagovorom majke Božje, jer križ i krunica su nas očuvali od znatno većeg stradavanja u uvjetima rata kada su mnogi prognozirali naš poraz i konačnu propast. Danas u miru nam to jedino preostaje, jer smo napušteni od svih a ponajviše od tzv. naših.

Neka biskupi i svećenici ovaj tekst dobro pročitaju.

NA GROBU ŽRTVAH

29. srpnja 1845 padših

Mirko Bogović

Oj narode, što mi tužan stojiš
Pokraj groba tvojih mučenikah,
Gdje se viju vijenci lovorikah,
Tužan stojiš, slabe nade gojiš?

Još se valjda neprestano bojiš
Budućnosti tamnih, groznih slikah,
Zar u sebi od kreposti dikah:
U m a i s r c a tako malo brojiš?

Pamti dobro, što pjesnici slove:
"Svaki narod svome zavičaju
Raj sagradi najprije kroz grobove!-"

Zato ne plač' više, znaj, k tvome raj
Budućnosti slavne žrtve ove
Tebi jasna vrata otvaraju!

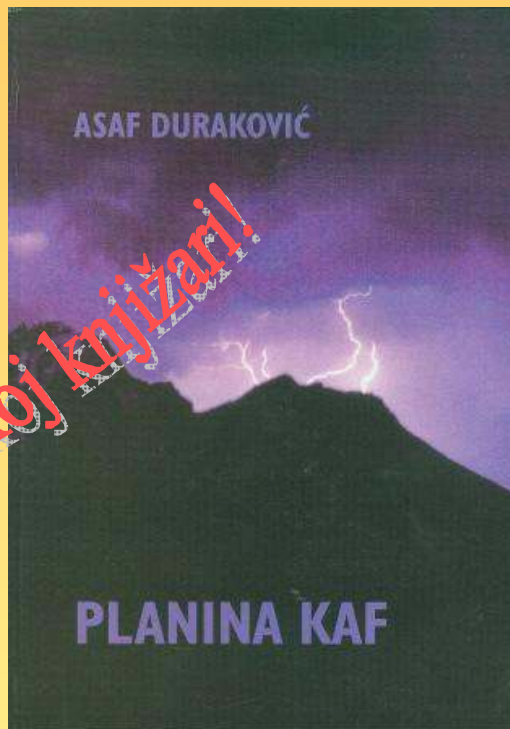
Sudionici Drugog Okupljanja domoljubnih i državotvornih Hrvata

HRVATSKA KNJIŽARA

knjizara.hrvatskauljudba.hr

preporučuje Vam knjigu:

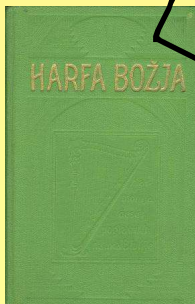
Asaf Duraković:
PLANINA KAF

str. 246, 1997. g.

75,00 kuna

Samo u Hrvatskoj knjižari!

Izdvajamo iz ponude antikvarijata (cijene treba uvećati za poštarinu):

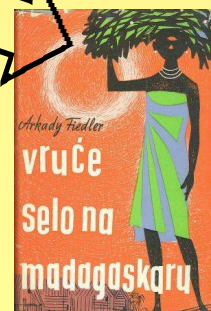

J. F. Rutheford:
HARFA BOŽJA
str. 339, 1931. g.
60,00 kuna

Alba de Cespedes: **NIKOME NEMA POVRATKA... I-II**
str. 220+181, 1941. g.
80,00 kuna

Arkady Fiedler:
**VRUĆE SELO NA
MADAGASKARU**
str. 220, 1961. g.
45,00 kuna

Hrvatska knjižara, Zagreb, Četvrte poljanice 8, tel. +385 1/2923-756, fax. +385 1/2923-757,
+385 91/3388-433, e-mail: lovorka.dragun.mirkovic@gmail.com

PREDSJEDNIK MESIĆ NA KUBI SE NE ODVAJA OD UNUKE SARE

Potruga za predizbornim savjetima

Zvonimir Krstulović,
www.jutarnji.hr – 20. rujna 2009.

Kako se vjerojatno iz sigurnosnih razloga stalno mijenjao protokol posjeta Havani predsjednika Stjepana Mesića te njegova satnica, **s novinarima se zapravo povremeno igrala igra skrivača**, stoga nitko nije bio obaviješten o predsjednikovu, doduše, iznenadnom i izvanprotokolarnom, posjetu tvornici cigara Partagas, osnovanoj daleke 1845., a koja se nalazi u centru Havane, na domak Stare Havane.

Nitko od novinara tako nije ni nazočio tom činu, ali je uz Mesića bila njegova unuka, Sandra Šimunović koja ga slijedi u stopu tijekom cijelog putovanja.

Očarao direktoricu tvornice

Međutim, imalo se tamo što i vidjeti, osobito čuti. Predsjednik Mesić tamo je dočekan s radošću.

Radnička klasa bila je impresionirana činjenicom da im iz daleke Europe nakon mnogo godina stiže državni poglavar.

Stoga je posebno bila scena kada je stotinjak radnika, među kojima mnoštvo žena, **zveckanjem radnim nožićima** i alatom izrazilo oduševljenje posjetom hrvatskog predsjednika. Poklonili su mu cigare, a još na početku Mesić je u svom stilu rastjerao svaku natruhu napetosti koju je zasigurno prethodno stvorilo osoblje iz službi sigurnosti.

Visoku, tamnoputu i šarmantnu direktoricu tvornice Hildu Himez zamolio je da što prije sjednu kako bi napokon onda bili iste visine. I to je bilo sasvim dovoljno za početak ugodne atmosfere koja je kasnije kulminiranja aklamacijom - zveckanjem. Stigla se u dućanu te manufakture popiti i kubanska kavica.

Na svakom uglu, u svakom razgovoru, Stipe Mesić je koristio priliku

i kapitalizirao svoj šarm. Znao je na sebi svojstven način opustiti domaćine i na taj način iz dijaloga izvući više, na obostranu korist. Kubanci, doduše, i nisu navikli na takvu ležernost kada su u pitanju političari, a Mesićeva nepredvidivost i spremnost da se fotografira s domaćinima, bilo da su u pitanju mlađahne studentice Latinoameričke medicinske škole ili pak obični građani vjerojatno je izluđivala one koji su zaduženi za njegovu sigurnost. **I poslije Tita - Tito**, rekli bi oni koji pamte da je slične nepodopštine, prema tadašnjim predajama, sigurnosnim službama radio i predsjednik SFRJ Josip Broz Tito.

Što li će tek, s druge strane, reći na neobičnom poklonu sam Fidel. Mesić je putem protokola, ali i preko Fidelova brata Raula karizmatičnom kubanskom vođi revolucije **poslao** pršut.

ZAŠTO JE MESIĆ SPASIO KAPETANA DRAGANA?

Branko Stojković, Bjelovar

Na hrvatsku sramotu

To su najbizarniji događaji – kada glavni igrač Stjepan Mesić, zabija autogolove hrvatskom timu. Zbog toga je hrvatsko pravosuđe na čelu s ministrom Ivanom Šimonovićem doživjelo pravi poraz, blamažu i sramotu... Mesiću je očito (to) pasalo, kako se ne bi razmotala „filmska ratna vrpca“ iz 1991. godine, kada je on kao (glavni) Vrhovni komandant JNA i Predsjednik SFR Jugoslavije učinio razne

Fotoreporter Jutarnjeg lista u Havani je zabilježio posjet hrvatskog predsjednika koji je šarmom sve oborio s nogu

nepodopštine. Tih ratnih godina jedinica Kapetana Dragana bila je pod komandom i ingerencijom Mesića.

Ukinuta uzbuna za ratnim zločincem

Ovih dana srpski mediji se ismijavaju hrvatskom pravosuđu i u svom tisku pišu: kako je živa istina da je australska vlast odbila izručiti Dragana Vasiljevića, takozvanog kapetana Dragana. Navodno je prvi razlog (da je tih ratnih godina) hrvatsko ili bolje rečeno hadezeovsko pravosuđe amnestiralo sve srpske pobunjenike i ratne zločince, a sad to isto „hadezeovsko“ pravosuđe, nakon toliko godina sjetilo se je proganjati Vasiljevića. I sada traži pravni lijek za to, da kapetan Dragan bude osuđen. Srpski mediji, tj. novine pišu i komentiraju – da je hrvatsko pravosuđe doživjelo pravi debakl, puštanjem Dragana

Vasiljevića na slobodu. I da na taj način je podvučena crta – kako nije bilo ratnih zločina, od strane kapetana Dragana.

Mesićeva igra skrivača sa narodom

Hrvatsku je u svim pogledima sve to mnogo koštalo. Ova sudska predstava - kraj potrošenih financija, i ugleda u međunarodnim auditorijima... Danima su nas hrvatski mediji zabavljali, s takvim temama oko ratne odgovornosti. Sve je to palo u vodu, a balni od sapunice su nestali. Očito je da su se Hrvati bavili ispraznošću, koja nam je uzimala dane i sate... Izgleda da mi Hrvati ne znamo drugačije. Beščutno se ponašamo kad nas netko debelo nasamari i prevari. Nema u nas osvete za zabludu i čistu računicu. Sada kada trebamo izvući između sebe krivca – opet ga nema? Nego to tako traje u nedogled.

Mesić juriša na sve što je Hrvatsko

Ovdje ja dakako želim reći – kako je opet glavni krivac Stjepan Mesić, i kako će se iza njega vući rep – još sto godina, dok Mesića ne bude. To što Dragan Vasiljević ostaje na slobodi kao „nevino čedo“ možemo zahvaliti Stjepanu Mesiću, tom šarlatanu, prevarantu i mistifikatoru... Pod Mesićevom upravom Hrvatska je doživjela totalni raspad i nestanak. Danas nas prate brojni promašaji u politici i gospodarstvu, i neriješena mnoga važna pitanja u državi. Da bi se konačno spustili na koljena, odnosno kleknuli pred starom komunističkom aždajom Stjepanom Mesićem,..., bivšim djelima Franje Tuđmana, i Josipa Manolića – moramo se probuditi i shvatiti – da su to nekažnjeni ratni zločinci i zlikovci...

"NEGATIVNI LAICITET"

dr. sc. Ivo Derado – Splitsanin, München, Njemačka

U Europi je državna borba protiv crkve izgubljena bitka i danas prošlost. Kroz osjetno slabljenje tvrde sekularizacije **narodna religija je postala kulturna matrica europskog društva**, što pokazuju masovna hodočašća diljem Europe. Danas se diskutira o postsekularizaciji i o civilnoj religiji. Nicolas Sarkozy, francuski predsjednik, propagira „Laïcité positive“. Pod tim podrazumijeva laicitet koji **počiva na etici inspiriranoj religioznim načelima**.

Francuski povjesničar Max Galo podržava Sarkozyev pozitivni laicitet. „Došlo je vrijeme da se redefiniira kruti i agresivni laicitet u

Francuskoj, jer nije više suvremen. Agresivni francuski laicitet je prvotno uveden sasvim logično 1789. godine, jer je katolicizam prije republikanske revolucije bio ideologija monarhije“.

Kulturne i duhovne zasluge kršćanstva u povijesti Europe zaslužuju posebni respekt i adekvatnu strukturu laiciteta u nekoj zemlji već prema njezinoj tradiciji. I za Hrvatsku to vrijedi. Povijesna je činjenica, koja netolerantnima smeta, da je Hrvatska preko tisuću godina svoju kulturu i duhovni svjetonazor povezivala s Rimom i katolicizmom, što mora imati odjeka i na današnju političku arhitekturu demokratske Hrvatske.

Na primjer u Njemačkoj je država, poslije drugoga svjetskog rata,

crkvi, radi njezinog progona u Nacističkoj diktaturi kao „wieder gut machen“ (kompenzacija), dala u uspješnoj laičkoj državi posebne financijske privilegije. **U Bavarskim državnim školama križevi vise u razredima. U vojarnama su križevi dozvoljeni**. Slično je u mnogim EU zemljama.

Kod nas mnogi građani izgleda ne razumiju smisao laiciteta, jer ga nisu imali prilike praktički doživjeti. Naime Titova Jugoslavija nije bila laička država nego boljševička sa strukturom boljševičke „šarije“.

Laicitet u Hrvatskoj tada nije imao za cilj mir među građanima raznih svjetonazora, nego je imao ekstremnu borbenu sekularnu struk-

Slikanje sa studenticama

turu s balkanskim metodama: „do vašeg ili našeg istrebljenja“.

U najnovije vrijeme dobiva se dojam da **predsjednik Mesić zaboravlja da je predsjednik Hrvatske**, već sebe doživljava kao **predsjednika komisije za vjerska pitanja općine Orahovica** šezdesetih godina prošlog stoljeća (vidi Večernji list 16.8.2009.). Izgleda, njemu bi bilo draže da mjesto križeva visi **slika njegova idola Tita**. Njegova boljševička indoktrinacija

mu blokira prihvaćanje činjenice **da su Hrvati s križem, a ne propagandnim slovom ZAVNOH-a, izborili i stvorili nezavisnu i demokratsku Hrvatsku ratom protiv komunizma i Jugoslavije** usprkos tvrdnje tvorca boljševičke Jugoslavije da će Sava prije obrnuto teći negoli će Hrvati stvoriti nezavisnu Hrvatsku.

Osobno se gospodina Mesića može razumjeti da mu, zbog njegovog intenzivnog angažmana za vrijeme Titova komunizma, men-

talno više smeta križ negoli ime jednog od glavnih trgova glavnog grada slobodne i nezavisne Hrvatske po njegovom političkom idolu, koji je za mnoge Hrvate i većinu demokrata u EU bio jugoslavenski Staljin! Ipak bi morao gospodin Mesić kao predsjednik svih Hrvata potisnuti svoje osobno uvjerenje da Europa ne dobije dojam da je hrvatska država si-zofrenička tvorevina.

Vremena se mijenjaju, pa se i naše društvo mora na vrijeme promijeniti, ako želimo da ga „povijest ne kazni“! Doba ideologija je prošlo, a uloga modernog predsjednika mora biti stvaranje kohezije, a ne polarizacija društva. To je osobito važno u globalnoj financijskoj i ekonomskoj krizi!

Ironično je da predsjednik Hrvatske ne voli, možda podsvjesno i mrzi, nezavisnu im antikomunističku Hrvatsku i pokušava „negativnim laicitetom“ pod maskom antifaišizma opravdati ateističku Titovu diktaturu.

ZAVOĐENJE TERORA?

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

NOTA: Nikad u svom životu nisam ni pomislio na to da bih svojim znanjem, svojim umijećem i svojim zvanjem mogao dominirati ičiju slobodu mišljenja, govora i djela.

No, sudske presude, donesene u Zadru i u Zagrebu, 1971, 1972 i 1973 dokazuju da je moj način mišljenja i književnog izraza bio 'trn u oku' specijalnih službi Titova totalitarnog režima i roja raznih 'komesara', u prvom redu u SDS i 'Uprave i pravosuđa', njihove estrade na kojoj lutke osuđuju

žive svjedoke istine, dok se iza kulisa kriju zloguke ptice - supovi kukavice.

Ni danas mi nije shvatljivo kako im je palo na um da mi za moj književni rad daju ukupno - devet godina i dva mjeseca zatvora, od čega sam, u Staroj Gradiški i u Srijemskoj Mirovici odrobijao pet godina i dva mjeseca.

No, to im nije bilo dovoljno pak su u mojim presudama naveli da će mi biti zabranjen svaki oblik javnog djelovanja - u trajanju od četiri godine - nakon 'izdržane kazne'. Novosadski nekadašnji 'ministar pravosuđa', Milo Boško-

vić, u svojim 'Memoarima', govoreći s mržnjom o represiji 'neprijateljske emigracije', a izričito je naveo da je, uoči mog 'uvjetnog puštanja iz zatvora', i od francuskih vlasti traženo, da će me pustiti da se vratim k svojoj obitelji u Francuskoj, ukoliko se Francuzi obvežu da će mi onemogućiti 'ikoji oblik djelovanja protiv interesa Jugoslavije'.

N.B. Moje uspomene s robije, pod naslovom "La Face cachée de la Lune", objavljena je 1983 u Parizu, a promociju te knjige upriličio je francuski PEN-Club u - Domu inženjera u Lyonu. Ta knjiga prevedena je i objavljena u Italiji u cjelini, a djelomično u nizu zapadnih zemalja.

Amerikanci su objavili moju zbirku pjesama (napisanu na robiji) 'Bijeli Vitez' na hrvatskom, a Švicarci pak istu tu knjigu, na francuskom jeziku, 'Chevalier Blanc' objavili su 1986, u Lausanne-i.

U Hrvatskoj do dana današnjega niti jedna moja knjiga nije mogla biti objavljena u Zagrebu. Ne samo uspomene s robije, knjiga 'Hram nade' zbog koje su me sudili Savka i Tripalo 1971 na četiri godine robije, kao ni knjiga pjesama napisana i tajno iznesena iz robijašnice, a pogotovu ne knjiga uspomena s robije, nisu mogli biti objavljeni čak i u 'reprint-izdanju'. Zašto?

Budući da nemam materijalnih dokaza zašto mi je i dan danas onemogućeno da u svojoj zemlji išta objavim, a budući da sam, po odluci Međunarodne zajednice (zemalja supotpisnica 'Završnog dokumenta Helsinške deklaracije' bio imenovan Glavnim konceptorom procesa samoodređenja neslobodnih zemalja i ne samo na tlu bivše Jugoslavije, a zatim, stjecajem okolnosti i Direktorom Domo-vinskog rata, kako u Hrvatskoj, tako i u Bosni, nije mi jasno tko to na tim prostorima sve čini ne samo da mi sprječi ikakvo pojavljivanje na elektronskim medijima, nego čak i u ukupnosti danas postojećeg tiska.

Naprotiv, 'nevidljiva ruka, je uništila moja četiri rukopisa koje su poznatim izdavačima, među kojima i Matici hrvatskoj, predali moji poznati i ugledni prijatelji, surad-

nici iz disidentskog doba i s robije.

Zar nije simptomatično da su i Šeks i Mešić mogli objaviti svoje uspomene 's robije', a ne i mi koji nikad nismo bili ni partijski komesari ni udbaši, ni hazarderi ni espederi?

INDICIJE: Kad god se nađem u svojoj kući u Zadru (koju sam stekao na zakonit način još 1963!) osjećam da me napasno nadziru čudne ptice graktalice.

A i same vlasti u Zadru sve čine da mi onemoguće da i dana danas uknjžim svoju nepokretnu imovinu u Katastarske knjige, bez ikakva objašnjenja i uza sve dokaze da je moje ono što je već 45 godina zakonito stečeno, plaćeno, ali za njih i dalje - nepriznato vlasništvo! Zašto?

DOKAZI: Postoji na pozicijama vlasni u Hrvatskoj, a posebno u Zadru neka nevidljiva 'sila' koja se kukavički krije iza nemoćnih lica slabo plaćenih i maksimalno frustriranih službenika, koja u zadnje vrijeme ukazuje na one koji se služe agentima provokatorima da mi daju do znanja da se između njih i mene ništa nije promijenilo u zadnjih pedeset godina.

Dne 27. travnja godine 2009, dok sam prolazio zadarskom 'Širokom ulicom', neka osoba je ubrzanim korakom prošla pokraj mene, i točno u trenutku kad je bila uza me, dobacila mi je rečenicu: 'Zaveži, ili ćemo te skratiti za glavu!'. Kukavica je ubrzanim korakom nestala u rulji ali sam iste večeri upozorio svoje poznanike bliskim redovima NATO Saveza o toj barbarskoj prijetnji.

No, nešto slično se je ponovilo i dne 20,09,2009 u osam sati i dva-

deset pet minuta: kad sam išao sa svojom suprugom prema crkvi Svete Marije, na Misu: pred nama se je pojavio mlađi čovjek i odmah nakon što nas je prošao, jasno i glasno opsovao je 'majku bosansku'. Budući da nikog nije bilo u Ulici Plemića Borelli, ni pred nama i iza nas, stao sam i upitao ga glasno: 'Mlađiću zašto vi na javnom mjestu mene glasno provocirate i vrijeđate?'

Ovog puta osoba od nekih 25 do 30 godina se je okrenula, ali na razdaljini od 20 m, kad zbog slabog vida, nisam jasno vidio njegovo lice, i ponovno mi opsovao majku, ne više 'bosansku', što ukazuje da je njegova psovka-provokacija bila uperena meni osobno i nikom drugome.

Ovog puta oni koji nas inače prate svugdje kao pod 'mikroskopom' sigurno znadu za tu provokaciju i predstoji potreba da se očituju - tko je, zašto i po čijem nalogu u Zadru zadužen za tu vrstu ponižavanja mog naroda i mene?

Možda na to pitanje nađe odgovor gospodin Karamarko. Ako ne on, to će sigurno učiniti neko drugi i mnogo jači od njega. A ako se ovo drugo ostvari, morat će naručitelj ovih provokacija stisnuti i zube i šupak.

Tko su ti agenti provokatori što u Zadru ponižavaju dokazane hrvatske borce za slobodu i dostojanstvo? **Ovo dodatno pitanje je upućeno Stjepanu Mešiću i Jadranki Kosor.**

BOLNO SJEĆANJE - 64. OBLJETNICA: 1945.-2009.

Damir Borovčak, Zagreb

KAKO SU NAS UBIJALI

Mjesec svibanj u domovini Hrvata je najljepši mjesec u kojemu sve cvjeta i rađaju se novi životi. Ali na žalost hrvatski narod nikada neće moći zaboraviti najstrašniji svibanj 1945. kada je cijela Hrvatska pretvorena u stratište i poprište pokolja jugokomunističkog ustvari velikosrpskog genocida nad Hrvatima. Kao jedna od potvrda tome slijedi i ovaj zapis jednoga od rijetkih preživjelih. Njegovi zapisi ostaju u crnoj kronici hrvatskoga naroda tih zločina nad Hrvatima.

Dana 7. 7. 1945. svanulo je divno jutro. Kroz rešetke malih prozora "Nove Vesi" u Zagrebu tek se nazirala zora. U sobi tiho disanje hrvatskih uznika. Tek pokoji bi se trznuo u snu vjerojatno sanjajući o svojim kod kuće koji ne znaju što se s njima dogodilo niti gdje se sada nalaze, da li su na životu ili ne. "Dži se, brže, ustajte koljači!", prolama se najednom hodnikom i već se otključavaju teška vrata uzničke sobe. Jedan partizan od kojih petnaestak godina, sa šmajserom ulazi u sobu i nastavi nas buditi najpogrdnijim psovka i lupanjem kundakom po nogama. Začudeni što to ima značiti, jer do sada su one koje su odvodili na strijeljanje u grupama prozivali i odvodili uvijek oko ponoći. Džemo se još sneni i užurbano oblačimo ono malo odjeće što nam je još ostavljeno. Isto nas je začudilo kada je komesar stigao i počeo prozivati.

1. Artur Gustović, 2. Đuro Grujić, 3. Tomislav Sertić, 4. Ivan Markulj, 5. Ivan Tomašević, 6. Slavko Skoliber, 7.

Zvonimir Stimaković, 8. Mirko Gregorić, 9. Bogdan Majetić, 10. Franjo Dolacki, 11. Muhammed Kromić, 12. Antun Nardelli, 13. Julio Fritz, 14. Josip Šolc, 15. Vladimir Metikoš, 16. Rudolf Lukanec, 17. Miroslav Sacher, 18. Ivan Severović, 19. Romuald Manola, 20. Ivan Kurelac, 21. Dragutin Mesić, 22. Rudolf Setz, 23. Mićo Mičić, 24. Zvonimir Jakšić, 25. Vladimir Majer, 26. Petar Sabljak, 27. Anđelko Grabić, 28. Ivan Poić, 29. Nikola Mikec, 30. Zlatko Šintić, 31. Franjo Džal, 32. Antun Schuh, 33. Hinko Hubl, 34. Julio Niderlender, 35. Dragutin Čanić.

ljanje. Ali zašto po danu i to sa kruhom i marmeladom? Pa niti komesarovo mitingovanje nije nam objasnilo cilj našega puta. I da će svatko biti na licu mjesta strijeljan koji se ne bude pokoravao nalogima pratnje.

Iz zgrade smo pošli jedan iza drugoga u jednoredu, na razmaku od dva koraka, a pored svakoga po jedan partizan s lijeva i jedan s desna. Na zagrebačkoj katedrali je upravo otkucavalo četiri sata ujutro. Ulice su bile puste. Naši koraci odzvanjaju uobičajenim ritmom, jedan-dva. Jer smo još uvijek bili vojnici. Ako netko od nas pogleda lijevo ili desno, prolazeći pored kuće kojega znanca,

Ukupno nas 35. Bili smo svi visoki časnici Vojske NDH. Sami generali i pukovnici koji smo se tada nalazili u Novoj Vesi u Zagrebu. Ostali su samo pukovnici Švarc, Gestaldić i Lorin te mlađi časnici. Nakon proziva podijelše nam svakome po pola kile kruha i po jedan komadić marmelade. Potom nas odvedoše u dvorište zatvora koje je bilo načičkano s partizanima sa šmajserima i torbicama za kruh, po čemu smo odmah zaključili da se radi o nekom maršu. O maršu u nepoznato, vjerojatno na strije-

ne bi li ugledao poznato lice i u nadi da ga dotični vidi i javi njegovima da je još živ, odmah dobiva kundakom u rebra, uz najpogrdnije psovke i prijetnje da će ga strijeljati ako samo još jednom pogleda na stranu.

Na Jelačićevu trgu skrećemo prema Zrinjevcu. Sada znamo, idemo prema kolodvoru. Dakle, nekamo ćemo putovati. Ali kuda? Na kolodvoru nas strpaše u jedan vagon za stoku. Zatvorše vrata i prozore. Uskoro nas priključše za jedan vlak koji nas odmah nekuda poveze. To je za mnoge bio posljednji

rastanak sa Zagrebom. Naš vlak vrlo sporo napreduje. Svaki čas zastajemo. Na kolodvorima se čuje kako se plešu partizanska kola. Drugoga dana pred večer stigismo u Osijek. Ovdje nas po prvi put puštaju iz vagona da se napijemo vode i ostalo, jer smo bez ičega kupajući se u znoju ljetne žege. Nakon jednoga sata krećemo dalje. Sada nam ostavljaju prozore otvorene, pa nam je ipak malo udobnije. Ali i to nam se osveti. Skoro na svakoj postaji viču žene i muškarci: "Ustaše vode na sud. Da im oči iskopamo. Mi ćemo im suditi!" To sve bacajući kamenje i blato na naše prozore, tako da smo sakrivali glave rukama.

Tako je išlo sve do sljedećega podneva, kada stigismo u Zemun, na kolodvor. Sada nam tek postaje jasno da nas vode u Beograd na suđenje, da nam sude Srbijanci, u čijoj zemlji kao hrvatski vojnici nismo nikada bili. Kada smo izašli iz vagona, skupila se oko nas masa srbijanskog naroda. Svi mlataju štapovima i šakama, pljujući po nama hrvatskim časnicima, uz najpogrdnije srbijanske psovke, tražeći da nam oni odmah sude. Slučajno se okrenuh prema našem vagonu i tada mi postaje jasno zbog čega ono po kolodvorima pri prolazu našega vagona. Na vagonu je bilo bojom ispisano "Vodimo ustaške koljače na suđenje!", "Smrt Ustašama!", kao i druge slične parole. I to sve ogromnim slovima. Stražari su očito uživali sa srbijanskom masom koja nas je dočekala na kolodvoru u hrvatskom Zemunu. I jedva su nas uspjeli čuvati od te gomile. I tako krenusmo u koloni po dva puta zemunskog mosta. Ispred naše kolone vozi se jedan partizanski oficir koji stalno pojačalom ponavlja: "Narode vodimo ustaše, dođite ih vidjeti!" I zaista narod se skupljao sa svih strana cijelim našim putem do beogradskog kolodvora pa

i dalje do našega zatvora. U početku se čuje samo pokoje mrmljanje i povik protiv nas. Što smo se više približavali središtu Beograda to masa postaje sve veća i otrovnija. Pred samim beogradskim kolodvorom dođe do vrhunca napetosti strasti i psovki. Počeše nas zasipati kamenicama od kojih jedna pogodi i stražara. Tek tada komesar naredi stražarima da potjeraju ljude od nas, ali kamenice sipaju po nama kao kiša. Jedan oveći kamen pogodi Julija Nijendera i pukovnik odmah pade. Iza smrtnog udara po Julija stražari uzeše oružje "na gotovs" po naredbi komesara. Po nama kamenje više prestade padati, niti ima više smrtnih slučajeva. Tako stigismo u logor na Banjici. Pukovnik Julio umre pola sata nakon našega dolaska u Banjicu. Jedva smo ga nosili, jer smo bili na izmaku snaga. U logoru na Banjici nas svakoga dana posjećuju neki Srbijanci sa psovka i najpogrdnijim uvredama, a Srbijanke su još prostije. Nakon nekoliko dana premjestiše nas u Dobrinjčevu ulicu a potom u Đusinu u sudski zatvor. "Posjete" ne prestaju. Konačno početkom rujna, dođe nas posjetiti i javni tužitelj partizanski pukovnik Crnogorac Malović. I reče nam kako čaršija traži da nam sudi kao što se sudilo i nekakvom četničkom centralnom ko-

mitetu Srbijanaca, te da više nismo zarobljenici nego ratni zločinci. To nas naivne malo i ohrabri, jer smo mislili da će nas ipak na sudu suditi čemu do sada nismo bili navikli. Pored toga suđenje četničkom komitetu nije bilo drastično. Samo jedan je bio osuđen na smrt i pomilovan, a koliko nam je poznato nekima su bile izrečene minimalne kazne od šest mjeseci zatvora.

Dana 13. rujna počelo je suđenje sada trideset i četvorici hrvatskih generala i visokih časnika Vojske NDH u Beogradu. I to suđenje je bilo javno. Gradska općina stavila je na raspolaganje svoju veliku dvoranu za suđenje hrvatskim časnicima u Beogradu. Dovode nas u maricama. Masa srbijanskog naroda s obje strane, sve do prvog kata gdje nam sude. Ulaze suci. Na čelu im predsjednik partizanski pukovnik Hrnčević, **bivši domobranski sudski časnik**. Dodijelili su nam čak i branitelja i sudi se "po zakonu"... Javni tužitelj je Crnogorac pukovnik Malović. On traži za svakoga od nas osim apotekarskog pukovnika Pajića, smrtnu kaznu. Nakon pročitane optužnice koju nismo mogli niti shvatiti, niti razumjeti slijedi ispitivanje pojedinaca. Neki od nas su se počeli pozivati na svjedoke, što se nikome nije dopustilo. Samo je sud dovodio nekakve

svoje svjedoke koje nitko od nas nije nikada niti očima vidio. Tako je to išlo punih sedam dana, cijeli tjedan. Još uvijek smo vjerovali da ćemo se ipak moći braniti. Neki se počеше žaliti protiv novinarskih izmišljotina dočim nas pukovnik Hrnčević uvjerava da ćemo to moći reći kasnije u obrani. Na kraju sedmoga dana svi su rekli svoje. Jedino se pukovnik Miletić drži svoje uloge branitelja i na kraju hoće dokazati kako djela navedena u optužnici uglavnom

ti. Nakon te sudske ceremonije pozvaše prvo generala Gustovića. "Da li se osjeća krivim?" Odlučnim "Ne!" odgovori ovaj hrvatski general. "Dobro, sjednite!" Više mu ništa ne dozvoli reći general Hrnčević, osim te jedne jedine riječi "Ne". **Osamnaest hrvatskih generala osudiše na smrt, dok je najmanja kazna bila tri godine strogog zatvora.** One koje osudiše na smrt odmah povezaše lancima i staviše u smrtne okove smrtne ćelije u Đusinoj ulici. Pri

povratku srpska masa u Beogradu nas tuče i pljuje po nama, kao i po svima od rodbine koji su bili došli na suđenje. Sve molbe za pomilovanje su odbijene. **Smrtne presude su izvršene 24. rujna.**

Ostali smo otpremljeni u zatvor Srijemske Mitrovice. Nakon odsluženih godina robovanja ili s pomilovanjima pušteni. U zatvoru su umrli general Dolacki i pukovnik Šintić, dok je u zatvoru ubijen pukovnik Čanić. Odmah poslije izlaska iz zatvora umro je general Lukanec. **I zemni ostaci pobijenih hrvatskih generala i visokih**

nika Hrvatske vojske NDH, koji su nakon Bleiburga, 7. srpnja 1945. godine, iz zagrebačkog zatvora Nova ves, uz sva usputna ponižavanja i vrijeđanja, otpremljeni vlakom u Beograd, gdje im je upriličeno takozvano suđenje, i gdje je 18 generala osuđeno na smrt, što je uz teška mučenja izvršeno upravo 24. rujna 1945. godine. **Za tjelesne ostatke im se ne zna.**

Ostali su osuđeni na tešku robiju, gdje ih je većina umrla ili ubijena.

Časnici mučenici su:

Artur Gustović, Đuro Grujić, Tomislav Sertić, Ivan Markulj, Ivan Tomašević, Slavko Skoliber, Zvonimir Stimaković, Mirko Gregorić, Bogdan Majetić, Franjo Dolacki, Muhamed Kromić, Antun Nardelli, Julio Fritz, Josip Šolc, Vladimir Metikoš, Rudolf Lukanec, Miroslav Sacher, Ivan Severović, Romuald Manola, Ivan Kurelac, Dragutin Mesić, Rudolf Setz, Mićo Mičić, Zvonimir Jakšić, Vladimir Majer, Petar Sabljak, Anđelko Grabić, Ivan Pojić, Nikola Mikec, Zlatko Šintić, Franjo Džal, Antun Schuh, Hinko Hubl, Julio Niderlender, Dragutin Čanić

Hrvatski rodoljubi, dođite na svetu misu i pozovite prijatelje!

Svi Hrvati Domovine i svijeta, sjetimo se svetim misama zadušnicama hrvatskih mučenika u Beogradu.

ne postoje niti u dokazima i da se nama zapravo ne bi smjelo niti suditi, jer da smo vojni zarobljenici. Svi ostali branitelji govore kao i javni tužitelj. Jedan poručnik poče riječima kako ga je sram braniti nas hrvatske ustaše, najzloglasnije koljače. Njega pukovnik Hrnčević ne prekida kao pukovnika Miletića, kojemu je zabranio govori-

časnika leže u Beogradu i Srbiji. Kada će biti vraćeni i dostojno pokopani u svojoj zemlji Hrvatskoj?

Sveta misa zadušnica u Bazilici Srca Isusova, Palmotićeve 31 u Zagrebu služit će se u četvrtak, 24. rujna 2009. u 17 sati za 35 hrvatskih mučenika, visokih časnika, generala i pukov-

MUSLIMANI JUGOISTOČNE EVROPE (2)

Ahmet Alibašić, Sarajevo
(pisano na bosanskom jeziku)

Današnja skupina muslimana u Mađarskoj je malobrojna i broji oko tri hiljade vjernika, uglavnom Arapa, Turaka, Pakistana, Iranaca i lokalnih konvertita. Njima su u Budimpešti na raspolaganju dva mesdžida. Teško se može govoriti o jedinstvenoj organizaciji muslimana u Mađarskoj iako je najstarija danas postojeća islamska organizacija zvanično registrirana još 1988. Postoje najmanje dva prijevoda Kur'ana na mađarski jezik.

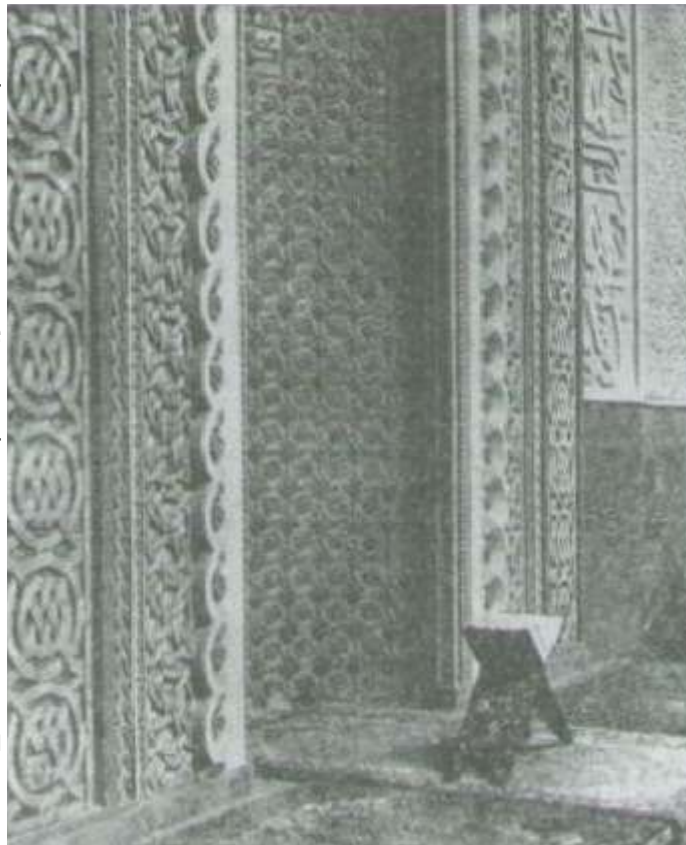
Jedna napomena: Prije početka poslednjeg rata u Banja Luci a vjerujem i u drugim većim gradovima širom BiH mogao se kupiti magazin "Ogledalo".

Bio je to magazin sa izvanrednim sadržajima, fotografijama a štampan na papiru kakav nije imao ni jedan magazin na prostorima bivše YU. U njemu sam pročitao sudbinu muslimana Mađarske, to jest kako su muslimani Mađarske jednostavno nestali. Evo nekih propisa kojih se još sjećam:

a) Ni jedan musliman Mađarske nije mogao živjeti sam u svojoj kući. Sa njim je morao živjeti Mađar katolik da ga kontroliše, kako ne bi obavljao svoje vjerske obrede, izbjegavao da jede svinjsko meso,

b) Ni jedan mađarski musliman nije se mogao oženiti muslimankom nego Mađaricom druge vjere,

c) Ni jedna muslimanka se nije mogla udati za muslimana nego za Mađara druge vjere.

Slovenija

Prvi muslimani u Sloveniju stigli su iz Bosne krajem četrdesetih godina 20. st. U većem broju to su učinili tek sedamdesetih godina uglavnom iz ekonomskih razloga. Prema popisu iz 2001. g., u Sloveniji je živjelo 47.000 (ili 2,4%) muslimana, uglavnom Bošnjaka i Albanaca. Danas u Sloveniji djeluje Mešihat Islamske zajednice koji je dio IZ-e u Bosni i Hercegovini. U Sloveniji trenutno ima deset bošnjačkih džemata sa deset punktova vjerske pouke i sedam stotina polaznika. Najbrojnija zajednica je u Ljubljani. U malom gradu Jesenice, na sjeveru Slovenije, muslimani predstavljaju oko 20% gradskog stanovništva. Već više od trideset godina muslimani bezuspješno traže dozvolu

Hrvatska

Zemlju Hrvatsku (**Džervasiju**) i većinu njenih priobalnih gradova veliki muslimanski kartograf Eš-Šerif el-Idrisi spominje u svome djelu iz 1154. godine. Pretpostavlja se da su muslimanski brodovi vrlo rano, već u 9. st., doplovili do luka u Dubrovniku i Zadru, a moguće je da su preci Hrvata prije osmanskih osvajanja u kontakt sa islamom došli i preko Mađarske, što se da naslutiti iz pisanja Ebu Hamida el-Endelusija (1150.-1153.). Vrlo je vjerovatno da su kontakte ostvarili i preko Španije, Sicilije i Egipta. Sredinom 12. st. jedna od ključnih ličnosti u susretanju srednjovjekovne

kršćanske Evrope sa islamom bio je Herman Dalmatin, vjerovatno rođeni Istranin iz Pazina. Najznačajniji period u historiji islama na hrvatskom tlu je period osmanske vladavine **u Slavoniji i Lici koji je trajao oko sto pedeset godina, a u nekim dijelovima (Imotski) i više od 220 godina**. Slavoniju su Osmanlije počele osvajati početkom 16. st., a Liku i primorje su napadali i početkom 15. st. Sva osvajanja su okončana u prvoj polovini 16. stoljeća. Iz ovih krajeva Osmanlije su se povukle nakon poraza pod Bečom 1684. Za njima se 1687. i 1688. u Bosnu povuklo 150.000, a možda i više, muslimana. Manjina koja je ostala bila je pokrštena. U 17. st. većina stanovnika Slavonije su bili muslimani (oko 110.000 ili 49%),

dok to nikada nije bio slučaj sa Likom iako je Imotski dugo bio sjedište kadiluka. U tom periodu sagrađeno je više desetina medresa, kupatila, turbeta, državnih i javnih zdanja, mostova, puteva i oko 190 džamija od kojih su samo one u Đakovu i Drnišu opstale kao crkve. U Drnišu još stoji uspravno dio munare, a u Iloku nepoznato turbe. Krajem 19. st. bilježi se prvo ponovno prisustvo muslimana u Hrvatskoj, **a 1931. u njoj je bilo oko 5.000 muslimana.** Ranije, **1916. Hrvatski državni sabor priznao je islam.**

Prvi imam u Zagrebu postavljen je 1919., a muftija 1922. godine. Zagreb je nakratko od 1944. do 1948. imao džamiju sa tri munare koju su jugoslavenske vlasti srušile, da bi ponovo dobio džamiju nakon velikih napora 1987. U Hrvatskoj postoji još samo džamija u Gunji (općina Županja), mada je aktivno četrnaest odbora Islamske zajednice. Po Zakonu o pravnom položaju vjerskih zajednica IZ je dobila status pravne osobe a Ugovorom sa Vladom Republike Hrvatske o pitanjima od zajedničkog interesa iz 2003. riješena su mnoga pitanja **koja još nisu riješena ni u Bosni i Hercegovini.** Tim ugovorom IZ-i se garantira puna autonomija i samostalnost u pitanjima unutarnjeg uređenja i hijerarhije, te pitanjima imenovanja vjerskih službenika i poglavara. Zajamčena joj je sloboda štampe i njene distribucije, a dobila je i **pravo skrbi za muslimane u zdravstvenim, socijalnim, kaznenim i odgojnim institucijama i oružanim snagama, a muslimani pravo na ishranu u skladu sa islamskim propisima.** Islamske škole s pravom javnosti imaju pravo na finansijsku potporu države, a muslimani pravo na vjerski odgoj u predškolskim i

školskim ustanovama. **Vjersko vjenčanje pred imamom-matičarem dobiva učinke građanskog vjenčanja.** Muslimani **imaju pravo petkom imati slobodno vrijeme od 11 do 15 sati radi obavljanja džumenamaza.** Muslimanima u Hrvatskoj vojsci će se osigurati prostor za obavljanje namaza i džume posebno. **Ako kasarna nema džamiju vojnici će biti transportovani do najbliže džamije radi obavljanja žumenamaza.** IZ ima pravo na finansijsku pomoć pri izgradnji vjerskih objekata. Ovim ugovorom u zakonodavstvo RH uvedeni su termini mešihat, muftija, imam, džemat, medžlis, džamija, mesdžid i mura-sela.

Ante Pavelić

Prema podacima popisa stanovništva 2001., **u Hrvatskoj živi 56.777 muslimana (ili 1,28%).** Najviše ih je u Zagrebu (16.215), Istri (8.623) i Primorsko-goranskoj županiji (9.029). Bošnjaka ima 20.755, Albanaca 15.082, Turaka 300 i Roma 9.463, pri čemu nije poznat procenat muslimana među njima. Mnogi muslimani Hrvatske su ugledni znanstvenici i poslovni ljudi. Pored Islamske zajednice, Bošnjaci se okupljaju i oko Kulturnog

društva Bošnjaka Hrvatske "Preporod", Bošnjačke nacionalne zajednice Hrvatske, Bošnjačkog dobrotvornog društva "Merhamet" i Stranke demokratske akcije Hrvatske Od 1992. u Zagrebu djeluje medresa "Dr. Ahmed Smajlović".

Ante Pavelić je već u julu 1941. odlučio graditi džamiju u Zagrebu, kada do njega dolazi opat Giuseppe Ramiro Marcone, izaslanik Svete Stolice kod hrvatskog episkopata 1941-1945, koji upozorava na gradnju džamije u centru Zagreba, koja bi po njemu mogla da uznemiri katoličko pučanstvo. Na ovu primjedbu Pavelić mu daje slijedeći odgovor, kojeg on sa dodatnim komentarom iznosi 28 februara 1942. godine u hrvatskom državnom saboru:

"U Sarajevu je velika većina pučanstva bila muslimanske vjere, pa ni jednom muslimanu nije palo na pamet, da se uznemiri za to, što je svojedobno upravo u središtu grada sagrađena velika i liepa katolička katedrala. Kada sam došao ovamo, odmah su došli k meni ljudi, koji su donieli dva gotova nacrti za gradnju džamije. Nacrte sam pogledao i vidio, da bi po njima džamija imala biti sagrađena negdje u Kraljevačkoj šumi, dakle, 4 do 5 kilometara udaljeno od središta grada. Kazao sam im, neka s ovim nacrtima više ne dolaze, ali im nisam stavio do znanja, što namjeravam. Opazio sam da je Umjetnički paviljon na trgu "N" najpodesniji i mjesto najdostojnije, da se tamo sagrađi džamija za muslimane. Tada je došao jedan gospodin, koji je kazao, da se ovaj hram umjetnosti ne smije pretvoriti

u džamiju. **Odgovorio sam mu:**

"Ovaj hram umjetnosti nosi na sebi žig robovanja, jer se zove imenom "kralja oslobođioca". Ja ne mogu ovaj žig dostojnije izbrisati, nego da iz ovog hrama učinim džamiju. Zašto? Zato, jer je muslimana u Srbiji nestalo onda, kada je srušena zadnja džamija. Kao znak da ih u hrvatskom narodu neće nestati, postavlja se u glavni grad njihova džamija. Muslimanska krv naših muslimana je hrvatska krv, muslimanska vjera je, dakle hrvatska vjera, jer su u našoj zemlji i njeni pripadnici hrvatski sinovi."

Džamija, na trgu Kulina Bana, građena je po osnovi arhitekta Stjepana Planića iz kamena sa ostrva Brač. Radove je izvodilo građevinsko preduzeće Zorislava Franetića. Imala je 3 munare koje su bile oko 45 metara visoke. Na munare su postavljeni alemi. Prostor džamije iznosio je nekih 1.300 kvadratnih metara. Pitanje akustike riješeno je postavljanjem nove kupole, na koju je takođe stavljen polumjesec sa zvijezdom. Sa sredine kupole visio je ogromni svijećnjak težine preko 1.000 kg, sa 140 svijeće podijeljene u tri reda. Ispod kupole napravljena je rozeta. Tu je na crvenoj podlozi velikim slovima, arapskog pisma, napisano: **Predobri Bože, spasi nas!** Novi prozori bili su izgrađeni od obvnog stakla. Početak gradnje džamije padao je u 1360. godini po Hidžri, a kao krono-stih gradnje zagrebačke džamije služio je 173. ajet iz poglavlja Es Saffat (37:173), koji glasi "I uistinu, vojska Naša - oni će biti pobjednici (ve inne džundena lehumulgalibûn) . Na ulaznim vratima u džamiju stajala je mermerna ploča sa slijedećim nadpisom:

U slavu i u znak ljubavi spram Allaha Boga Jedinoga, te u znak pažnje prema muslimanima, podiže poglavnik Dr. Ante Pavelić ovaj velebni hram u glavnom gradu Zagrebu da odani sinovi viteškog naroda hrvatskoga, iskreni sljedbenici uzvišene vjere Islama, skrušenom molitvom jačaju pregalačke snage u borbi za obranu i napredak liepe svoje domovine Nezavisne Države Hrvatske, koja da bi vazda sretna bila.

Ante Pavelić u zagrebačkoj džamiji

Prvi ezan sa munare čuo je se **14. januara 1943. godine.** Bilo je to prvi ezan u historiji grada Zagreba. Džamija je **zvanično otvorena 19. avgusta 1944. godine.** Poslije učenja molitve od strane Hadži Alija ef. Aganovića, riječ je uzeo Ante Pavelić:

Preuzvišeni, presvietla gospodo visoki dostojanstvenici Islamske vjerske zajednice u Hrvatskoj! Braćo muslimani! S najvećim veseljem i radošću pristupam pred ovo svetište hrvatskog naroda, pred ovo svetište Islama, veseleći se, što mi se izpunila davna želja, da se u glavnom, prijestolnom gradu Zagrebu otvori hram, u kojem će pripadnici islamske vjeroispovijesti moći vršiti svoje vjerske dužnosti, moći

udovoljavati svojim dužnostima, prema vječnom Allahu, gdje će moći u molitvama nalaziti okrepe i utjehe za svoj zemni život i odavati hvalu Svevišnjemu Stvoritelju svega.

Preuzvišeni! (obraćajući se ef. Aganoviću) Veselog srдца predajem Vam ključeve ove prve džamije u glavnom hrvatskom gradu i molim Vas, da je Vi otvorite i predate na uporabu vjernicima. Siguran sam, da time činimo Bogu ve-leugodno djelo, siguran sam, da će mnogi i mnogi, da će svi pripadnici islamske vjeroispovijesti koji se nalaze u ovom gradu, a i oni, koji će iz ostalih dielova naše države u Zagreb dolaziti, nalaziti u ovoj džamiji najveću utjehu, da će nalaziti ovdje utjehu svome srdcu, svojoj duši i da će pred Previšnjim Allahom iznositi svoje skromne molitve za dobro i sreću hrvatskoga naroda, hrvatske države i islamskog svijeta u hrvatskoj državi i po celom svijetu."

Šta je bilo kasnije?

Efendija Ismet Muftić na najmonstruozniji način **obješen je** od ruke nove vlasti 1945. godine na ulaznim vratima u džamiju. Mnoge druge muslimane čekala je ista sudbina. Munare su minirane i sva obilježja džamije uklonjena, a džamija je opet postala umjetnička zgrada. Čekalo se sve do 1987. godine na drugu džamiju u Zagrebu, istina ovog puta ne u centru grada. Zanimljiv je još podatak da je za vrijeme izgradnje džamije u Zagrebu urađena studija od strane Hazima Šabanovića sa naslovom "Od Sultan Fatihove Džamije u Ustikolji do prve džamije u Zagrebu". **Prema autoru u 1942. godine u NDH je bilo ukupno 1.173 džamije.**

JA I MOJ DRUGI JA

Sa svepsećeg književnog novogovora na hrvatski **preveo Vladimir Biondić**

Moj gazda i ja toliko dobro šljakamo, da možemo reći da nam je djelovanje gotovo sinhrono. Moram priznati, da on ipak ima malo više obveza, ali tu mu ja ništa ne mogu. Pomažem mu u okvirima svojih pasjih mogućnosti. Konačno možemo odahnuti u pitanju nove knjige. Ona je završena i sutra ide u tisak. Ali prije mog odlaska u Moskvu odlučio sam obaviti intervju s mojim gazdom koji je u zadnje vrijeme vrlo aktivan. Dakle počnimo.

Ova godina počela Ti je vrlo burno i čini mi se da si zagrižao malo preveliki kolač. Možeš li nam u kratko iznijeti sve svoje akcije i njihovu svrhu. Zašto toliko toga u tako kratkom vremenu?

Smatram da se radi o prijelomnom vremenu za moju domovinu. Ponovno se nalazimo na početku, ustvari u 1990. godini i mislim, da ako nastavimo s promašajima, da će se generacije iza nas dugo oporavljati od tih promašaja. Sve je počelo sa borbom za odvajanje iz one za nas zlosretne Juge.

Uspjeli smo se osloboditi uz tisuće žrtava i golemi gubitak imovine. I što je od svega najgore neki su uspjeti za to vrijeme uhvatiti vrlo moćne pozicije i doći do velike zalihe novčanih i drugih materijalnih sredstava, a sve smo im to morali tolerirati u ime oslobođenja. I uz to smo u cilju boljeg sutra morali surađivati s određenim snagama kojima i nije bio cilj samostalna i slobodna Hrvatska. Iz navedenih razloga do dana današnjeg nismo proveli lustraciju ni

provjeru načina stjecanja imovine bez čega ne možemo naprijed. Da bi se krenulo u budućnost moraju se raščistiti dugovi prošlosti.

Kako si zamislio svoje djelovanje i što u tom predstavlja Tvoja nagla potreba za spisateljstvom?

Treba sinkrono raditi na svim frontovima, vratiti natrag entuzijazam 90.-tih, pobuditi zaspalo domoljublje i iskoristiti svaku priliku za poticaj ljudi oko sebe. Pisali mi o pesjim zgodama, bridžu i svemu onom što naizgled nema

pokušao sam naći put kroz hodočašća u Mariju Bistricu, Macelj, Bleiburg, Lurdes i ostala mjesta koja obilježavaju kršćanski i domoljubni put i naše stradanje.

Je su li ti ovi obilasci dali dodatnu snagu obzirom na tvoje zdravstveno stanje i ipak pristojan broj godina?

Apsolutno, poslije svakog takvog puta i poslije svake nedjeljne mise osjećao sam dodatnu snagu i poticaj i shvatio da nije kasno za još nešto učiniti za svoju domovinu i ljude oko sebe.

nikakve veze s politikom i poticanjem domoljublja trebamo se uvijek ponovno vraćati na ono što nam je najsvetije – vjera, dom, odnosno domovina i obitelj.

Erozija morala i vječno trčanje za podizanjem standarda ne birajući pri tom sredstva dovelo nas je pred zid. Ali sjetimo se one starih mudraca koji kažu – ***Kad dođeš pred zid nemoj stati, kopaj dalje.***

Rukovodeći se ovim postavkama

Što su kod toga značile sve napisane priče i dvije novoizdane knjige?

Prva knjiga – **Ja sam ROI** zamisljena je kao uvod u pisanje pasjih političkih kolumni i iznašanje istine oko nas, a druga – **Bridž šport, igra ili nešto treće** je neka vrsta duga mojem po meni prerano umrlom bridž partneru i mojoj majci. Slijede naplata dugova prema svojoj domovini, a sve to zajedno pokazuje put okolini

kako sve životne dugove treba što je moguće prije podmiriti.

Tvoje političko djelovanje nije baš polučilo u zadnje vrijeme očekivane rezultate. A mjesto koje si u njemu sebi namijenio i nije bilo Bog zna što?

Pogrešno. Rezultati na prvi pogled nisu baš pozitivni, no i nije bilo puno bolje za očekivati. Važno je okružiti se pravim ljudima i krenuti u pravom pravcu. Sve ostalo je pitanje vremena. Naša generacija sigurno više ne može postići nešto značajno za sebe, ali može utrti put onima iza nas.

Važno je primjerom pokazati, da ti je cilj pokazati pravi put, a ne ostvarivati korist za sebe. Iz tog razloga nisam tražio nikakvu izbornu poziciju za sebe. Neke pozicijske pogriješke i propusti rezultirale su nešto slabijim rezultatima od očekivanih na gradskim izborima, ali ako idemo pravim putem rezultati će doći.

Hrvatska uljudba je nekim svojim zadnjim potezima podigla veliku prašinu, posebno je najveće napade doživjela inicijativom za podizanje spomenika Anti Paveliću. Ti kao ministar vlade u sjeni i to za okupljanje domoljubnih i državotvornih Hrvata tu snosiš određenu odgovornost. Kakve tu rezultate očekuješ?

Ono što sam naprijed istakao kao primarno, moramo RAŠČISTITI dugove prošlosti i stvari postaviti na svoje mjesto. Ono što narod kaže reći popu – pop, a bobu – bob. Od početka drugog svjetskog rata, a treba neke stvari raščistiti i od prvog, prošlo je dovoljno vremena za analizu i postavljanje stvari na svoje mjesto. Da za početak krenemo od onih premisa koje su sigurne i nepobitno doka-

zane:

A/ Najveći zlotvor na ovim prostorima bez konkurencije je Josip Broz takozvani Tito čije ime na ruglo svih nas nosi najljepši trg u Zagrebu. Ogromni je broj dokazanih zločina, od toga nekih prema ljudima koji su mu pomogli da dođe na poziciju vođe.

B/ Nesporna je suradnja komunističke partije s Hitlerom prije i na početku II. svjetskog rata, tako da se floskule o antifašističkoj borbi mogu prodavati još samo pučkoškolicima. U borbu protiv Hitlera komunisti su ušli tek nakon njegovog napada na Rusiju i raskida sporazuma.

C/ Nesporno je, da je Nezavisna Država Hrvatska formirana bez veze s Hitlerom i da je tek po formiranju prešla na stranu nacista, te da su 30-tih godina komunisti i ustaše djelovali zajedno.

D/ Pojam ustaša dobio je negativnu konotaciju tek tokom II. svjetskog rata kada su pripadnici tog pokreta počinili u ime njega niz zločina koji apsolutno kao i komunistički zaslužuju najoštriju osudu, ali je nakon II. svjetskog rata taj naziv neopravdano korišten i pripisivan svim hrvatskim domoljubima koji s ustaštvom iz II. svjetskog rata nisu imali nikakve veze. Nesporno je, da su se ustaše na čelu s Pavelićem borili na krivoj strani i njihova je najveća krivnja što su izgubili rat i što se kao i druge kvislinške vojske nisu povukli na vrijeme. No ta tema zaslužuje detaljne analize.

E/ Nesporno je, da je hrvatski narod od I. svjetskog rata izazivan (slučaj Radić i dr.) i da su njegove reakcije bile obrambene i odgovorne na napade. Tako je došlo i do ustaškog pokreta.

F/ Evidentno je, da je broj komunističkih žrtava i zločina daleko

veći od zločina počinjenih od strane ustaša i svih njihovih saveznika na ovim prostorima.

G/ Što se tiče pozdrava Za dom spremni radi se o starom hrvatskom pozdravu koji svoje podrijetlo vuče još s Mohačkog polja 28. 5. 1526. godine, a preuzeli su ga ustaše odmah početkom svog djelovanja, tako da je tek kasnije vezan za Nezavisnu Državu Hrvatsku. On predstavlja simbol domoljublja i nije jasno zašto ga treba zabraniti.

Sve naprijed napisano nema nikakve veze s umanjivanjem nečijih zločina i povredom pijeteta, te se ja svim žrtvama rata i poraća duboko klanjam i njihovim potomcima ispričavam ukoliko je to uopće moguće.

Protivnik sam bilo kakvog oblika nasilja, ali smatram, da u obrani svojeg doma, roda i domovine ne postoje granice.

Kad govorimo o spomeniku Anti Paveliću, naše je mišljenje, da je on taj spomenik sigurno više zaslužio i od Tita i od Draže Mihailovića i naš predviđeni posjet Srbiji samo na to želi ukazati. Jednoga dana kada će se povijest početi pisati na bazi istinitih događaja sve će doći na svoje mjesto.

S ovim bih ujedno završio jer više za Tebe nemam vremena, a kad se vratiš iz Moskve, mislim da ćeš biti još nešto pametniji i zreliji za prihvaćanje i razradu ovih premisa.

Složio sam, se s mojim gazdom i uz plameni pozdrav – ZA DOM SPREMNI otputio u Moskvu.

Av, av, av ili ćao boys.

Vaš ROI

THE BEAUTY AND THE BEAST: RACE AND RACISM IN EUROPE, PART II

Tom Sunic, Zagreb, August 14, 2009

The word and epithet 'racist' and 'racism' are usually hurled against White nationalists, never ever scathing other racial non-European outgroups. Over the last fifty years, no effort has been spared by the Western system and its mediocracy to pathologize White Western peoples into endless atonement and perpetual guilt feelings about their White race. The intended goal was to create a perception that all non-European races and outgroups are immune to sentiments of xenophobia or racial exclusion. The incessant anti-White propaganda and the idealization of non-Whites has attained grotesque dimensions, resulting in clinical self-hate and neurotic behavior among the majority of Whites.

Were such sickening attitudes of White Europeans and White Americans not suicidal, they would appear laughable at best. The sense of territorial imperative, the seething interracial hate is far more salient and violent among and amidst non-Whites than among Whites.

Beauty of the Beast

Mexican Americans do not like African Americans (see here, here). Neither do American Asians like African Americans and Mexican Americans combined (see AmRen's list of racial conflict in the US). In a

likely scenario of Whites becoming a displaced minority in the USA and Europe, other races would soon be at each other's throat with violence surpassing the imagination of White peoples.

Similarly, in South Africa, the influential Xhosa tribesmen, who hold important political positions, resent Zulus, but so are they themselves the target of hate by Ndebele and Kwazulus. In Rwanda, Tutsis, who consider themselves more "European" and more civilized, hate Hutus, but so do Hutus hate Tutsis. Generally, Arab-speaking populations in northern Africa and the Middle East resent dark, Black neighbors below the Sahara belt.

Benazir Bhutto

The Sikhs in Punjab consider themselves the best looking people on the Indian subcontinent,

ridiculing as less human the populace in neighboring Rajasthan. It is a common practice among Indian women, but also among women in the Middle East, not to expose themselves to sun, as White skin has more charm and provides huge social prestige. The ex-president of Pakistan, Benazir Bhutto, with her quasi-Euro-Mediterranean facial traits and complexion, gave her country an enormous sense of pride.

A Mexican cabbage picker from Salinas in California's Central Valley is often encouraged by do-good US liberal White attorneys to yammer about being discriminated by Whites, and, of course, this is standard procedure for organizations like the anti-White ADL. Yet it would never cross the cabbage picker's mind to voice similar grievances or ask the ADL to remedy his lot in his native Mexico. It is considered an unwritten rule that the bulk of the Mexican diplomatic corps should be made up of Whites, 'hidalgos' of sorts, so that a California "chob" never dares to envisage his niche amidst them. He knows very well his socio-racial place, and if not tempted by robbing or stealing he can only dream in his barrio about having his sister or daughter married to a light skinned Anglo. Former Mexican president Vicente Fox (who did his best to make the US a non-White country by ridding Mexico of its dark-skinned citizens) looked more like a picture perfect antebellum "gringo" than like an LA

"beaner."

In Turkey high social positions and political perks, as well as diplomatic postings are the protected turf of individuals whose ancestry goes back to White slaves from 16th-century South-eastern

Europe and the 18th-century Transcaucasia—not to the steppes of Turkmenistan. There is no worse insult for a Turk or an Iranian to dub them "Arabs" — which they are not. In the Red Light District of Istanbul, Ak-saray, a stupendous 6-foot White Russian hooker is very, very pricy indeed, whereas a ride with a tiny Pilipino woman costs almost nothing. The father of modern Turkey, Kemal Pasha Atatürk, was a tall man with blue eyes of either Illyrian or Slavic ancestry, who spent more time brooding over modern Turks as hypothetical descendants of the Indo-European Hittites than recounting the exploits of pillaging Asiatic horsemen. It would never ever cross the mind of a stocky half-Mongolid, unbrow blue collar worker in Ankara to ask for his share of Turkish social glitz — except when he arrives to Germany or Belgium with already good premonition of Germany's self-hate and its tax payers' largesse.

"We" vs. "They" — the "Other" is the basic conceptual pillar in the studies of racial psychology, whereby every racial group or subgroup dreams to be a bit more of the Other, provided that the Other is genetically better equipped. Thus an attractive White European or American woman with recessive Mediterra-

nean genes may nervously pluck the stubborn hair on her upper lip or depilates her widow's peak. Or a short Alpine-headed man from southern France may purchase high-heeled boots. These are often issues of social acceptance or social rejection. Sometimes they can be matters of life or death.

Vicente Fox

One can only imagine the dramatic self-perception of non-Whites landing in America or in Europe, however modest or low their IQ may be. After all, which non-European mother, be it in Berlin, Stockholm, or San Antonio, does not strive to see, or at least project her son or daughter into a better gene pool, however much she may envy or hate her White host? And if her son is already doomed to be a victim of poor heredity, then some hyper-real surgical trick might do the job— as witnessed by the facial escapades of the Western hero, the late pop star Michael Jackson.

The Painful Otherness

The normative concept of beauty and the general code of social

and political conduct and civility are exclusively of European origin. This includes the famous "body language" practiced by White liberal politicians and avidly mimicked by non-white politicians. Hence the norm for all peoples, of all races world-wide is to accept White Otherness either by emulating or mimicking its phenotype. The Western heritage, regardless of whether it is despised or loved by non-Europeans, is viewed either consciously or subconsciously as the ideal type and role model for all.

The major crime of the liberal system and its human rights pontiffs is that on the one hand it preaches diversity and uniqueness of each culture and each ethnic group, while on the other hand, because of its egalitarian, levelling and procrustean tactics, it fosters discriminatory policies against all races and all peoples worldwide. The liberal ideology of global 'panmixia' destroys individual cultures of different peoples while imposing feelings of cultural and racial inferiority on all. Thus, many non-Europeans, especially if cultivated, are implicitly forced to be ashamed of their roots, while accepting something which is alien to their psychophysical and cultural heritage.

While Europeans of different ethnic origins and with different facial traits (Dinaric, Alpine, Mediterranean, Nordic) do not have trouble in blending in, non-European races have considerable difficulties. This often results in feelings of racial exclu-

sion, and consequently in criminal activities, especially among younger new comers to the USA or to Europe.

In a little known, yet highly significant preface to the second edition of his once famous book (*Rasse und Seele* [Race and Soul], 2nd edition, 1943), and following the attacks by the Vatican clergy against the racial laws of Nationalist Socialist Germany, the once-famous German psychologist and anthropologist Ludwig Ferdinand Clauss, wrote:

We have been accused of considering only the Nordic race as worthy and all other races as inferior. Wherever such "evidence" was believed, it has affected us negatively.

This is especially true because the word "Nordic" is easily misunderstood and misinterpreted by laymen, which has created all kinds of mischief. This was entirely mistaken and unnecessary.

It is true that in Germany and elsewhere, a number of books and booklets have been published that assert this sort of thing. From the beginning, the psychology of race clearly teaches us that each race finds ultimate value in itself. ... In the final analysis it is the only factor that determines racial-spiritual values.

Every race bears within itself its own value system and standard of excellence; and no race can be evaluated by the standards of any other race. ... Only a person who could stand above all races and transcend race would be able to

make "objective" statements about a given human race. ... Such a person does not exist, however, because to be human means to be conditioned and determined by race.

ness (practical utility) in dealing with different peoples. Its goal is not to divide and separate nations, but rather to connect them by objectively establishing enlightened understanding between them.(my translation)

Clauss is labelled a "Nazi scholar" by his Jewish and liberal detractors, although some of his remarks run counter to Hollywood custom-designed "Nazi Nordicists" and self-proclaimed Aryans, all the more because Clauss, like many German anthropologists, wrote much about Bedouins, and is still considered an authority on Arabic culture.

Kemal Pasha Atatürk

Perhaps God knows the true hierarchy of races, but we humans do not.

The German Volk or Nation is a mixture of various races, in which the Nordic race clearly predominates. However, there is an admixture of "Blood" in the German Volk (for example Mediterranean). Today it is no longer possible to sow mistrust between friendly peoples. ... Each step in international and colonial politics confirms the tenets of racial psychology and increases its useful-

The Jew vs. the Same

It would be interesting to find out what was crossing the mind of the Jewish American author Susan Sontag, who famously said that "the White race is the cancer of human history."

If one grants that the White race is a cancer, Sontag is putting herself in an awkward position. Does she reject being White? Implicitly she suggested that Jews are not Whites, which only confirms the thesis of hundreds if not millions of White racialists that Jews constitute a uniqueracial/ethnic group — and not just a different culture or a different religion.

Consequently, can Sontag's Jewish compatriots be Whites — in the sense their White Euro-

Ludwig Ferdinand Clauss

American liberal friends want them to be? Her defamatory comments on Whites imply that Jews do not fall into the category of Whites. But as practice has shown in Jew-Gentile relationships all over the West, neither do they like being called "Jews" by non-Jews — except when they need to capitalize on their Jewishness, both figuratively and financially. Yet implicitly, many Jews, while rejecting Whiteness in its "anti-Semitic" "right-wing," or

"Nazi" connotation — are not at all opposed to displaying their

Whiteness. The late Israeli Prime Minister Yitzhak Rabin, with his feigned self-assertiveness, must have been well aware that his quasi-Nordic facial traits would be popular with his fellow Jews.

Many Jews quite rightly resent the German word and the concept of "Mischlinge" (crossbreeds)

or "Mauschel-jude" (trickster Jew or hidden Jew). At the same time, many Jews like to conceal as much as they can their original Turko-Kazharic-Semitic features. As I wrote earlier, the more things look hyper-real, the more real they get eventually. By the same logic, if Jews get upset by anti-Semites, why not call Jews Semites? Most likely this would be an offensive word for them too.

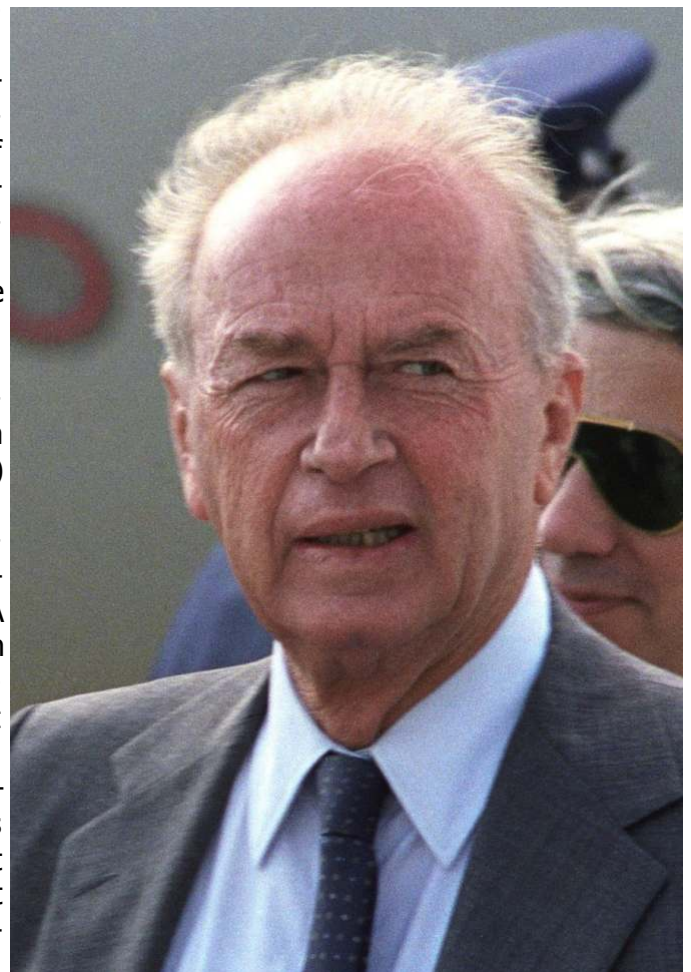
Tons of books on this subject are very difficult to obtain, especially if written in

German. As a result, this most incendiary topic of our times is debated only in private or avoided completely. One thing is when Jewish authors like Salcia Landmann (*Die Juden als Rasse*, 1981) and Jon Entine (*Abraham's Children: Race, Identity, and the DNA of the Chosen People*) write objectively — albeit from a Jewish perspective — about the "Jews as a race." Yet it is quite a different story when a famous German

anthropologist and eugenicist, also dubbed a "Nazi," Otmar von Verschuer, writes about "the Jewish race." It appears that the expression and the concept "the Jewish race" can only have safe passage and scholarly legitimacy when used and discussed by Jews.

To be continued.

Tom Sunic (www.tomsunic.info; <http://doctorsunic.netfirms.com/>) is an author, former political science professor in the USA, translator and former Croat diplomat. He is the author of *Against Democracy and Equality: The European New Right* (1990, 2002). Email him.

Yitzhak Rabin

USPOSTAVA HRVATSKE DRŽAVE, dr. FRANJO TUĐMAN, TUĐMANIZAM I DETUĐMANIZACIJA (19)

Marko Francišković, HRVATSKA KNJIGA OPSTANKA, ulomci

Ideologije koja se ogledala u tome da je slijedio Kissingerov nauk i bio njegov vjerni učenik skoro do samoga kraja.

To nesuglasje između hrvatskog naroda i Tuđmana po pitanju kršćanskog utemeljenja je ono što je vjerovatno moralo takvime biti da bi se uopće moglo nadigrati svjetske moćnike i uspostaviti hrvatsku državu, ali istovremeno, jednom kada je država ostvarena, pokazuju se i silni nedostaci takve neusuglasnosti. To bi trebao biti zbog da se budući hrvatski vladar postavi kao onaj koji svojim kristološkim utemeljenjem predvodi svoj hrvatski narod i svoje podanike ukoliko želi afirmativno nastaviti tamo gdje je Tuđman stao, ali da se istovremeno isprave svi propusti koje je Tuđman za sobom ostavio. Sigurno je da nije bilo takvog providnosnog suodnosa Tuđmana i hrvatskog naroda u ovom smislu kako je opisano, on (Tuđman) bi u potpunosti potpao pod Kissingerov utjecaj. Odnosno, sve bi bilo izvedeno onako kako to Kissinger i njegova Harvardska ekipa planiraju u cilju ostvarenja svjetske nadvlade.

Ovako, Hrvatska nacija još uvijek ostaje dovoljno nesuobličena sa smjernicama Novog svjetskog poretka, pa tako imamo još puno mogućnosti za nacionalno preobraćenje. Kroz to preobraćenje i radikalno pristajanje uz Isusa Krista dolazi i svako dobro djelovanje na nacionalnom opstanku, ali prven-

stveno na ostvarenju svojeg nacionalnog poslanja u pronosjenju Radosne vijesti narodima Europe i svijeta u vremenu neopoganskog uzdizanja u moći dosad neviđenih razmjera zahvaljujući modernističkom znanstveno-tehnološkom overladvanju nad svijetom materije.

Osnovne vrijednosti tuđmanizma

Osnovna vrijednost tuđmanizma je već više puta izrečena pa je valjda već jasno da je uspostava hrvatske države usprkos drugačijih prvotnih planova koje su imali svjetski zakulisni manipulatori ono što Tuđmanu nitko ne može oduzeti. Čak niti on sam sa svim svojim naknadnim pogreškama, jer je ipak zbog svoje ograničenosti po pitanju vjerskog prosvjetljenja Tuđman dugo vremena bio samo-me sebi najveći neprijatelj. Uostalom, onako kako je to svaki onaj tko zanemari vjeru u Isusa Krista kao jedino spasonosno rješenje kako na osobnom, tako i na širem društvenom planu: od obitelji do nacije i države.

Darko Marinac – "Podravka" d.d.

koji su svaki iz svojih motiva bili protivni hrvatskoj neovisnosti.

Ono što je u toj ideji hrvatske pomirdbe toliko dobro je upravo njezin iskonsko kristološki karakter jer za pomirdbu potrebno je praštanje, pa tako kroz pomirdbu kao primarno političku koncepciju na mala vrata biva afirmirana jedna od temeljnih kršćanskih vrijednosti: oprost svojim neprijateljima, oprost čak i najgorim zločincima. Ta Kristova poruka opraštanja neprijateljima predstavlja veliki problem svakom čovjeku jer zbog naših ljudskih slabosti skloni smo olako padati u stanje mržnje, pa bila ona makar i pritajena i zatumljena, ipak nas sputava i ograničava nam mogućnosti dobrog djelovanja.

Ovako, kroz nužnost pragmatičnih političkih ciljeva i prijetnju iskazanu od strane velikosrpstva, ovaj tako zahtjevni nauk o praštanju biva ostvaren kroz Tuđmanovu viziju nacionalnog pomirenja kojemu je on osobno na čelu i koje je jedino on mogao provesti budući da je svojom prošlošću pokrивao oba dominantna hrvatska tabora: najprije onaj boljševičko-jugoslavenski, a potom i onaj državotvorno-nacionalistički. Tu svoju ideju o općem nacionalnom izmirenju Tuđman je vrlo mudro sazeo u za narodne mase shvatljivu poruku o "potrebi pomirenja partizana i ustaša" i to poglavito kroz jedinstvo ne njih samih nego njihovih sinova i unuka. Spominjanjem sinova i unuka daje se ponajprije jedna nada za budućnost jer uistinu je za budućnost nekog naroda daleko bitnije da nema tereta mržnje među onom mlađom i najmlađom populacijom, nego davati prioritet onima kojima ionako dolazi skori biološki kraj.

ODRŽANA MISA ZA BLAŽA KRALJEVIĆA I PROMOCIJA KNJIGE U SINDELFINGENU

Šime Tolić, Stuttgart

Dana 20. rujna 2009. održana je promocija knjige "Hrvatska knjiga opstanka", autora Marka Frančškovića, u prostorijama HKM Sindelfingen, u organizaciji A-HSP za Njemačku. Nakon održane mise za bojovnika HOS-a, pokojnog Blaža Kraljevića, u svojem nastupu pred hrvatskom dijasporom, Marko Frančšković stavio je naglasak na izuzetan značaj sadašnjeg povijesnog momenta za opstanak Hrvata kao naroda i Hrvatske kao države.

"Nalazimo se u kritičnoj fazi kada je krajnji moment da se učine radikalni zahvati u hrvatskom političko-državničkom djelovanju jer je dosadašnja politika stvorila ovo pogibeljno stanje. Nema mjesta mlakim i neodlučnim potezima, nema mjesta politici sluganstva i ponižavanja." rekao je Frančšković.

Također je stavio naglasak na to da se već jednom odrekemo politike ulaska Hrvatske u EU jer, po Frančškoviću, EU je nespojiva sa hrvatskim nacionalnim interesima budući je dio šireg koncepta glo-

balizacije i terora kapital-interesa u kojemu nema mjesta različitim nacijama sa svojim duhovnim i rasnim identitetom - cilj globalizacije je sve poništiti i u multi-kultu loncu vladati svima kao svojim robljem u službi bezbožnog konzumerizma i potrošačkog mentaliteta.

Sloboda je ono što donosi bogatstvo, a u sferi državnštva sloboda je državni suverenitet, državna nezavisnost, a koncept EU-a i svih ostalih globalističkih integracija izričito poništavaju nacionalnu suverenost za račun globalnih

struktura moći, buduće svjetske nadvlade i tzv. Novog svjetskog poretka. Frančšković je rekao da nam Dubrovnik može biti primjer i dokaz kako nije bitna veličina i brojnost nego oslonac na vlastite snage i vlastitu

pamet jer: "Dubrovnik nije bio slobodan zato što je bio bogat, nego je bio bogat zato što je bio slobodan."

Samo se tako može prosperirati i čak postati svjetskom silom - kao što je Dubrovnik svojedobno i bio.

Posebno se obratio prisutnoj dijaspori budući da Marko Frančšković vidi rješenje hrvatskog problema demografske katastrofe i potrebe za radnom snagom u tome da država Hrvatska svojim promišljenim djelovanjem povрати što je moguće više Hrvata natrag u zemlju svojih očeva i djedova.

"Ne zanima me novac iz dijaspore. Hrvatskoj novac sam po sebi ne rješava ništa. Nama su potrebni ljudi, posebice mladi u naponu snage i produktivnosti te ne trebaju znati ni slova hrvatskog da bi došli i mogli stvarati nove vrijednosti za Hrvatsku umjesto da izgrađuju tuđinu. Sve je pitanje političke volje i sposobnosti da se ostvare zacrtani ciljevi. Nema bezizlaznih situacija, uvijek postoji rješenje. Ne smijemo podleći maldušnosti, apatiji i kapitulantstvu. Moramo biti hrabri i odlučni jer povijest priznaje i daje za pravo samo takvoj orijentaciji." izgovorio je Frančšković i izazvao oduševljenje prisutnih ljudi.

Predsjednik A-HSP-a za Njemačku Šime Tolić i povjerenik HČSP (Hrvatska čista stranka prava) za Stuttgart Kristijan Bekavac odlucili su poduprijeti kandidaturu Marka Frančškovića za novog predsjednika RH.

Hrvatsku knjigu opstanka možete naručiti na marko.franciskovic@zg.t-com.hr. Cijena knjige je 150,00 kuna uvećano za poštarinu.

„NAŠI“ I „NJIHOVI“ MRTVI (1)

Diana Majhen, Zagreb

Iako sam dugogodišnji suradnik Hrvatskog uljudbenog pokreta, moram priznati da me je vijest o podizanju spomenika Anti Paveliću i odlasku u Srbiju radi konzultacija vezano za isto, koja se već danima objavljuje u našim medijima, zatekla nespremnu, premda sam o njoj bila obaviještena i prije javne objave.

Moja je prva reakcija bila nevjerica. Kao prvo, ne shvaćam kakva je korist za Hrvatsku da se takav spomenik podigne, te koji je uopće razlog da se podigne spomenik nekome pod čijom je vladavinom našla smrt tisuće ljudi, od čega najveći dio u koncentracijskim logorima?

Oduvijek sam bila mišljenja da se o NDH, ustaškom pokretu pa i o samom Paveliću treba pisati i sa drugog aspekta izuzev aspekta Jasenovca, jer su oni dio naše povijesti, a desetljećima se o tome nije smjelo razgovarati ni pisati, pa smo tako ostali uskraćeni za mnoga saznanja, ukoliko se nismo dokopali nekih, u ono vrijeme, zabranjenih knjiga ili imali nekog svoga koji je čudom preživio pa nam je mogao govoriti o tome.

No, podići spomenik Anti Paveliću?

Pokušavam zamisliti kako se osjeća netko tko to pročita, a obitelj mu je stradala u Jasenovcu (onom dijelu njegovog rada do 45.). Ili netko, čija je obitelj bila proganjana za vrijeme NDH zato što nije bila odgovarajućih krvnih zrnaca. S koliko boli, bijesa i ljutnje ti ljudi čitaju o podizanju spomenika nekome radi koga su im pobijeni najmiliji.

I onda pomislim, pretpostavljam da se osjećaju isto tako kao i ja svaki put kada prođem Trgom Maršala Tita. Isto kao svi oni koji još po jamama traže svoje mrtve, ili im je njihova sudbina poznata, a nikako da dočekaju kaznu za njihove ubojice.

Jer, Tito je ubijao u ime dvije ideologije, ne jedne.

Prvo su njegovi partizani u ime antifašizma pobili tisuće razoružanih vojnika, žena, djece i staraca i zatrpali ih u jame uvjereni kako njihov zločin nikada neće biti otkriven. Vođa i vrhovni zapovjednik tih „antifašista“ bio je Josip Broz Tito.

Onda su njegovi komunisti desetljećima ubijali, progonili i zatvarali neistomišljenike. Vođa tih komunističara bio je također Josip Broz Tito.

I nikada, do dana današnjega, nitko nije odgovarao za svoje zločine, ni „antifašisti“ ni komunisti. A usred Zagreba ponosno i dalje stoji trg s imenom zločinca pod čijom su se komandom sva ta ubijanja događala.

Ako čovjek slijedi ovu misao, onda nije teško zamisliti zašto spomenik Anti Paveliću. Ako može jednom zločincu, zašto ne bi i drugom? Jer, ne zavaravajmo se, još uvijek imamo „naše“ i „njihove“ mrtve.

Razmišljaju li oni što i danas štuju i ljube Tita koliko je smrti i boli donijela njegova vladavina drugima, te kako se osjećaju oni koji su zahvaljujući njegovim „antifašističkim“ i komunističkim ubojicama ostali bez obitelji? Dok ozareno gledaju u ploču sa natpi-

som „Trg Maršala Tita“ padne li im koji put na pamet kako se radi te ploče osjećaju njihovi sugrađani koji su, direktno ili indirektno, bili njegove žrtve? Vode li oni računa o našim osjećajima, o našim mrtvima?

Odgovor je, naravno, ne. Ne vode računa i nije ih briga.

Pa tako, mogu ja shvatiti ono što radi Dr Tomislav Dragun, mogu shvatiti i zašto to radi. Samo se jednostavno ne mogu s time složiti. **Podizanjem spomenika Anti Paveliću mi ne samo da vrijeđamo osjećaje svojih sugrađana**, nego se i deklariramo kao fašisti i cijelu svoju zemlju **prikazujemo fašističkom**. A to sigurno nije istina. Ne, kada je u pitanju moja zemlja i ne bar kada sam u pitanju ja osobno.

Dapače, ovim se činom daje oružje u ruke svima koji tvrde da je Hrvatska prepuna fašizma i dan danas, svima koji domoljublje zamjenjuju fašizmom, ne zato što ne shvaćaju razliku nego zato što im odgovara da rade na taj način. Tko još sluša fašiste i tko ih uzima ozbiljno? Proglašavanje neistomišljenika fašistima stara je UDBA-ina škola, koja joj je desetljećima davala alibi za sva zatvaranja i ubijanja, te u startu činila nevjerodostojnim svakoga tko je progovorio o teroru koji je doživljavalo u ime bratstva i jedinstva.

Slijedom toga, sve što se radi, bit će čin i govor fašista. Pa tako ko-

risne stvari poput prosvjeda pred kućama Hršaka, Manolića, Perkovića itd neće biti prosvjedi protiv partizanskih nekažnjenih krvnika i UDBA-inih ubojica, nego fašistički prosvjedi protiv antifašista. I tako dalje, sve što se izgovori ili uradi bit će „djelo šačice fašista“.

No, koliko god se ja ne slagala sa onim što radi Hrvatski uljudbeni pokret, ne mogu reći da taj potez osuđujem. Od početka Domovinskog rata prošlo je 18 godina. U našoj se zemlji promijenilo malo toga, izuzev što sada ne možemo više govoriti kako nas pljačkaju Srbi, jer to dalje uredno rade Hrvati.

Kroz tih se 18 godina nebrojeno puta pokušala ishoditi istraga i suđenje za „antifašističke“ i komunističke zločince, pokušalo se ukazati na nužnost lustracije, no sve je ostalo samo na pokušajima. Oni koji Hrvatskom vladaju još uvijek izgleda imaju koga štiti i koga čuvati, a onaj dio našeg

naroda, koji nije na svojoj ili na koži svojih bližnjih osjetio sve „blagodat“ režima koji je provodio Josip Broz Tito jednostavno nije briga za njegove žrtve.

Pa onda nikakvo čudo, da je netko možda pomislio na onu staru da se klin klinom izbija, te da će tek ovakav neki čin konačno malo protresti režim u našoj zemlji, koji uredno dopušta da se slavi zločinac pod čijim su vodstvom pobijene tisuće i tisuće ljudi, ali zato skače na noge kada je u pitanju pozdrav Za Dom spremni, koji je inače bio sastavni dio regularnih oznaka bojovnika HOS-a u Domovinskom ratu, te i danas čini sastavni dio statuta raznih njegovih organizacija, uredno ovjeren i priznat od strane te iste hrvatske države.

Možda ovakav, na izgled osuđujući i besmisleni čin otvori oči onima koji su sposobni suosjećati samo sa ustaškim žrtvama, ali ih za partizanske i komunističke ni malo

nije briga.

Nije li već krajnje vrijeme da osudimo sve zločine, čiji god oni bili, da se prestanemo klanjati svim zločincima i slaviti ih, čiji god oni bili i da se pobrinemo za bolje sutra koje treba dočekati našu djecu?

U suprotnom, to sutra nikada neće doći.

A što se tiče posjeta Srbiji i Ravnog Gori, nikako da shvatim zašto se za tako nešto treba ići tamo. Predložila bih radije posjet Kumrovcu, gdje bi iz prve ruke mogli naučiti kako jedan zločinac, masovni ubojica i diktator može ostati vječno slavljen, kako mu se mogu podizati spomenici i nazivati trgove njegovim imenom, te kako i zašto je u Hrvatskoj moguće nekažnjeno ubijati u ime jedne ideologije, a istovremeno osuđivati ubijanje u ime druge.

„NAŠI“ I „NJIHOVI“ MRTVI (2)

dr. sc. Tomislav Dragun,
Zagreb

Nikada ne korisnim svoj položaj urednika da bih si osigurao pravo na zadnju riječ. Ne ću to ni sada učiniti, iako ću gđi Diani odgovoriti. Jer, njezin članak doživljavam kao jedno veliko pitanje upućeno meni.

Dakle,

1. Spomenici se nikada ne podižu ni protiv koga. Barem ja takav spomenik nisam vidio, niti sam ikada za njega čuo. Spomenici se podižu onima koje se voli. U mom slučaju to je svakako Poglavnik Dr Ante Pavelić, odmah poslije moje prave političke ljubavi: Dr Mile

Budaka. (Ima li ljepše knjige od njegove "Rasvjetane trešnje", te velike epopeje /pre/dobrog i /pre/blagog Dragana Bojanića?) Istina, ne mogu mu oprostiti što me je izdao, što me je ostavio na milost i nemilost partizanskom i komunističkom zlu. Cijelog života. Ne toliko, ipak, da bih mu htio biti sudac. Hoće li taj spomenik nekoga povrijediti? Možda i hoće. Vjerojatno. Sve one koji nas ne vole, svakako. Ta uvijek postoji ta opasnost. Gledajući na taj način, teško da bi se ijednom vojskovođi mogao podići spomenik. Uostalom, nisu li upravo Englezi "izumili" koncentracijske logore u Burskom

Spomenik čovjeku, težaku

ratu. Eto i ja sam ih iskusio, s nepunih sedam godina, nakon povratka s Bleiburškog polja.

2. Nerijetko razmišljam na temu činjenja. Što smijem, a što ne smijem? U redu, Bog me je stvorio i poslao na ovu Zemlju. Moram i

hoću slušati njegove zapovijedi. Ali, ne i zapovijedi (po rođenju i ideologiji) onih koji su samo bijedna stvorenja kao što sam i ja sam. "Te ne smiješ ovo, te ne smiješ ono. Uvijek. Neprekidno. Te ne oblači crnu košulju, te ne reci Za Dom spremni." Ma nemoj! Što ako baš hoću? Ne, cijejnena gđo Diana, nikako ne želim živjeti u genitivu, ne želim biti građanin drugoga reda, ne želim imati postojbinu u getu. Ovo je moja domovina i država! Teško da je i njihova. Daleko više je moja, no što je Mesićeva i Manolićeva. Moja je iz želje i ljubavi, njihova pak, možda i njihova, samo iz prijetvornosti i nužde.

3. Oni će ustrajati. Ne kažete otvoreno, ali sigurno tako mislite. Proglasit će me, proglasit će nas, ovim i onim. A onda ćemo ostati bez pomirbe, bez pomirenja sinova ustaša i partizana. Upravo bez toga! (Zar i partizani imaju sinova? Nisam ih vidio u Domovinskom ratu, osim na onoj drugoj strani!) Kanite se takvih misli. Kakva pomirba. Možda nekakav suživot – dok ide. Uopće me ne zanima što Mesić i Manolić smatraju (ne)vrijednim. Možda jedino onda, ako bi me htjeli uputiti na Sašu Romca (Manolićeva zeta) kako bi me poučio u načine kupnje poduzeća njihovim novcem ("Podravka") ili na Žarka Pavlinu (Mesićeva šogora) kako me savjetovao, ako i ja krenem u preuzimanje istarskog tla. Ne, ne, Titovci, idite vi samo svojim putem. Drugi su ginuli, dok ste Vi iz Tajnog politbiroa pletli mreže kako biste Hrvatima stavili trajni jaram na vrat.

4. Rekoste, mogli bi nas prozvati i fašistima. Tako je. Tražimo izručenje Josipa Perkovića njemačkom pravosuđu, a zaboravljamo

da je tamo živio i djelovao Hitler. Ma, otkud Vam ti fašisti? Siguran sam da više od 0,001 % hrvatskog (pa i jugoslavenskog) pučanstva uopće ne zna što je to fašizam. Prije će biti da će nas proglasiti neubrojivima i strpati u Vrapče. Iz stare knjige recepata od koje se ne odvajaju Stjepan Mesić i Josip Manolić. Fašisti? Zar i oni nisu ljudi? Samo stoga što su u (privremenom) sporu s boljševicima. Sad ih treba nabiti na kolac ili okrenuti na ražnju. Možda i podariti ih nekome gayu. Kulturno (ne kažem: uljudbeno, ni uljudno) i civilizacijski. Jedno je ubijati, a sasvim nešto drugo imati stajalište o nečemu, pa i fašističko, da ne kažem komunističko. Ubijaju zli ljudi. Njih treba goniti i kazniti, čak i onda kada su naši. Ali tek nakon presude objektivnog, ne partijskog, suda. Ne bi smjelo biti drugačije. Hvala Bogu, još uvijek.

Živi spomenik

5. Naime, fašisti i komunisti su braćni drugovi. Mi smo im samo susjedi, koji se ne žele miješati u njihove obiteljske razmirice. Do 22. lipnja 1941. bili su nerazdvojni. Od onda su tobože neprijatelji. A iz iste flaše potežu. Komunisti dobije "fašistički kompleks", nedvojbena i fašisti "komunistički kompleks". Međutim, što se to mene, nas, uopće tiče? Ne prihvaćam sudjelovati u njihovim (krvavim) natezanjima. Moj je svijet posve izvan toga.

Nikada ne ću biti antifašist, nikada ne ću biti antikomunist. Zašto? Jednostavno zato što ja samostalno postojim, a nisam samo netko u odnošaju na nekog drugog. Ja sam nešto treće: kršćanin, rimokatolik. Od rođenja. Ja sam Tomislav. Nisam antiJoža, nisam antiFritz, a nisam niti antiStevo. Imam svoje ja, za razliku od onih koji su samo dio jednog čopora koji uvijek reži na drugi čopor.

6. Niste jedini koji se čudite našem odlasku u Srbiju. Još više podizanju spomenika Poglavniku. Ja se opet čudim tome što se Vi nama čudite. Srbija. Mađarska. Austrija. Turska. Prije sto godina palili smo mađarske zastave. Austrija je odrubila glave Zrinskome i Frankopanuu. Osmanlije Hrvatsku svedoše na ostatke ostataka, što ostade do danas. U čemu je onda razlika? Jedino u trenutku događanja. Svi su nas oni htjeli za sluge, a da prije toga ugrabe našu zemlju. Srbija postoji, Srbi postoje. Susjedi smo. Moramo razgovarati, pa i dogovarati se, posebno kad je u pitanju opasnost od zajedničkog neprijatelja. Komunizam. S kime? Sa Srbima. I to s onima koji postoje, a ne s onima za koje bismo mi željeli da postoje. Bude li moguće.

7. Uvijek treba misliti na Hrvatsku. Slažem se s Vama. Nu, pritom ne treba biti pretjerano ambiciozan. Naša domovina ima Sabor, Vladu, Predsjednika. Ima svoju vlast i mnogo novca. Hrvatski uljudbeni pokret svega toga nema, ali živi. Na njegove akcije ne treba gledati drugačije, nego li kao na ljetovanja na Karibima, na skijanja u Austriji, na drogiranja u Indiji. U tom smislu čuvat ćemo uvijek ugled Hrvatske.

DEJTONSKI PROCES KAO POPUNJAVANJE PRAZNIH RUBRIKA NEZAVISNOSTI "REPUBLIKE SRPSKE"

Sven Rustempašić, Sarajevo

Prema Dejtonskom ustavu (Aneks 4 Dejtonskog mirovnog ugovora), Bosna i Hercegovina nije (!) država, nego Unija BiH: veoma labilna ad hoc unija jedne države u procesu legalizacije, Republike srpske (RS), i jedne labave federacije od 10 ministarstava (kantona), Federacije BiH - ukoliko se kolaboracijom lidera i parlamentaraca SDA, SBiH, SDP i BPS-Sefer Halilović, dovrši Dejtonski proces.

Unija država nije država. Npr., Evropska Unija nije država, iako članice imaju zajedničke registarske tablice, valutu (Euro), itd. Dejtonska Unija BiH ima organe unije, a ne države, npr. ima Vijeće ministara BiH (organ unije), a nema Vladu BiH (organ države). Unija BiH ima i zajedničke kompanije, korporacije, javne servise, i sl. - ali to nisu organi države, nego privatna pravna lica, slična onima iz domena "business"-a (firme). Npr. Javni TV servis BiH, je poduzeće koje postoji na sličnim pravnim osnovama kao i Granap u vašem susjedstvu. To nije organ države, nego privatno poduzeće.

I ovakvo agonizirajuće (ne) funkcioniranje Unije BiH, osigurava jedino Ured Visokog Predstavnik (OHR) - organ implementacije Dejtonskog sporazuma putem Dejtonskog procesa. Zašto OHR pomaže? Zato jer djeluje po sistemu "drži bure vodu dok majstori ne odu". Naime, kada RS dobije sve "papire" svoje državnosti od predstavnika njenih žrtava (sada su to lideri, glavni odbori, parlamentarci

SDA, SBiH, SDP i BPS- Sefer Halilović), onda će se OHR zatvoriti; a Visoki Predstavnik će javiti Ujedinjenim Nacijama u New York City-u, da se iz "grunta" UN (tek tada!) izbriše Republika BiH, a upiše se Republika srpska kao legalna, suverena država.

Ovdje izvire rijeka Bosna

Četnici i njihovi jatanci u glavnim odborima velikih stranaka koje okupljaju Bošnjake, kao i svi mediji u BiH, 14 godina varaju javnost "da je Dejtonska BiH, država". Zašto varaju? Pa, zato jer RS treba dobiti sve "papire" svoje državnosti prije nego što se istina objelodani. Popis stanovništva i podjela državne imovine RBiH su neki od zadnjih koraka u tom pravcu. Kada se podjeli imovina RBiH, kada Unija BiH ostane bez imovine, a na pola BiH je daju RS-u, tada će proces biti okončan. Dakle, "drži bure vodu, dok majstori ne odu".

TEST: Da se sada zatvori OHR, ova Unija BiH ne bi niti mjesec dana funkcionirala, nego bi se raspala. Čak i uz 14 godina "vještačkog disanja" koje uniji daje OHR - da bi se održala prevara da prema Dejtonu "postoji država BiH" - ona je stalno u "komatoznom" stanju.

Sve te tri grane vlasti koje po definiciji mora imati država, zakonodavnu, izvršnu i sudsku ima

Republika srpska u punom kapacitetu. To je država (republika) po definiciji. Republika ionako nije ime za model automobila, kolonjsku vodu ili sportski klub - nego ime za državu određenog uređenja; svaka republika je ujedno država.

Zašto RS nije definitivno postala legalna država u Dejtonu? Zašto 14 godina traži "papire" svoje državnosti u dejtonskim parlamentima od SDA, SBiH, SDP? Zato što je uspostavljena specijalna procedura koja diktira da RS postane potpuno legalna država tek na kraju Dejtonskog procesa, tj. tek nakon što dobije sve "papire" od Bošnjaka (i Hrvata) - ne od internacionalnih pravnih institucija (!), nego od imenovanih (lažno nazvanih probosanskih, a ustvari provelikosrpskih) stranka u kojima participiraju preostali građani RBiH (najviše iz bošnjačkog naroda).

Dakle, Republika srpska je u Dejtonu samo zacrtana, samo planirana (!) kao država. Slikovito iskazano, RS je u Dejtonu bila de jure poput nekog formulara sa praznim rubrikama (dok je de facto već postojala). A zatim joj te prazne rubrike, evo već 14 godina, ispunjavaju predstavnici preostalih odanih građana RBiH u vrhu stranaka SDA, SBiH i SDP - da Republici srpskoj pored njenog de facto postojanja, osiguraju i njeno de jure postojanje odnosno besprijekorni legalitet na svjetskom nivou.

U Dejtonu je 1995. Internacionalna zajednica (konkretno "Zapad") štitila svoje tekovine i mehanizme globalne vlasti i dominacije: Povelju UN i Internaci-

onalno pravo, koje lideri "Zapada", npr., trebaju kao argument pravednosti pred stotinama miliona svojih građana kada se odluče za invaziju neke muslimanske ili latinoameričke države. U Dejtonu je "Zapad" svoje Internacionalno pravo zaštitio tako što nije (!) ozakonio Republiku srpsku, nego je samo uz dobrovoljnu saglasnost Alije Izetbegovića i ostalih predstavnika Republike BiH uspostavio Aneks 4 (ustav) i Dejtonski proces - u kojem će je

ozakoniti upravo lideri i parlamentarci stranaka SDA, SBiH i SDP, tobože "ispred građana Republike BiH".

RAZBIJANJE, KOMPLETNO UKIDANJE JEDNE DRŽAVE ČLANICE UN, VEOMA JE TEŽAK POSAO AKO SE ŽELI UČINITI TAKO DA POVELJA UN NE BUDE PREKRŠENA, TO JEST, DA POVELJU UN PREKRŠE SAMI LIDERI U VLASTI TE DRŽAVE, KAO ŠTO JE KRŠE GLAVNI ODBORI I PARLAMENTARCI SDA, SDP, SBiH.

I dan danas je jedina svjetski priznata i legalna država (prema "gruntu" u UN), samo Republika Bosna i Hercegovina. Ova Dejtonska Uniju BiH je samo jedan proces.

Dakle, bošnjački lideri u tom procesu dobrovoljno učestvuju i legaliziraju četničku državu Republiku srpsku. Bez lidera poput Tihica, Silajdžića, Lagumdžije, Izetbegovića, itd., ona nikada i nikako ne bi mogla biti zakonita država.

BAJRAMSKA ČESTITKA OD SRCA

Džemaludin Latić, Sarajevo

Bajram dojde

Bajram dojde, mirišu avlije, behar pada s mlade šeftelije...

Ptica, insan, svako se raduje, a ja nejmam s kim da bajramujem.

Džennetlije putuju, svom se Dostu raduju!

U bajramskom odjelu, u džennetskom veselju!

Sa vratnica džamijskog harema džemat ide, ahmedije nejma...

Preslagana uoči Bajrama i mošusom divnim pokapana.

Koga jutros dočekat' veselo, uz ruku mu pritisnuti čelo?

Pusta kuća, srce se stužilo...

Opustilo što se zelenilo..."

Ne tugujte, Bajramu se radujte iako smo razasuti širom svijeta, mnogi bez oca, majke, braće i sestara, tu smo mi da ih zamjenimo, da zajedno bajramujemo. Da jedni drugim vrata otvorimo, El-Fatih u naših šehida proučimo, i da zajedno o našoj Bosni i Hercegovini haberimo, te prisjetimo se nekadašnjih Bajrama kad smo nekad bili svi zajedno.....

Uz želju da i ovaj Bajram dočekate u zdravlju, veselju i rahatluk, te da svoju radost podijelite sa vašim najdražima, svojim prijateljima i komšijama,

BAJRAM ŠERIF MUBAREK OLSUN

*Bajram Šerif
Mubarek Olsun*

**ODLAZAK
STRANACA, NOVI
PRIMJER KAKO
"BOŠNJAČKI"
POLITIČARI
SPAŠAVAJU
ČETNIKE OD
SVIJETA**

dr. Muhamed Borogovac,
Sarajevo

Dakle, opet su SDA i SBIH priskočile u pomoć Dodiku. Sjetimo se da je Dodik tražio da stranci iz Tužilaštva i Suda BiH odu odmah. Jedan od razloga je svakako bio i njegov strah od nezavisnih stranih tužitelja i sudija budući da se u Tužiteljstvu nalazi pravosnažna optužba protiv njega za koju je dokaze skupio Drago Lukach. Na Dodikovo uskraćivanje saglasnosti da ostanu stranci Inzko je energično najavio da to ne dolazi u obzir i da će on nametnuti zakon da ostanu međunarodne sudije "jer Bosni i Hercegovini još trebaju strane sudije".

I šta se događa, "naši" poslanici se dogovaraju sa Dodikom, da tobože ostaju sudije, ali se u stvari njihov mandat svodi samo na već započe-

te slučajeve i to samo protiv ratnih zločinaca (a ne poratnih i kriminalaca) i to samo privremeno.

I šta tu sada može Inzko uraditi kada su se svi fino dogovorili i usvojili zakon. Da bi nam svijet mogao pomoći mora postojati naš zahtjev za pomoć, neki spor, mora postojati strana koja se buni protiv podjele države. Ako se svi fino slažu u Skupštini i Vijeću ministara, kako se može iko miješati i čuvati jedinstvenu BiH? Ovo je po ko zna koji put na djelu dobro uhodana prevara, gdje se četnicima pomaže da zaobiđu pravne norme tako što se s njima stupa u nagodbe, koje su uvijek na štetu Bosne i Hercegovine. Sjetimo se, nagodbe su počeli još Alija i Silajdžić sa Karadžićem da bi poništili priznanje Republike BiH što je rezultiralo osnivanjem Republike srpske u Daytonu.

Ovim zakonom je postignuto sve ono što je Dodik tražio. Time je vjerovatno i sebe spasio od tužbe koju je predao Lukach i ujedno je utvrdio odlazak stranaca, čime je napravljen još jedan korak ka rasuranju BiH.

Ovih dana pljušte kletve protiv Dodika zbog njegove izjava da su Bošnjaci sami izscenirali masakre na Markalama i na Kapiji u Tuzli, ali taj gnjev protiv Dodika naši poslanici pretočise u skupštini u još jednu nagradu za Dodika. Ne trebaju protiv Dodika izdavati saopštenja, kojima nam bacaju pijesak u oči. Njemu treba pokvariti posao podjele Bosne i Hercegovine. Ali de ti to objasni nedržavotvornoj moralnoj fukari, koja po bh web stranicama psuje Dodika, umjesto da počiste pred svojim vratima, Dodikove jatake na "bošnjačkoj" strani.

Osim toga, tragično je da mi, koji se ovim bavimo samo volonterski, moramo o ovim stvarima da upo-

zoravamo javnost, pored novinara i poslanika skupštine BiH, koji primaju 8.000 KM mjesečno za svoj posao. Ne govorim ovdje o SDA, SBiH i SDP, oni su odavno otvoreni izdajnici. Govorim o Seferu Haliloviću, kojega narod još uvijek doživljava kao neku moralnu snagu, a on sjedi skrštenih ruku, i glasa skupa sa SDA, SBiH i SDP protiv Bosne i Hercegovine, kao što je npr. glasao za Brčanski amandman. Zar ne bi bilo prirodno da on izdaje stranačka saopštenja o ovome?

Što se tiče novinara, oni su još jednom pokazali koliko su korumpirani. Oni su ovaj poraz Bosne i Hercegovine predstavili naslovom "MEĐUNARODNE SUDIJE OSTAJU U BiH", dakle kao pozitivnu vijest. Normalno da bh novinarima niko više ne vjeruje, nego se poslije svake vijesti, "prekontava" za koga pojedinac ili novina radi. (Vjerovatno je taj gubitak kredibiliteta bh novinara jedan od razlog što ovaj Glasnik ima sve više čitalaca.)

KNJIŽEVNO-KULTURNO DJELO HRVATSKIH MUSLIMANA I NAJNOVIJI POKUŠAJI NJIHOVA OTHRVAĆIVANJA (13)

Ferid Karihman, „Hrvatsko-Bošnjačke teme“, Hrvatska sveučilišna naklada, Zagreb, 1996.

Ovu posljednju metodu nemoguće je korektno primijeniti u velikosrpskom diktatorskom režimu /sa snažnim centralističkim i unitarističkim pritiskom iz Beograda/, što najbolje pokazuje apsurdne promjene u rezultatima popisa stanovništva kad je riječ o nacionalnosti muslimanskih žitelja u Bosni i Hercegovini. Da bi se korektno primijenila metoda ankete /

recimo plebiscit/, neophodan bi bio režim koji bi dopustio slobodno izražavanje nacionalnih osjećaja stanovništva, bez pritiska dominirajuće nacije /Srba, na primjer/, i koji bi slobodno i široko pretočio narodu znanstvene rezultate genetičko-povijesnih metoda. Drugim riječima, masama bez nacionalne svijesti treba pružiti mogućnost da upoznaju svoje hrvatsko i starosjedičko podrijetlo na temelju znanstvenih dokaza iz područja povijesti, jezika, etnologije, antropologije, kulturologije itd., jer to poznavanje činjenica

može odlučno utjecati na osjećaj većine u datom trenutku".^{32,33}

I tako se, na 20. sjednici Centralnog komiteta Saveza komunista Bosne i Hercegovine, koja je održana 17. svibnja 1968. godine, službeno ustoličuje etnička individualnost bosanskih muslimana:

"Činjenice su pokazale štetan učinak različitih tipova pritiska i ranijih inzistiranja na tome da se muslimani odluče jesu li po nacionalnosti Srbi ili Hrvati, budući da je dokazano, a to potvrđuje i socijalistička stvarnost, da su muslimani posebna nacija".

^{32,33} – Ferid Karihman: Muslimani hrvatskog i jezika, Drugi simpozij Hrvatske revije, srpanj 1971, Biblioteka Hrvatske revije, München-Barcelona, prvo izdanje 1972, drugo izdanje 1974. godine.

Ferid Karihman: Muslimani i muslimani, Hrvatska revija, br. 1(93) 1974, str. 122-123.

JUGOSLAVENSTVO DANAS (26)

Predrag Matvejić, „Jugoslavenstvo danas“, Beogradski izdavačko-grafički zavod, Beograd, 1984.

Nacionalne kulture izgrađivale su se, gotovo svugdje u svijetu, uz pomoć odgovarajućih nacionalnih kulturnih institucija: Muslimani nemaju zasebnih kulturnih institucija svjetovnog karaktera, a one vjerske su po našem zakonu odvojene od države. To možda obja-

šnjava pojedine slučajeve suradnje s vjerskim institucijama ili pak samo činjenicu da pojedinci pretendiraju (kao i drugdje) na neku vrstu nacionalne institucionalizacije: Muslimanstvo kao nacionalnost, s pečatima islama u vlastitoj prošlosti, bez islamske religije, nasuprot iskušenjima panislamizma – to, očito, nije bilo lako uobličiti i potvrditi. Uostalom, s pojavama tzv. "nacionalnog romantizma" i drugim sličnim "dječjim bolestima" nitko od nas nije još raš-

čistio sve račune, ni nacije koje su odavno priznate kao takve.

"NEOPREDIJELJENI"

Dodajmo još jednu aktualnu opasku u vezi s tim: dio Muslimana se prije izjašnjavao na "neopredijeljeni" ili kao Jugoslaveni; određeni utjecaji, pa čak i prikriveni pritisci da više ne upisuju jugoslavensko opredjeljenje umjesto nacionalnog, nisu izostali u toku posljednjeg desetljeća. Ali to nije slučaj samo u Muslimana.

BOSANSKI JEZIK (19)

Historijske činjenice, gramatika, razlike

Izvor: **Helga Kanzler**, ispravke: **ing. Salih Čavkić** Odabrao: **akademik Mirko Vidović**

Neke razlike između bosanskog i hrvatskog jezika

U bosanskom jeziku sintagme se ne rastavljaju drugim riječima. (Sintagme su izrazi koji se sastoje od dvije ili više riječi.)

Na primjer:

Hrvatski: "Ministar je vanjskih poslova otputovao u službenu posjetu."

Bosanski: "Ministar vanjskih poslova otputovao je u službenu posjetu."

U bosanskom jeziku godine se pišu sa tačkom jer je to redni broj.

Na primjer: 25.02.2002. (izgovara se: dvadesetpeti drugi dvije hiljade druge)

Kad se navodi datum, i dan i mjesec su u istom padežu.

Na primjer:

Pogrešno: "Predstavnik je došao prvi januara ove godine."

(prvi = nominativ, januara = genitiv)

Ispravno: "Predstavnik je došao

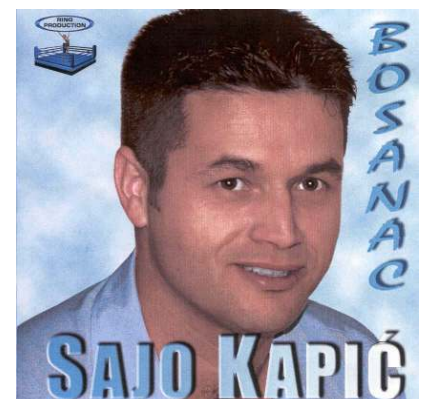
prvog januara ove godine."

(prvi = nominativ, januar = nominativ)

U bosanskom jeziku glagoli ne završavaju na slovo "t":

Pogrešno: "Dobit će poklon."

Ispravno: "Dobiće poklon."

„BRAĆO USTAŠE, NE SRLJAJTE U BEOGRAD KAO GUSKE U MAGLU“

Ive Matanović, Zadar

Upravo pod ovim naslovom Slobodna Dalmacija je objavila pismo našeg brata i prijatelja gospodina Dragana Hazlera iz Švicarske upućeno Vama, ali i nama u nešto opširnijem obliku, odnosno Hrvatskome uljudbenom pokretu.

Bez obzira na reakciju našeg predsjednika pokreta gospodina Dr. Tomislava Draguna, čiji sam i osobni član, kao i na stajališta našeg brata ustaše Dragana Hazlera, ovom prigodom replicirat ću obojici.

Kao prvo, odgovaram bratu Draganu Hazleru, kojeg inače osobito poštujem, i divim se svemu onome što je do sada uradio za našu zajedničku ustašku stvar, a to je oštro suprostavljanje komunistima i njihovim partizanima. Međutim, gospodin Hazler je, čini mi se, krivo protumačio nakane gospodina Dr. Tomislava Draguna - naš odlazak u Srbiju. Velim „naš“ jer sam i osobno predviđen u tu delegaciju. Naime, mi ne idemo u Srbiju po nikakav savjet ni ti, ne daj Bože, tražiti kakovu moralnu potporu. Naprotiv, u Srbiju idemo po sasvim drugom zadatku, a to je dogovoriti zajedničku platformu (suradnju) protiv zajedničkog nam neprijatelja. I njima i nama zajednički su neprijatelji komunisti. U tom smislu idemo u Srbiju, a ne po četničku paradigmu kako podići spomenik Dr. Anti Paveliću. Za razliku od njih, koji ne znaju gdje im je Draža sahranjen, mi znamo gdje nam je pokopan i dostojno sahranjen naš velikan i Poglavnik tragično nam, za trenutak, izgubljene NDH. Poglavnik se nalazi u Madridu, a ponadajmo se

uskoro ćemo ga vidjeti u njegovoj dragoj Nezavisnoj Državi Hrvatskoj. U kojemu će se mjestu njemu podići spomenik, u ovom trenutku, manje je važno. Možda ne samo na jednom mjestu, njemu ćemo podići spomenike svugdje tamo gdje to pojedinci i skupine Hrvata budu htjeli. Odmah ću reći, nikat će spomenici Dr. Anti Paveliću kao gljive poslije kiše - svugdje tamo gdje Hrvati obitavaju - komunistima i partizanima usprkos.

Zato, a i zbog toga, dragom našem bratu ustaši Draganu Hazleru, a i svima drugim „nevjernim Tomama“ poručujemo da ne strahuju od našeg posjeta Srbiji. Ne idemo tamo k'o „guske u magli“ već po nužnoj potrebi koje nam vrijeme nameće. Podsjećamo vas na susret velikana u Drugom svjetskom ratu u Jalti: Roosevelta, Churchila i Staljina. Ova trojka, iako predstavnici međusobno dva suprostavljena tabora - s jedne strane Staljin na čelu komunističke strane i s druge - Roosevelt i Churchill na čelu imperijalističko-kapitalističkog bloka, stavili su pod tepih svoja ideološka razilaženja, a u fokus stavili zajedničkog im neprijatelja Hitlera i njegove trabante. Rezultat ovog dogovora svima nam je poznat. Dogo-

voreno - u djelo provedeno. Hitler je pobijeđen, svijet podijeljen po karti kako su oni na Jalti zacrtali.

I što se ubrzo dogodilo nakon sloma fašizma? Pa, stvoren je ponovno razdiobni blok. Slobodni svijet i demokracija s jedne strane i komunizam, sam samcat s druge strane. Kao simbol sagrađen je Berlinski zid. U jednom gradu, tek simbola radi, a duljinom cijele granice navučena je tzv. „željezna zavjesa“, preko koje se rat nastavio u suprotnome smjeru. Ovog puta, dojučerašnji saveznici, razvili su svojevrsni psihološki - ekonomski rat, koji je trajao punih 45 godina. Pobjednika znamo. Pobjedilo je dobro nad zlom. Bez ispaljenog metka palo je komunističko carstvo, a preko 30 država oslobođeno je od komunizma i ustrojilo svoj vlastiti ustroj vladavine. Uglavnom su to demokracije slobodnog svijeta.

Međutim, ni Srbija a još manje Hrvatska, na žalost obiju država, nisu se potpuno oslobodili komunizma. Poglavito se to odnosi na Hrvatsku, gdje još uvijek komunisti vode glavnu riječ.

Od predsjednika države, izrazitog propartizana, pa do sad već bivšeg predsjednika vlade, homoseksualca Ive Sanadera, svi su komunisti i projugoslavenski nastrojeni. Oni su upravo kočničari da se u Hrvatskoj donese LUSTRACIJSKI ZAKON po kojemu bi se očistili svi komunistički kadrovi iz državne uprave i vojske.

Bez lustracijskog Zakona u Hrvatskoj se ništa ne može promijeniti, pa niti podići spomenik hrvatskom velikanu dr. Anti Paveliću.

Dakle, redosljed je poznat:

- lustracijski zakon,
- promjena Ustava, i pod
- rušiti komuniste.

Iza eliminiranja ova tri problema, Hrvatska će tek s novim ljudima biti slobodna i Nezavisna Država Hrvatska, a kako će to susjedni Srbi uraditi, to je njihov problem.

Zato, brate Hazleru ne strahuj – sve će biti u redu!

A tebi brate Tomislave Dragune odgovaram nešto kraće. Naš adabir, mislim na većinu Hrvata i Hrvatice i većinu članova užeg vodstva udruge Hrvatskog uljudbenog pokreta, odnosno ustaškog pokreta, nije Andrija Hebrang. Možda bi bio tek onda, jedan između ostalih, kada ne bi bio u članstvu jedne komunističke partije, kao što je HDZ. Isto tako, među idole i hrvatske nacionaliste ubrajaš i Dr. Vlatka Mačeka, što

on to ni u kojem slučaju ne može biti. Pa za Boga, zar ti nije poznato da se je on, i ako je živio i umro u slobodnom svijetu, po njegovoj želji sahranjen i zamotan s jugoslavenskom zastavom. Osim toga on je sve do svoje smrti, bio član izbjegličke kraljeve Jugoslavije. Mačeka se može samo povijesno gledati kao jednoga od formalnih nasljednika Dr. Stjepana Radića, a nikako kao njegovog sljedbenika. Velika je pogreška što ga i članovi HSS izjednačuje s Radićem. Jer, ne zaboravimo drage Hrvatice i Hrvati, Radić je braneci hrvatski identitet u Beogradu i glavu izgubio, a Dr. Vlatko Maček ju je upravo s pomoću Beograda spasio.

Nadalje, gospodine Dragun ti nemaš placet da govoriš o našim graničnim pitanjima sa Srbijom. Granica je davno utvrđena i prirodnim granicama (rijekama) omeđena. To su pravci Dunav s istoč-

ne strane i Drina s južne strane. S planom tvog posjeta – Petrovaradin i ostalim mjestima se slažem, ali u svakom slučaju treba posjetiti i Zemun te u zadnjoj kavani koja graniči s Dunavom, odnosno na utoku Save u Dunav, odnosno granicom povijesne Srbije, treba dogovoriti sastanak s „braćom“ četnicima, gdje bi se za naš odlazak iz „prijateljske“ posjete Srbiji, uz čašicu (ili čokanče, bre) ljute čačanke i šokačke šljive uljudbeno rastali.

I za kraj, brate Dragun, molim te još jednom - nemoj spominjati nikakve naše hrvatske interese i granice u BiH, jer to nije tema našeg posjeta Srbiji. To je sasvim druga tema i za drugo mjesto.

Bog i Hrvati – Za dom spremni!

USUSRET USTAVNIM PROMJENAMA

(Napisano prije osam mjeseci)

Tomislav Nürnberger, Zagreb

HDZ stvori, HDZ ugasi, a SDP (SKJ) "ni ti luk jeo, ni ti luk mirisao". Niti su sudjelovali u stvaranju RH 1990., niti (otvoreno) sudjeluju u njenom gašenju (da ne kažemo gušenju). Protu hrvatska plutokracija odlučuje o gašenju Hrvatske. Sabornici nisu izabrani od hrvatskih građana niti ih predstavljaju, niti su im odgovorni, a pogotovo ne mogu biti opozvani od hrvatskih građana. Sabornike su izabrali predsjednici stranaka, pa su njima isključivo odgovorni i samo od njih mogu biti opozvani, odnosno isključeni iz stranke, dakle političkog života. To se zove Plutokracija, sustav identičan En-

Ivo Matanović, stožerni ministar u Uljudbenoj Hrvatskoj Vladi

glezkom iz početka 20. stoljeća (Carroll Quigley: Tragedy and Hope). Uz pretpostavku obaviještenosti čitatelja, prelazim na glavne

promjene koje je nužno zaustaviti, jer u suprotnome Država Hrvatska će nepovratno (osim revolucijom) izgubiti slobodu, nezavisnost i suverenost. Hrvatskom zemljom i Hrvatskim Narodom će vladati stranci. Neprijateljski stranci.

Izmjena preambule

U preambulu Ustava u popis nacionalnih manjina vratili bi se Bošnjaci i Slovenci kao što je najavljeno još 2003. Znači svaki puta kad nastane nacionalna manjina, ili ju netko izmisli, Hrvatska će mijenjati Ustav. Sutra možda uključimo i Engleze, bezazlen i patnički narod.

Ne treba pisati novi Ustav

Unatoč izvjesnim promjenama mnogih članaka, političari i ustav-

nopravni stručnjaci slažu se da Ustav ne treba pisati ispočetka. Za "ustavnopravne stručnjake" izvjesne promjene mnogih članaka nisu "pisanje ispočetka". Za ilustraciju kompetentnosti "ustavnopravnih stručnjake", promjena ili dodavanje jedne rečenice Američkom Ustavu traje godinama, i mora ju odobriti svih 50 država referendumom.

EUtanizirajuće promjene Ustava

Omogućiti delegiranje dijela hrvatskog suvereniteta na tijela Europske unije. Hrvatska postaje polu-država, na putu nestanka.

Promijeniti odredbu o natpolovičnoj podršci svih upisanih birača na referendumu o ulasku u EU znači da Pupovac, Gajica i Puhovski, ako sami izađu na referendum, mogu Hrvatsku vratiti u srbske lance iz kojih je jedva izvukla

živu glavu. Ako izađu sami, mogu i omjerom 2:1 izglasati referendum.

Definiranje HNB-a i Državnog ureda za reviziju kao samostalnih institucija znači da nas HNB, po direktivi IMF-a i(li) Svjetske Banke, može gurnuti u financijsku propast, bez ikakvog državnog obrambenog mehanizma. Glavne državne institucije, Predsjednik, Vlada i Sabor ostaju nemoćne pred odlukama HNB-a.

Državljanima Unije s prebivalištem u Hrvatskoj omogućiti pravo glasa na lokalnim izborima. Znači da sljedeći gradonačelnik Dubrovnik, Opatije ili Visa može biti Lord Owen ili princeza Ana.

Omogućiti izručivanje hrvatskih državljana pravosudnim tijelima članica Unije znači da Norac i Gotovina mogu biti po odluci Bruxellesa zatočeni u srbskom

zatvoru, jednostavnim delegiranjem nadležnosti Beogradu.

Promjena uloge Ustavnog suda znači da si je već neko vrijeme Ustavni sud uzimao ovlasti, koje mu ne pripadaju. Suditi svemu i svačemu, umjesto ustavnosti predloženih zakona i propisa.

Uvođenje obveznog srednjoškolskog obrazovanja. Samo naši "ustavnopravni stručnjaci" mogu biti tako pametni pa ovo staviti u Ustav.

Računa li se "Fakultet političkih nauka" i Kumrovačka škola u srednjoj ili nižoj? Za izglasavanje ustavnih promjena potrebna je dvotrećinska većina u Saboru, dakle konsenzus "vladajućih i oporbe". Sintagma "vladajući i oporba" je besmislica, jer su i jedni i drugi vladajući, kao što su i oporba svakoj Hrvatskoj Državi.

NE DA MI MIRA "UČENJE" OD ČETNIKA

Branko Begović, Pitomača

No stvarno ne bi bilo u redu ne dati koju riječ na sve ovo što se zbiva. Stalno me nešto kopa u vezi "učenja" od četnika, ne da mi mira. Ako se stvari malo dublje pretresu i razmisli o njima, onda g. Hazler na neki način ima pravo, no s druge strane?

Najveći problem, ja osobno mislim, kod ovih pitanja o kojima stalno tupimo ne leži nigdje drugdje nego u našem (trenutnom) hrvatskom mentalitetu i stanju morala, u društvu... Upravo nas je to i ono i dovelo do ovakve situacije, tj. da gotovo iz očaja "moramo" odlaziti po savjete nama, Hrvatima glavnim neprijateljima u svim pitanjima - četnicima.

Slažete li se?

Ovaj čovjek je vlasnik triju lanaca

To je u najmanju ruku stvarno tužno i to je odraz stanja našeg men-

talnog sklopa, stanja u današnjem društvu etc. etc. Činjenica je da se (ne samo radi ovakvih stvari) moramo pod hitno reorganizirati kao narod u cjelini. Kako smo se u ratu znali nositi s četnicima, bježali su kao miševi (barem iz područja gdje sam ja ratovao '91. i '92. u Zapadnoj Slavoniji - i tada bi sigurno već i tada i istjerali bratiju i iz zloglasnih nadaleko poznatih Belih Stena i D. Čaglića koje su davno okupirali, da se, naravno, nije potpisalo primirje...).

Nisu mogli četnici protiv Hrvata ni u drugom svjetskom ratu - ratovati. No, kada dođe do diplomacije i diplomatskih smicalica tu smo očito vrlo loši. Kao da ne znamo na duge staze živjeti sami. To se pokazalo i sa Slovenijom nedavno, Mađarskom i Austrijom u prošlosti i da ne nabrajam. Činjenica stoji - moramo poduzeti radikalne korake pri

osvješćivanju svih nas jer mislim da nismo ni svjesni da je upravo tako. Ali treba razviti strategiju i pod hitno krenuti u posao ili "bumo opet otišli vrit".

Ljudi, naši mozgovi svjetske klase bježe nam van. Osobno podržavam svaku međunarodnu i međuljudsku suradnju, ali ljudi, sa Srbijom nema šale - a nikada je nije ni bilo. Mislim da treba dobro razmisliti o odlasku na Ravnu Goru. Pazite da vas ili nas ne uvuku u zamku - u čemu su stručnjaci. Ne znam kako - ali nešto smrdi. Čudim se što nema više Srbina velemajestora u šahu, jer dobro planiraju i znadu se izmigoljiti iz svake situacije poput zmije. Jer vidite i sami da nit-

ko u Europi (pa i u Hrvatskoj, jer mi jesmo Europa) ne reagira gotovo na nikakav način na pojam četnik, ali kada se spomene imenica ustaša odmah ljude prolaze trnci.

Ma što kazati kada nam i sam predsjednik države ne voli Hrvatsku i blati ju gdje stigne, a hvali samo pršut kao pršut, paški sir kao sir... Tko zna što se sve i s kime dogovorio u Srbiji kao posljednji predsjednik SFRJota? Ljudi, pogotovo Vi generale Rojs, pa g. Dragun i drugi, pazite da se nešto ne krije iza toga - možda Vam se zagubi trag, a da o tome možda dugo poslije to objelodani nekakva naša obavještajna služba. Pazite da četnički vojvode već nemaju

nekakve naputke čak i iz Hrvatske?

Da je kakav vojno-taktički napad odmah idem i sam bez razmišljanja. Ali ovo? Možda neke službe u Hrvatskoj (ili ljudi) već duže vrijeme žele upravo to. Prvake časnih Hrvata ćemo mic po mic namamiti kao kozu na klanje i riješiti centralni problem, a dalje lako. Mislim da će se kroz koju godinu u ovoj našoj ljepoj ponovo uvesti pojam politički zatvorenik u kojima će biti većinom Hrvati. Zapamtite što Vam kažem. Zato oprezno. Opresno.

Pozdrav svima! Bog i Hrvati.

ČETNICI NISU VRIJEDNI NIKAKVIH PREGOVORA ILI SAVJETODAVLAŠTVA

Đivo Bašić, Dubrovnik

Besmisleno je ići u Srbiju (na Ravnu goru ili na bilo koji izrazito četnički skup) da bi tamo dobili informacije za gradnju spomenika dr. Anti Paveliću i to po uzoru na nemali broj spomenika četniku Draži Mihailoviću. Mislim da se tim činom možda namjeravam izazvati jedan paradoks-efekt ili apsurdna situacija za razmišljanje. Još uvijek u ušima Hrvatske odzvanjaju riječi pjesme o mesu, salati i zaklanim Hrvatima u Vukovaru jer se nije ostalo samo na pjesmi. To je istinska povijesna poruka za budućnost: ne zaboravimo veliki Vukovar i sve ona male Vukovare diljem RH. Smatram da odlazak u Srbiju na "poduku" nije dobra ideja jednako kao što smatram da se partizansko obilježje zvijezde nalazi na previše spomenika u RH gdje partizani pokazahu svoje pravo i krvoločno lice ubojstvima tijekom i poslije rata, te progonima i taj-

nim smaknućima nedužnih. Možda će netko reći da bi po toj logici i ustašama ili dr. Anti Paveliću trebalo podignuti spomenik kad ima toliko partizanskih spomenika.

Branko Begović: "GINKGO BILOBA – SVIJET GINKGA"

Povijesna istina je složen proces na koji očito utječe politika, ma koliko god se povjesničari trudili da isprave pogreške povijesti tako da napišu neku novu, pravedniju ili istinskiju povijest. Spomenici su uvijek u povijesti služili

za održavanje kulta. Kako sam i arheolog, mogu zaključiti da je nova vlast u pravilu značila i neki novi kult čije se štovanje moglo odvijati čak i na istim, malo preuređenim mjestima. Mislim da nije potreban ni jedan spomenik ustašama, ali ta konstatacija povlači za sobom revidiranje postojanja mnogih spomenika partizanima diljem RH. To bi bilo pošteno u normalnoj demokratskoj državi, ta pobjeda činjenica i ljudskosti, a ne otrcanih izraza kao što je "antifašizam" (savezničkom zaslugom pri kraju rata itekako je brutalno bombardiran npr. Zadar). Mislim da će u bolesnoj, frustriranoj i moralno neporočšćennoj državi kao što je mladodemokratska RH teško zaživjeti revidiranje povijesti i spomenika zbog prežitaka udbe koja je iz boljševičkih foteja uskočila u demokratske i kapitalističke.

Bijaše to jedan zanimljiv povijesni skok, dugoročno poguban za cijelu RH.

Zamislite kada bi na kojem spomeniku dr. Franji Tuđmanu (jer ih ipak ima po RH) umjesto prigodnih govora pustili snimke iz Ureda Predsjednika jer je navodno sve snima(n)o. To je za povjesničara pravi izvor, ali službene povijesti. Ipak, čovjek ponekad zaboravi da ga snimaju, pa se svojski izlaje. Uvijek se na ovoj balkanskoj vjetrometini nešto ili nekoga snimalo. Uvijek moto življenja bijaše nesretno snimanje i špijuniranje, odavajuće karakteristično za nevaljale sustave i države. Zamislite da se tijekom prigoda na svim spomenicima umjesto prigodničarske riječi puštaju originalne snimke dotičnih (tu je i pitanje izbora iz ukupnog života). Mnogi spomenici bili bi nakon nekog vremena pusti, zarasli u korov. Zamislite zarobljenog domobranskog natporučnika kojemu partizani kažu: "Ili ćeš s nama kao partizan ili ćeš dobiti metak u glavu".

Štoviše, kada podignete nekome pojedincu ili grupi ljudi spomenik morate misliti i na ostale spomenike jer ćete u suprotnom razvodniti smisao ne samo spomenika, već i postojanja samog. Kao što je to uobičajeno u svijetu koji je nepravedan, nepravda je napravljena i spomenicima u smislu i postojanja i nepostojanja. Sve bi bilo jednostavnije da uopće nema spomenika, ali nezamisliv je takav (ovozemaljski) svijet. Povijest ne možemo izmijeniti, ali zapisi povijesti i njihovo tumačenje mogu nas barem donekle približiti pravoj istini koju nikad u cijelosti nećemo spoznati zato jer smo božanski programirana bića, a to u krajnjoj liniji i ne možemo.

Sjetimo se one snimke gdje gen. Ante Gotovina ljutito govori: "Barbari, vandali!", a hrvatski generali poslušno slušaju krotkošću memorijske slike povijesti.

Problem moderne hrvatske povijesti i Domovinskog rata je u tome što Hrvatsku žele strpati u isti povijesni pretinac kao Srbiju, te žele usporediti žrtvu i agresora, znatno više poginulih i smaknutih s kirurški preciznim akcijama "Bljeska" i "Oluje" koje su odobrile SAD, a za svoje generale traže globalno "izuzeće" od bilo koje krivnje. Za Srebrenicu Haški sud i zapadne sile namjeravaju prikriti umiješanost, neprofesionalnost i krivnju (propusta) nizozemskih vojnika. Bože sačuvaj ludog i kurvanjskog svijeta!

Josip Smolaka na Visu 1944.

Pazite, oni misle prevariti povjesničare, što baš i nije dobra ideja jer će to u budućnosti izoštriti britkost njihovih jezika i pera. Pogledajmo malo primjere iz "mikropovijesti". Govore da iznimke potvrđuju pravila, a ta su pak u I. i II. svjetskom ratu bila pogubna za čovječanstvo.

Dr. Josip Smolaka bio je vladin delegat ondašnje države na mirovnoj konferenciji u Parizu 1919. Predanim lobiranjem kod američkih, francuskih i engleskih delegata spasio je Srbima vojvo-

đansku Kikindu, a Srbi (uključujući Nikolu Pašića) nisu pokazivali interes. U početku je Drava trebala biti granica između Hrvatske i Ugarske, pa je taj gubitak cijele Baranje Smolaka ublažio vraćanjem dijela Baranje s Beljem pozivom na interese grada Osijeka. Smolaka je proglašen neprijateljem Srba, te je smatrao da su vjerojatno "to govorili i oni srpski rodoljubi, koji su se godinama bogatili upravljajući ogromnim beljskim imanjem", koje im je spasio upravo Smolaka.

Iako je bio dosta jugoslavenski ustrojen, Smolaka je na pregovorima zanemarivao zapadni dio Istre fokusirajući se na Rijeku (koja tada ipak nije pripala ondašnjoj državi), a i dio Dalmacije ostao je u rukama Talijana. Imao je Smolaka i presudnu ulogu u sporazumu Tito-Šubašić na Visu 1944. On je sastavio sporazum, tako da bi se taj zapravo trebao zvati Smolaka-Šubašić.

Još tijekom fakulteta čitajući knjigu o njegovim Izabranim spisima, primijetio sam da se spominje jedna fotografija koja prikazuje Tita, Šubašića i Smolaku, ali u starom udžbeniku iz VII-I. razreda osnovne škole oni su jednostavno iskidali Smolaku! I eto vam krojenja povijesti.

Ustaše su također dio Hrvatskog teritorija prepustili Talijanima, tako da je Nezavisna Država Hrvatska zapravo bila fizički ovisna o stranim silama. Uvijek su ratovi rezultante silnica sukobljenih strana različitih sila. Mali narodi bijahu vjetrokazi ratnih vjetrometina koji su to plaćali vlastitom krvlju i zemljom. NDH-ustaša Ljubo Miloš rekao je dr. Vladku Mačeku (u "kućnom pritvoru" koncentracijskog logora) u svezi svih tih ubijanja, nešto kao: "Kada jednoga dana budem

gorio u paklu, gorjet' ću za Hrvatsku".

Moram konstatirati da će dotična osoba, kršćanski gledano, stvarno morati gorjeti u paklu, ali to će biti za i na njezinu (osobnu) dušu. Neumrlost duše čistimo približavanjem iskonu tako da činimo dobra djela, a besmislenost ratova i ubijanja nalazimo upravo u spoznaji uzroka i posljedica tih pogubnih ljudskih čini.

Postoje primjeri u povijesti koji pojedince - pripadnike tzv. neprijateljskih vojski - izdižu (u nekim momentima) iznad ratnih sukoba i stavljaju ih u okrilje čovječnosti.

Otac mi se još iz dječaćkih dana sjeća jednog njemačkog oficira (časnika) koji im je tijekom II. Svjetskog rata pomogao u hrani, jednog talijanskog vojnika koji mu je dao kruh, itd. Nakon II. svjetskog rata jedan pomorski časnik je pričao dubrovačkom kap. Ivu Begu da je u Bremenu susreo zapovjednika njemačkog rajdera, koji je tada izjavio da "ako je vojnik, nije krvnik" jer su mu iz glavnog stožera Njemačke naredili da ubije 320 zarobljenika, a on ih je ipak prebacio na neutralni brod "Durmitor" (na kojem su plovili pretežno hrvatski pomorci i koji su 1940./1941. prošli užasnu kalvariju logora vrijednu jednog TV-filma), te mnogim savezničkim vojnicima tim činom spasio život. Tada je kao zapovjednik rajdera smijenjen zbog nacističkim Nijemcima nepoćudnog neposlušta, te mu je postavljanje za zapovjednika opskrbnog

tankera zapravo spasilo život jer je novi zapovjednik rajdera kasnije poginuo.

Ljudske živote treba gledati u cijelosti življenja jer gladna i dijelom hladna godina ima 365 dana. Što reći o partizanskoj vojsci, tzv. "osloboditeljima", ako je u jedinici koja je oslobodila grad samo nekoliko dana prije pristizanja bilo oko 400 ljudi, a onda im se neposredno prije slavodobitnog ulaska priključilo još oko 500 vojnika, dojučerašnjih četnika koji su za tu prigodu obrijali brade? Tko je onda "oslobodio" grad. Već se onda znalo ili barem naziralo da će Jugoslavija biti prikrivena Velika Srbija. Neposredno nakon rata proganjaju se svi nepodobni, pa je tako jedan zadržani profesor proganjan i bio u nekoliko postratnih logora zato jer mu je brat bio - ustaša!

Termin "ustaša" u biti bi značio "ustanik", ali javlja se znatno prije NDH-pokreta ili NDH-ustaštva. Pa, i danas kad kažete

"ustaša", to će biti dosta rezonirano u negativnim konotacijama. Moramo priznati da je udba revno odradila svoj posao što se tiče pojma "ustaša".

Činjenica je da će uvijek pojam "ustaša" biti usko povezivan s NDH-pokretom.

Sigurno se sjećate onog vica koji završava: "Ja sjedoh, a oni svi ustaše". Znači, to bi bilo i od glagola "ustajati" (dodao bih, i "ust(r)ajati"). Da ne ustaše 1991. hrvatski narod, pregazila bi ga Velika Srbija.

Franjo Rački i Ivan Kukuljević Sakcinski rabe izraz "ustaša", ali to oni čine u još u XIX. stoljeću kada je još daleko djelovanje NDH-ustaša. Sjećam se dobro jedne rečenice iz rada Ivana Kukuljevića Sakcinskog (koliko me sjećanje drži, rad bijaše "Priorat vranski sa vitezi templari.."), gdje stoji zapisano: "I razvi se stieg ustaški...".

Znači, tu se govori o povijesnim

Kažu: "Kod nas ustaša nema".

zbivanjima hrvatskih bojovnika srednjeg vijeka. Ugodno sam bio iznenađen kada sam iste zaključke čuo na jednom predavanju u Zadru koje je održano u organizaciji HOR-a (Hrvatskog obrambenog reda) u prvoj polovici 1990-ih. Mene u najnovije vrijeme zabrinjava činjenica što mi je jedan lektor želio ispraviti riječ "stijeg" u "zastava" jer kaže da je "stijeg" - "motka"! Iako sam (upo)rabio taj izraz iz rječnika gdje se termin nalazi pod "s" kao stijeg, a ne pod "z" kao zastava! Trebalo bi tom "motkom" po gojoj guzici išibati sve udbaše, pa im reći: "Evo, ovo vam je za sva zla koja ste nanijeli hrvatskom narodu".

Sigurno se sjećate kada su Srbi u Srbiji izvikivali parole: "Papa ustaša" i "Clintone majmune".

Nekim Srbima je čak i papa bio ustaša, a neki Srbi čak se ne dvoje kada treba i neke čelnike srpskih stranki u RH nazvati "ustašama", valjda zato jer se uvlače hrvatskim vlastima. S druge strane, priča mi otac kada je davno bio u ex-JNA da im je jedan seljak u Srbiji podijelio dosta (vreća) jabuka, te rekao: "Možda će netko u Dalmaciji dati jabuka mome sinu u vojsci kao što ja to činim vama".

Brat pomorac mi je pričao da je u jednoj "zapadnoj demokraciji" (mislim da se radilo o SAD-u) na ulici vidio čovjeka u potpuno novoj njemačkoj uniformi (s kacigom) kako slobodno šeće ulicama grada. Nikoga nije dirao ni itko njega dirao. Kada bi u RH prošetali ulicom u ustaškoj uniformi, mislim da bih odmah drugi dan došla reakcija iz Ureda Predsjednika RH. Dobro bi bilo kada bi se otamo moglo utjecati i na različite pravne institucije u smislu kažnjavanja i pronalazjenja nes-

talog i pronevjereneog novca (npr. milijardu Kn, više ili manje). Sjećam se kada je jedan moj prijatelj tijekom studentskih dana u Zadru kupio jedno "U" na štandu, te ga prikačio na crnu kožnu jaknu. Tako je neko vrijeme išao po gradu i fakultetu. Znam da to nije učinio jer je sutra namjeravao klati i ubijati jer ne bi ni mrava zgazio, a bijaše ljudina i dobar čovjek od riječi.

Slovo "U" bijaše bunt protiv udbaša, komunizma, zabrana, ubojstava, verbalnog delikta, četničkog granatiranja Zadra i drugih krajeva RH, i sl. Skoro bih se usudio reći da to bijaše jedno srednjovjekovno, povijesno "U" kao odraz ustajanja hrvatskog naroda protiv raznih presizača i neprijateljski raspoloženih susjeda. Kao povjesničar (uz dobrog odvjetnika na sudu) čak bi to razgraničenje srednjovjekovnog/novovjekovnog od NDH-ustaštva mogao dokazati i na sudu. Svojevremeno mi bijaše smiješna nakana zabrane uporabe simbola iz II. svjetskog rata (npr. "U") u zemljama bivše Jugoslavije jer je zvijezda toliko bila raširena i omražena da se čovjeku jednostavno smuču.

Rekao sam da ću u slučaju takve izričite zabrane učiniti đir Stradunom pridržavajući rukom na čelu kruh "Zdravljak" (u obliku slova "U").

Kako li su samo smiješni ljudski zakoni i predrasude! Nitko mi nije zamjerao kada sam nosio zločinačku crvenu petokraku na čelu i maramu oko vrata čekajući druga J. B. Tita, pa je jedanput cijeli razred pokisnuo uslijed jake kiše! Zbog tog boljševičkog megalomana i zločinca. Zar je zdravlje male djece bilo manje važno od jedne komunističke

fukare! (Pardon, otac me je jedanput uslikao u toj pionirskoj uniformi ispred našeg kućnog kamina i dao mi u ruke poveću "šahovnicu" - povijesni hrvatski grb, da malo kriomice ublažimo ozbiljnost povijesti).

Ovaj tekst neću završiti nekom spremnošću za dom kojeg su (ne)prilično opljačkali i to čine dok ovo pišem, jer ne branim lopove, ali ću završiti jednom rečenicom, koja je također proglašavana "ustaškom"): **Bog i Hrvati**. Ove riječi naznačene su na jednom odličju koje sam pronašao na morskim stijenama otoka Dakse blizu Dubrovnika gdje su bez suđenja partizani u tajnom smaknuću likvidirali hrvatske domoljube.

Adio vam, četnici, i neka vam ne padne na pamet da prijedete hrvatsku granicu. Dosta je što ste etničkim čišćenjem u BiH stvorili novu kartu koju su odobrile zapadne i istočne sile. Međutim, čuvajte se povjesničarske karte koja će nemilosrdno biti bačena na stol vremena. Bit će to pravi, kako bi u Dalmaciji rekli za briškulu: "Strišo, tučem!" Nema tog noža koji može biti ubojitiji od penkale (inače, izvornog hrvatskog proizvoda). Osim toga, u katoličkoj, pravoslavnoj i drugim vjerama svijeta postoji uvjerenje o neumrlosti duše koja, nepravedno ubijena, napreduje u boljitku nama nevidljivog svijeta. I sjetite se da ćete umrijeti, vi koji ovo čitate, a umrlima spomenici baš puno i ne znače. Puno značajniji bi im trebali biti dobri, pošteni i životi u miru i neozuzimanju tuđeg života ili teritorija.

'Stojte doma i Bog vas veselio, a vi Njega nemojte žalostit'.

KAKAV JE ŽIVOT MEĐU OSTATCIMA PARTIZANA PO ŠUMAMA

U ogledalu partizanskih opisa toga života

"Hrvatski narod", Zagreb, 27. svibnja 1943.

Iz letaka i brošura, koje od zgrade do zgrade izdaju partizani, vidi se osobito u najnovije vrijeme pravi očaj, koji je zavladao među njima i radi bolesti i pomanjkanja hrane, ne samo radi udaraca, koji su im nanešeni. U najnovijem izdanju partizanske promičbene brošure "Rieč žene" nalazimo iz partizanskog pera također dokaze, da je pomor partizanskih zločinaca i po njima zavedenih ljudi po šumama vrlo velik. – Iz tih sastavaka najbolje se vidi u kakav su položaj bacili bezdušni službenici Moskve one, koje su zaveli.

U "Rieči žene", koja nosi datum 8. svibnja, u članku o proslavi 8. ožujka, koji nosi naslov "Kako smo proslavili 8. Mart", kaže se na jednom mjestu doslovno:

"U zbjegu ima mnogo bolesti od tifusa. Nije to laka bolest – smrt je skoro sigurnija nego ozdravljenje."

Tu je i poseban članak pod naslovom: "U borbi protiv zaraznih bolesti". U tom se članku veli, da su se pojavile dvije opasne zarazne bolesti: pjegavi i trbušni tifus, te se dodaje:

"Te se bolesti brzo šire i teško prebole".

Isto je tako teška stvar u pogledu prehrane. U članku "Prolazna kuhinja" čitamo i ove redke:

"To su povorke izmorenog, napaćenog naroda, izpijenog lica, koji jedva vuče noge i one prtove na leđima. Matere vode i nose djecu (imaju ih koje nose i dvojke, a jedna ih vodi i više), koja ne prestaju plakati. Promrzli su i gladni sa ranjavim nogama od mnogo hodanja. Plaču, traže kruha. Za čas se pružaju desetine mišavih ruku: 'Kruha, kruha'. Tu ne može biti reda, gladni su ... Svi traže kruha."

U istom partizanskom listu čitamo i ovo:

"Desi se, da odmarajući ovdje netko i umre. 'Drugovi, umrlo mi je dete', trči mati. 'Kada?' 'Eto ni opazila nisam.' Ili je netko legao da odpočine, a kad ga zoveš da ide jesti. On je mrtav."

U nastavku se veli:

"Odlazi povorka napaćenog naroda. Kreće se polako, kao da ne mari kada će stići cilju. Djeca plaču,

a matere ih umiruju. Bolestni i slabi voze se na kolima, a jači tjeraju blago ... Među tom bezličnom masom izriču rieči sa suhих većinom pustih krasta i rana usana."

"Za mnom braćo tifusari!"

U pjesmi "Izbjeglički put" čitamo i ove stihove:

"Ostavili smo kuće, tople, drage,

A ovdje zebe pa zebe:

Ostavili smo pune ambare.

Sad djeca vape do neba:

Majko hljeba, hljeba.

Naš put je bio zima, glad i umor.

Smrt nam je pratioc čest,

Naš put je posut lješinama, krvi, suzom

prolitom iz mnoga oka.

Naš put je jauk, plač, glad i zima

Ruke su i noge naše propale, umorne

A djeca vape, vape do neba:

Majko hljeba, hljeba.

SAVJETI HRVATSKOGA DRŽAVNOG UREDA ZA JEZIK - 1941.-45. (18)

Prema knjizi: **Marko Samardžija – JEZIČNI PURIZAM U NDH**, „Hrvatska sveučilišna naklada“, Zagreb, 1993.

JEZIČNI SAVJET br. 29

VETERINAR ILI ŽIVINAR. U starijim se knjigama čita, a u veterinarskim se krugovima općenito držalo, da je riječ veterinar proizašla iz riječi veheterinus. Iz jednog adjektiva od vehi = vući.

Veheterinus bi prema tome izvoru bio čovjek, koji ima veze s teglećom marvom ili stoji u nekom odnosu prema njoj, na pr. u pratnji vojske, u prvom redu konjanštva koje je već u rimsko vrijeme imalo posebne ljude za liječenje oboljelih vojničkih konja.

Početak ovog stoljeća jezikoslovci su ustali protiv ovog tumačenja. Kao razlog se navodi, da veterinarius u prvom redu ima kratko "e" pa prema tome ne može vući korijen od veheterinus. Kad bi veterinarius bio sastavljen od vehi morao bi imati dugo "e", a ne kratko. Zbog toga je ovo tumačenje postanka riječi veterinar napušteno 1911. godine.

Današnje je jezikoslovlje prihvatilo novo tumačenje koje tvrdi, da je izraz veterinar došao iz latinskog jezika. Iz latinskog su izvora uzeli ovaj izraz svi narodi i kao takva ga i danas u najvećem dijelu upotrebljavaju. Ovaj izraz vuče korijen od latinskog veterin..., što znači životinja, u prvom redu domaća životinja. A kao takav se upotrebljavao u najsta-

rijim vremenima. Plinus i Cato rabe izraz veterinarius - označavajući njime čovjeka zaposlena veterinom – životinjom. Napose treba istaknuti da se značenje riječi veterinarius po samoj biti stvari proteže ponajprije na liječnika domaćih životinja. U tom su ga značenju upotrebljavali već stari rimski gospodarski stručnjaci kao i tadašnji liječnici domaćih životinja.

Osobito je zanimljivo uočiti, da je već u prvim počecima postanka ovog izraza, kao i u kasnijoj njegovoj upotrebi težiste ležalo u tome, da se uvijek mislilo pod tim nazivom liječnik i to, razumljivo, liječnik domaćih životinja. Uz ovaj su izraz Rimljani kao i

izraza u njegovom značenju. Veterinar kao kasnija zamjena za ove izraze prema tome znači pogotovo s obzirom na razvoj veterinarske medicine poslije 18. stoljeća kao i njenog postepenog izjednačenja s humanom medicinom – liječnika i to liječnika za domaće životinje.

Iz navedenog se latinskog izvora, a dobivši tokom povijesnog razvitka određeno značenje proširio izraz veterinar po čitavom svijetu, koji ga je kao najboljeg prihvatio. Primili su ga Nijemci (Veterinär), Francuzi (Veterinaire), Talijani i Španjolci (Veterinario), Englezi (Veterinarian), Poljaci (Weterinarz), a i drugi narodi. Izraz je veterinar tokom povijesnog razvitka i napretka veterinarske znanosti postao oznakom za sveukupnu medicinu i znanost, koja se bavi domaćim životinjama

Narodi, koji su htjeli zamijeniti ovaj izraz svojim narodnim izrazom nastojali su, da narodni izraz ne ošteti bit i značenje pojma, koji je predstavljao veterinar. Za naše je prilike osobito zanimljivo, kako se u Njemačkoj odigrao ovaj razvoj djelomične zamjene izraza Veterinär – s narodnim izrazom.

Djelomično velim za to, jer se i danas uz narodni njemački izraz još uvijek upotrebljava izraz koji vuče korijen iz starog latinskog veterinarius. U Njemačkoj se u 14. i 15. stoljeću nazivao čovjek, koji se bavio liječenjem životinja, Rossarzt – Wiehartz. Ovi se nazivi povlače do 18. stoljeća, kad počinje osnivanje veterinarskih škola.

Veterinar

pisci srednjeg vijeka, koji su pisali latinski, uzimali i druge nazive za liječnika domaćih životinja. Tako imamo u to vrijeme nazive: mulomedicus (mulomedicina Chironis) equarius medicus (Valentus Maqimus, Dictorum et factorum memorabilium libri novem, XV, 9, 2) medicus equorum (Albertus de anin, VIII, 2) i medicus pecorum (Varto, I, 8). Svagdje se tu dakle spominje – medicus – liječnik. Ovo je težiste

Osnutkom veterinarske škole u Münchenu 1790., veterinarskog zavoda u Würzburgu 1808., a kasnije i u drugim njemačkim gradovima razvija se veterinarska medicina i izjednačuje po studiju s humanom medicinom. Tad se počinje upotrebljavati naziv Tierarzt, koji se uz izraz Veterinär upotrebljava i danas u Njemačkoj.

Nijemci su kod traženja narodnog izraza pravilno uočili značenje i bit veterinariusa: da je to čovjek, koji se bavi liječenjem domaćih životinja, dakle u prvom redu liječnik. Narodni izraz dosljedno mora obuhvatiti pojam liječnika. Zato i njihove kovanice imaju težište u riječi – Arzt – liječnik, dok Ros, Vieh, a poslije 18. stoljeća Tier trebaju samo označiti, koga ovaj liječnik liječi.

Ovim jedino ispravnim putem u traženju narodnog izraza trebamo i mi poći, ako želimo zamijeniti današnji izraz *v e t e r i n a r*. Dotle, dok se ne nađe pogodan izraz, bolje je ostati pri starom, tim više, što i drugi narodi danas upotrebljavaju izraz iz latinskog korijena, a i Nijemci se uz narodni izraz služe još uvijek izrazom latinskog izvora. (D.H.)

HRVATSKI JEZIK I BIBLIJSKI STIL (3)

prof. dr. sc. Ivo Pranjković,
Zagreb

Vrlo su također brojni nazivi, u pravilu sa snažnim simboličkim nabojem, koji dolaze u antonimnim parovima, npr. Adam i Eva, anđeo i đavao (vrag), David i Golijat, Gog i Magog, istok i zapad, Kajin i Abel, nebo i zemlja, Sodoma i Gomora, svjetlo i tama itd. (usp. Botica 1995: 20-21).

U hrvatskome jeziku, i na morfološkoj, i na sintaktičkoj, i na leksičkoj, odnosno frazeološkoj razini, ima velik broj pojavnosti (oblika, riječi, skupova riječi i različitih drugih ustaljenih ili neustaljenih konstrukcija) koje su, više ili manje, obilježene kao osobujnosti biblijskoga stila. Zadatak je ovoga priloga da ukratko upozori bar na neke od njih te da im pokuša odrediti mjesto i u onome što se običava nazivati biblijskim stilom i u hrvatskome jeziku u cjelinu, posebice s obzirom na njegovo funkcionalnističko raslojavanje, što je i tema našega ovogodišnjeg jezikoslovnog bloka.

Na morfološkoj, odnosno morfosintaktičkoj razini danas se kao prilično izrazit bibliizam (ali i općenito kao arhaizam) osjeća obilatija

poraba aorista i imperfekta, koja je uočljivo obilježje prijevoda biblijskih tekstova, i to ne samo onih starijih nego i najnovijih. Da je to doista tako, bit će posve očito već iz ovih triju primjera.

Prvi je iz Knjige Postanka: Izgiboše sva bića što se po zemlji kreću: ptice, stoka, zvijeri, svi gmizavci i svi ljudi. Sve što u svojim nosnicama imaše dah života – sve što bijaše na kopnu – izgibe. Istrijebi se svako

biće s površja zemaljskog: čovjek, životinje, gmizavci i ptice nebeske, sve se izbrisa sa zemlje. Samo Noa ostade i oni što bijahu s njim u korablji. Stotinu i pedeset dana vladahu vode zemljom (Post 7, 21-24).

VLASTITA IMENA (22)

„Hrvatski pravopis“, Zagreb, 1944.

Jednočlana imena

R a z l i k u j

Liliputanac (patuljast stanovnik

Izmišljene zemlje Liliput)

Utopija (ime /izmišljene/ zemlje u romanu T. Morusa)

Crnac (pripadnik crnačke rase)\$

Ciganin (pripadnik ciganskog naroda)

Hrvatstvo (na pr. podiglo se cjelokupno Hrvatstvo kao jedan čovjek)

liliputanac (čovjek patuljasta rasta)

utopija (nedostživ ideal /dobro uređene države/)

crnac (crn čovjek u obćem smislu)

ciganin (čovjek ciganskih svojstava, ciganske ćudi)

hrvatstvo (na pr. u njegovo

hrvatstvo nitko ne sumnja)

MR. SC. LUJO MEDVIDOVIĆ: CASTUS I PRAVDA (12)

ALFA, Zagreb, 2009. – str. 290

Priredio: **dr. sc. Tomislav Dragun**, Zagreb

"Salona je izgrađena i održavana prema mjeri i potrebama domaćeg stanovništva. Prvi se put spominje 119. god. pr. Kr. kao središte ilirskog plemena Delmata. Trideset jednu godinu poslije, 78. god. Pr. Kr. Salona su zauzeli Rimljani. Oko polovice 5. st. napadaju je Huni i Goti. U međuvremenu, Salona je bila najznačajnije kulturno i političko sjedište rimske pokrajine Dalmacije."

"Mursa je imala burniji život. Postojala je u pretpovijesno vrijeme kao ilirsko-keltsko naselje. Prvih godina prvog stoljeća Rimljani su podigli utvrđeni logor i koloniju. Mursa je sva obilježja grada zasigurno imala godine 133. kad je Hadrijan organizacijsku jezgru rimskih građana (conventus civium Romanorum) učinio rimskom kolonijom i dodijelio joj civilizatorsku i vojno-stratešku ulogu nadomak barbarikuma."

"Poslije propasti Rimskog Carstva (476.), Mursom vladaju Huni, Ostrogoti i Gepidi, a zatim od 580. godine Avari."

"Ponovno se Mursa spominje 1196. kao 'Forum Ezek et portus' – trgovište i luka Osijek – i od tada teče novija povijest toga iznimno tragičnog, ali i slavnoga grada."

"Salona je tada bila veći i značajniji grad."

XI. BUJNOST ANTIČKIH NASELJA

"U salonitanskom okruženju dokazuju brojni toponimi i ostaci starih naselja. Prvo antičko naselje bila je Salona."

XII. BILLUBIO ILI JULIANUM

"Jedno je ispred mnogih, najznačajnije i drugo po veličini naselje poslije Salone na trasi Dolabelina puta. Znakovito je da točan položaj toga grada još nije utvrđen, ... Mnogi istraživači upućuju na prostor Lokvičića kao lokaciju: Berinovac ...; sjeverozapadni ugao Imotskog polja ...; Lokvičić ...; Sumbulova gradina u Berinovcu ...; Berinovac u Lokvičiću ...; Lokvičići ....

Prološko Blato i Galipovac

XIII. TKO BI MUDAR BEZ POMNIJIH ISTRAŽIVANJA

Odbacio pretpostavku da se to drugo antičko naselje poznato

pod imenom Billubio nalazilo na obližnjem vrlo tajanstvenom i potpuno neistraženom lokalitetu zvanom Grad Lokvičići, na mikrolokaciji današnjih lokvičkih jezera.

Danas se zna da je taj Grad Lokvičići ležao na zapadnom obrubu Imotsko-bekijskog polja, gdje postoje skromni arheološki nalazi u vidu dijela bedema Grada i jedne zgrade s nekoliko prostorija, koji je preživio sve povijesne mijene, zaštićen visokim zidom muca i opasan trnjem divljih ruža zaborava. Preživio je i veliki potres 1943. godine, koji je u svijet vodenih vila odnio pretposljednje ostatke stare građevine, a možda i mnoge viteške tajne drevnoga Billubija. Posljednji ostaci Grada, u vidu dijela kasnoantičkog bedema te zidova dviju prostorija, još su uvijek sačuvani na teško pristupačnoj litici koja razdvaja ponore lokvičkih Knezovića i Mamića jezera, u neposrednoj blizini jezera Galipovac, nedaleko od Crvenog i Modrog jezera.

U tom gradu i okolnim naseljima očito je u davna vremena bujao život.

Za sada se ne zna tko je živio u tom gradu, s kojim vjerskim kultovima i običajima. Kada je grad razrušen i zašto?

XIV. URSUS I URSINUS

Riječi latinskog jezika imaju svoj parnjak u keltskoj riječi Arth, arturus. Prijevod riječi s jednog jezika na drugi, čak i bez volje dotičnika, uobičajena je pojava koja se u životu predmnijeva te je ne treba posebno dokazivati

BAZALO (13)

dr. Mile Budak, hrvatski književnik, političar i državnik

Ante nije veoma ozbiljno ocjenjivao Ivana i njegovo držanje, jer mu nije bilo dovoljno muško, odlučno i junačko, sličilo je više ženskom razpoloženju i naklonostima, no ipak je pazio na njegove izjave, koje su mu se činile najobičnije, pa uslied toga važnije. Tako mu je sad zapelo za mozak to naglašavanje Mandine dobrote i njezine nevinosti. Ni Ante nije bio drugačijeg mišljenja, jer nije o njoj znao ništa zla, al nije čuo ni bilo što osobito dobro i vrijedno posebne pažnje, koju joj je Ivan posvećivao. To je svakako bilo tim značajnije, što Anti nije moglo ni u snu doći na pamet, da bi nju Ivan izticao možda s tog, što bi mu se sviđala kao djevojka. Još nitko nije primietio, da bi se on zanimao za ženskilje! Kao da ih Svemogućii nije ni stvorio - toliko su za njega bili zanimljivi i važni! Ne će, dakle, to biti razlog, da Ivan ističe Mandu, pa je tim značajnije, što mu je toliko na umu i na jeziku. Ante je to opazio i zapamtio, al ničim nije pokazao, da tom pitanju posvećuje ma i najmanju pažnju.

- Juče sam je vidije - reče kao posve slučajno i uperi pogled u Ivana. On obori glavu, časak ne reče ništa, a tad upita:

- Esi divanije š njom?! Esi je pi-

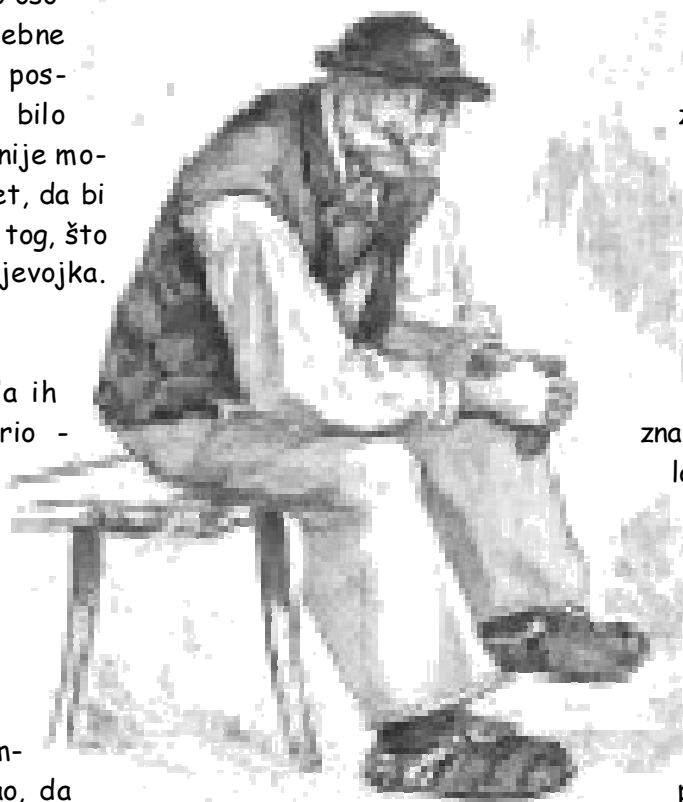
ta, e l' se pripala?

- Nismo divanili. Kad me je opazila, utekla je, kun da j' vile nose. Mislila j', da smo sad svi Kresojići ka nabijene puške na Mrkobrade.

- E da. A to ne valja ---

- Što ne valja?! Što j' utekla?! - upita Ante posve protivno od onog, što je mislio, samo da izkuša Ivana.

- Ne valja, da se edni drugi bojimo i da se gonimo - odgovori on posve mirno i bez premissljavanja. - Grijeta j' to.

Ličanin

- Est to, al i ti znaš, kakvi su Mrkobradi!

- I nji je Stvoritelj puštije, da gackaju po ovom našem blatu

pod Pilarom ---

- I da čine lopovluke! Samo su uni odagnali Nikolu na taj put.

- Est to, al da i' nije Stvoritelj tu ostavije, ne bi bili mogli to činiti.

- A što veliš, jer je to tako?! - upita Ante posve iskreno, zaboravivši na svoju želju, da dokuči, što to Ivana goni k maloj Mandi Ćoranovoj.

- To zna samo Stvoritelj ---

- A nu! --- nego, što ti misliš?!

- Ništa.

- Pa, kako ti --- Ti vaik ništo misliš i sanataš ---

Ivan je oborio pogled k zemlji i šutio. Nije smišljao, što bi mogao Anti odgovoriti, nego se je posve okrenuo duhovnim okom u svoju nutrinju i promatrao, kako on to u sebi nalazi posve gotove, izrađene osjećaje i zaključke, a da ni sam ne zna, kojim putom i načinom dolazi do njih. On ih nalazi u sebi posve gotove kao što čovjek nađe zrelu jabuku na stablu, a da nije ni prstom maknuo, da do tog dođe. Nije se on, dođuše, mnogo bavio tim pitanjem, jer je prelazio preko svega uzvišenim mirom, koji je također posve nesviestno i neproračunato dolazio u njegovu dušu. Sve je dolazilo samo sobom, sve je bilo kao izvan ili iznad njega, a ipak - to je bio sastavni, bitni dio njegova bića. To je bio on sam: ono nešto

nepoznato, nerazumljivo, nepojmljivo, što je od običnog ličkog čobana načinilo nešto novo, neobično i neviđeno u tim brežuljcima i dolinama. On je sve malo pomalo, sve više i više, sve jasnije i jasnije počeo osjećati, da se to nešto u njemu razvija, no napredak je bio tako lagan i naravan, da ga nije nikad iznenadio i zaplašio, nego je sve smatrao posve naravnim kao da drugačije ne može ni biti. Da ga je tko upitao, što se to u njemu događa, on bi bio mogao mirne duše ustvrditi, da se ne događa ništa i da je vazda isti.

I osjećaj je prema Mandi Čoranovoj u njemu rastao posve polagano i nenapadno toliko, da je i sam jedva osjećao njegov napredak. S tog ga ni nije osjećao kao neku posebno važnu pojavu u svom životu, ali je nagonski nastojao, da je što češće viđa i da razgovaraju. Svakako je ta pojava bila tim zanimljivija, što s drugim ljudima nije želio, nego baš naprotiv - izbjegavao je doticaj, a pogotovo razgovor.

Poslije one nesreće su se našli istom poslije nekoliko dugih mjeseci, kad se je pojavila prva prošarica i kad su blago izjavili na pašnjak više u nakani, da se prozračni nego da se napase i nabrsti. S početka su bili nadaleko, jer je Ivan bio udario s blagom s istočne strane Šarca, kako ga je did Perjas uperio, a Čoranovo je blago, posve prirodno, došlo s posve protivne strane, laćajući se doline između Pilara i Šarca. Ivan je pomišljao, da bi mogao sresti Čoranova čobana i ujedno je bilo vjerojatno, da će to biti Manda, pa je i nehotice,

bez posebnog razmišljanja, blago gonio, umjesto, da ga pusti, da samo odmjeri i odredi brzinu napredovanja. Da je on samo pratio i pazio, obišao bi brdo uprav dok bi bilo vrijeme, da blago goni kući, dok je ovako već prije podne bio na zapadnoj strani brda, posve spram Pilara. Čim je zaokrenuo oko brda od istoka na zapad, sa sjeverne strane, do Pilara, dopro mu je do uha zvek zvona s Čoranovih ovaca. Osjetio je ugodne struje oko srca i pošao pred blagom na neku izbočinu, da s nje baci pogled napried prema mjestu, s kog je dopirao zvuk. Nije opazio nikog, jer je guštara dosta visoka, al je osjetio, kako ga podilaze nekakovi trnci ili nešto slično, što inače ne osjeća.

Iako je bio sav obuzet podsvijetnom željom, da što prije vidi, tko je s Čoranovim blagom, ipak je pomislio, kako nije pametno, što ide pred ovcama, umjesto iza njih. Može mu se veoma lako dogoditi, da se vuk dovuče iza njegovih leđa i odnese mu, što mu prvo naleti, a da ga on ni ne osjeti, a kamo li, da bi ga i mo-

gao vidjeti, jer je vjetar duvao s posve protivne strane i baš je s toga i mogao čuti izdaleka Čoranovo zvono. Okrenuo se je nazad i pošao veoma žurnim koracima između ovaca i goveda, koji su se bili razišli na dosta velikom prostoru, jer su se bili bavili više brstom nego pašom, budući da je još dobar dio zemlje bio pokriven sniegom, a gdje ga nije bilo, to su bile većinom izbočine, pokrivenne kamenim pločama i ogredcima.

Cijela je priroda bila još krhka i meka kao da se na svakom stvoru osjeća svježina sniega, koji nestaje, i mekoća vode, koja ga zamjenjuje. Svuda je zrak ispunjen mirisom nabubrelog života, koji još nije preoteo maha, al je svuda, u svemu, u najrazličitijim oblicima nabubrio i čeka samo posljednji udarac kao kucaj zaljubljena srca, da se otvori punom snagom i neobuzdanim dahom. U svakom i najmanjem titraju zraka, u svakom treptaju i najmanje travke, u svakom drhtaju i najnježnije grančice osjećaš čežnju ljubavi i drhtaje novog života. Proljeće se je budilo kao djevojčice iz djetinjeg sna i svom svojom mladošću, svim svojim zanosom i svim nabujalim nabubrelim snagama tražilo i zvalo novi život ljubavi, opojnosti i plodnosti. Ivan je to osjećao na sebi, nosnice su mu se napinjale i grudi nadimale pod navalom tih životnih snaga i čežnja, a da ni sam nije razumio, odkud to dolazi i zašto je to tako jako i tako opojno i tako neodoljivo, tek je i sam nastojao, da čim prije bude u blizini Čoranova blaga, da se sastane s Mandom.

Nije imao nikakva razloga, da tvrdi, da je ona kod blaga, al je ipak u podsviesti bio posve uvjeren, da je ona i nitko drugi u njegovoj blizini, na nekoliko stotina koračaja. To je zaključivao po činjenici, da Ćoran nema u kući nikog mlađeg, koga bi mogao poslati s blagom, kad su i mlada Vranjica i Ivan na drugom svijetu, a nije vjerojatno, da bi njih koje staro išlo k blagu, a djevojku ostavili kod kuće, kad je zdrava.

Kako je blago napredovalo, tako je i on išao za njim i sve se penjao na izbočine, na gomile kamenja i na visoke ogredke, kao slučajno i bez osobita računa i nakane, al posve jasno - e da bi osjetio il vidio, tko je tu u blizini kod susjedova blaga. Dosad je osjetio samo obćeniti miris svježine, novog života i blaga, koje je izašlo iz zimskih skrovišta, dok nije uobće među tim oblacima i maglama smjese mirisa mogao razlučiti miris ljudskog bića. Popeo se je na veoma visoku izbočinu i uperio pogled preda se, kad ga nenadano dohvati kao anđeoski zagrljaj miris djevojačke duše. Sav je protrnuo i odmah ga prepoznao: ne samo da je djevojačka duša, nego je to baš Manda! On nju pozna i ne bi

se prevario, da ih je još stotina s njom. On bi nju razlučio od bezbroj drugih, koje bi joj bile veoma slične i po obličju i po duševnim odlikama i svojstvima, jer je za sve titraje mirisa imao tako iztančan osjećaj, da je već sam sebi bio neugodan. Nikad nije htio ni s kim govoriti o toj svojoj sposobnosti, jer ju je osjećao i kao teret i kao nešto - čemu on nije ni najmanje kriv, al nije za to ni zaslužan pa je onda nosio ćutke kao nešto, što mu je Providnost nametnula bez njego-ve i krivnje i zasluge.

Čim ju je osjetio, brzo je sišao s uzvisine, i pognao najzadnje goveče, koje je bilo zaostalo. Kako je gonio njega, prikupljao je i ostale, te ih sve tjerao prema zapadu, u susret s Ćoranovim blagom. Bilo je vjerojatno, da se blago izmieša, no to sad Ivana nije smetalo. Pred koju godinu, dok on još nije bio izrastao i ovako razvijen, kako se je razvio sad u posve svom samostalnom i osebujnom pravcu, ta bi ga pogiba bila veoma uznemirila, jer tad nije mogao ni zamisliti, da bi Kresojića se i blago smjelo biti skupa s Mrkobradskim, a kamo li, da bi se čobani sastali, pa skupa sjedili i pazili na blago. Sad je osjećao sve posve druga-

čije i bez ikakova obzira na svoje razpoloženje prema Mandi. I što je to, zapravo, on osjećao prema toj djevojci?! Što znači to podrhtavanje, kad na nju pomisli, i to treperenje svake žilice, kad sad osjeća, da će se za čas sastati i da će razgovarati, gledajući se oči u oči?! Što znače ti osjećaji?!

Ivan na to ne bi znao odgovoriti, al on nije ni postavljao taka pitanja. On uobće nije postavljao nikakovih pitanja, nego je živio kao živi hrast, kao da živi jelen, kao što živi - sigurno anđeo i sigurno i vječni stanac kamen. Vjerojatno! Mi ne znamo i ne možemo dokučiti, al ako je istina, kao što jest istina, da je sve živo u Gospodinu i da je On svagdje i na svakom mjestu, dakle u svemu, onda je sigurno, da u Njemu sve živi! I živi divno, sretno i blaženo, dokgod samo sebi ne upropasti i sreću i blaženstvo, a najzad i sami život. Čim ga može upropastiti?! Pitanjima, čežnjama i glađu - za nedostizivim. Što nam je god dano, to nam ne će i ne može izmaći, a dano nam je sve, što mogu nositi naše sile i sposobnosti. Preko toga žude samo lude i slabići. Dokaz za ovo imamo na svakom koraku i svaki dan.

PRIPOMENE UZ PRAVOPIS I UZ IZBOR MISLI IZ BUDAKOVOG „BAZALA“ (11)

mr. sc. Dragan Hazler, Basel, Švicarska

...Kriv je i morat će tu krivnju oprati ne samo priznanjem i pokajanjem nego i temeljitom od-

radom. Sve treba odraditi, svaki dug treba odplatiti, svaku nepravdu treba ispraviti tako kao da je nije nikad ni bilo. Bez takog postupka i shvaćanja nema oproštenja.

Gacka

SVOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA

Zvonko B. Ranogajec, kršćanski TV producent,
2537 Eastwood Avenue, Evanston, Illinois 60201
SAD, e-mail: ZRanogajec@sbcglobal.net

UPOZORAVAJUĆE, A UJEDNO I SPASONOSNO BOŽJE ZRCALO ISTINE

Hrvatske predsjedničke razdjelnice

Biblijska i nebiblijska perspektiva razumijevanja i gledanja

Mile Prpa, pravnik, slikar, pjesnik - filozof i autor mnogih članaka napisao je članak "Hrvatske predsjedničke razdjelnice" koji je bio objavljen u utorak 25. kolovoza 2009. godine na Hrvatskom portalu Hrvati-Amac. Članak je nama svima, domovinskim i Hrvatima i Hrvatima iz dijaspore doista "upozoravajuće, a ujedno i spasonosno Božje zrcalo istine!"

Iako je gospodin Mile Prpa ponovio mnogo toga već rečenog i napisanog, mudro je i pametno ponavljati činjenice koje mi Hrvati ne možemo i ne smijemo zanemariti. Iz istih je razloga Bog, naš Spasitelj, Sin Božji, Gospodin Isus Krist namjerno ponavljao svojim učenicima i nekoliko puta iste stvari. Američki predsjednik Woodrow Willson (države u kojoj živim i djelujem 39. godina!) jednom je prigodom mudro rekao: "Narod koji se ne sjeća što je bilo jučer, ne zna što je danas, niti zna što želi učiniti!"

Veoma je pametno, hrabro i odgovorno od gospodina Mile Prpe javno pisati o ovom povijesnom trenutku gdje se Hrvatska nalazi na raskrsnici, na razdjelnici na kojoj se otvaraju tri različita puta njene budućnosti, i na njoj je da izabere i što god da izabere to je - put bez povratka, piše otvoreno i iskreno gospodin Mile Prpa.

Želim se osvrnuti ovdje na članak gospodina Mile Prpe: "Hrvatske predsjedničke razdjelnice" iz njegove vlastite, nebiblijske perspektive razumijevanja

i gledanja. Nakon toga osvrnut ću se na članak iz biblijske perspektive razumijevanja i gledanja.

Izvađeno iz konteksta članka: "Hrvatske predsjedničke razdjelnice"

"Kako će izgledati Hrvatska nakon inauguracije svog trećeg po redu predsjednika RH koja bi se trebala održati 14. veljače 2010. g?! Prvi ili drugi krug glasovanja potpuno svejedno. Čak i ime predsjednika je nevažno. Ali je za to važna politička struja koja ga je dovela na mjesto predsjednika RH.

Tko god dođe na to mjesto, u ovome povijesnom trenutku, a možda i sudbonosnom trenutku za Hrvatsku, zaokrenut će hod Hrvatske u svome pravcu, u pravcu, ovisno koja politička i interesna struja pobijedi. Taj hod može biti i pozitivan, ali mnogo je vjerojatnije da će biti negativan za Hrvatsku i njenu budućnost.

U ovom povijesnom trenutku Hrvatska se nalazi na raskrsnici, na razdjelnici na kojoj se otvaraju tri različita puta njene budućnosti, i na njoj je da izabere i što god da izabere to je - put bez povratka!"

Piše gospodin Mile Prpa i onda objašnjava ta tri puta bez povratka o kojima možete čitati u njegovom članku "Hrvatske predsjedničke razdjelnice".

"Zašto se svi ponašaju kilavo - i narod u domovini, i dijaspori i Hvidra i sve braniteljske udruge? Postavlja pitanje i odgovara u nastavku članka gospodin Mile Prpa. (izvđeno iz konteksta članka).

"Umjesto da u tome imaju glavnu riječ, oni su se prepustili vodi da ih nosi niz rijeku pa gdje ih donese. Hod gusaka u maglu - je i nezainteresiranost, apatija, mišljenje da će to sve netko drugi riješiti. A podrška "crkve" za katoličkog vladara je podrška samo na nivou apstrakcije, na nivou teorije!"

"Umjesto da svi priskočimo u pomoć nekom kandidatu kojeg neslužbeno prihvatimo kao potencijalnog svenarodnog vladara, a svi se ponašamo kilavo, nezainteresirano kao da se ne radi o našoj sudbini i sudbini naše djece. Takav kandidat bi prošao u prvom krugu glasovanja i to s više od 60% glasova, ali izričito pod jednim i najvažnijim uvjetom - ni pod koju cijenu ne smije biti iz dosadašnjih ofucanih i u narodu omraženih političkih struktura, iz struktura istrošenih političara.

Ne smije biti predstavnik istrošene politike, već čovjek iz naroda, iz duše naroda koji će donijeti Hrvatskoj novi duh poleta, koji će otvoriti nove horizonte i nove vizije naše budućnosti."

Na kraju članka gospodin Mile Prpa zaključuje: "Takvog kandidata se s pravom pribojavaju političke strukture koje predstavljaju manjinu naroda, jer su ideološki ili interesno obojene. Kod takvog kandidata oni nemaju što tražiti, oni nemaju šanse proći, pa ni drugi nezavisni kandidati! U protivnom - ako bi to bio kandidat iz postojećih političkih struktura, stići će prigovor naroda - Svi ste vi isti! I došlo bi do velike apstinencije birača! I sve bi palo u vodu."

Biblijska perspektiva razumijevanja i gledanja članka Mile Prpe

Ponovit ću Božje principe koji se nalaze u Svetom pismu, Bibliji, Božjoj riječi. Ukoliko zaista želimo promjene u našoj domovini Hrvatskoj, naša motivacija, koju zna samo dragi Bog, naš Spasitelj, Sin Božji, Gospodina Isus Krist i mi sami, mora biti u skladu s Božjim principima, koji se nikada ne mijenjaju. Oni su bili isti jučer, oni su isti i danas, a oni će biti isti i sutra. U protivnom, dragi i poštovani moji domovinski Hrvati i Hrvati iz dijaspore, zapam-

timo dobro, nama će biti kao što nam je i bilo svih ovih stoljeća do sada, bez obzira na neke nove ljude, radikalne i gospodarske reforme!

U zaključku, dragi moji Hrvati u mojoj prvoj domovini Hrvatskoj i moji Hrvati u dijaspori, iskreno vas upozoravam da su naši problemi kudikamo dublji i složeniji nego mi svi zajedno mislimo i razumijemo. Problemi leže u biblijskoj nepismenosti Hrvatskog naroda od samog početka do danas!

Spomenuti članak gospodina Mile Prpe "Hrvatske predsjedničke razdjelnice" zaista je "spasonosno ali i ujedno Božje zrcalo istine"! Ja ipak ovdje ne iznosim vlastito stajalište, nego biblijsku perspektivu razumijevanja i gledanja.

Mi možemo ignorirati Sveto pismo, Bibliju i ne vjerovati Božjoj riječi, koja nam nepokolebljivom sigurnošću stavlja istinu pred oči. Sve tvrdnje nevjernika ne mogu to pobiti, pa makar se netko od njih i čvrsto držao svojih stajališta.

To ništa ne mijenja činjenice o kojima Sveto pismo, Biblija, Božja riječ govori!

Mi možemo ne vjerovati u Boga, našeg Spasitelja, Sina Božjeg, Gospodina Isusa Krista, ali to ne znači da ON ne postoji!

RIJEČ ZA SVAKI TJEDAN (34)

Mieczysław Malinski

NISAM DOSTOJAN DA UĐEŠ POD KROV MOJ

SUBOTA JE STVORENA RADI ČOVJEKA, A NE ČOVJEK RADI SUBOTE

To je jedna od rečenica za koju je čovjek kod Židova mogao biti kamenovan. To je rečenica čiju dubinu mi nismo u stanju odmjeriti, čiji sadržaj ne možemo iscrpiti, rečenica čiju dosljednost i posljedice mi još uvijek ne možemo dokučiti. Rečenica koja je za nas stalni izvor divljenja, čuđenja i nadahnuća, koju nam je pokazao sam Isus, u svojoj osobi: kao Božja Riječ – kao Istina, nama objavljena.

9. nedjelja kroz godinu B,
Mk 2, 23-3, 6

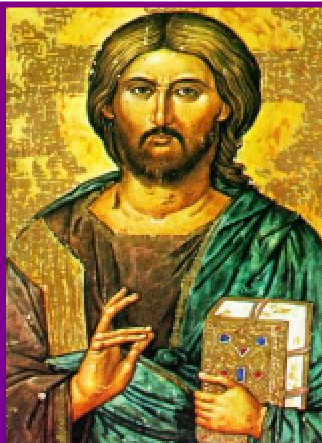
Kršćani smo samo dotle, dok se udaramo u prsa i kajemo. Dok smo spremni primati, poslušati i vježbati se kao dijete, svjesni da još nije odraslo; kao grješnik, svjestan da je još daleko od savršenosti.

A uzdaš li se samo u svoju mudrost, moć i neosporivost, u svoje sveznanje, ne daš li se ni od koga više uvjeriti i postaviš li se poput nepomična kamenog spomenika, tada više nisi ni kršćanin ni čovjek.

9. nedjelja kroz godinu C,
Lk 7, 1-10

**XIV^{ta}
NEDJELJA
KROZ
GODINU
B**

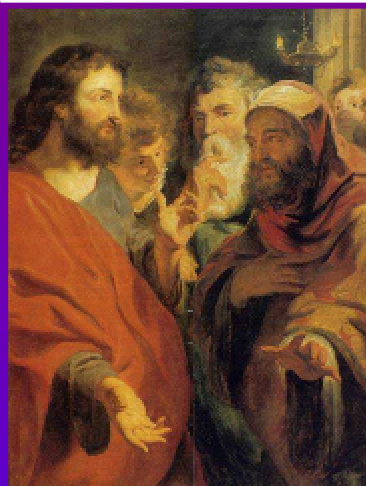
Marko 6, 1-6

U ono vrijeme: Isus dođe u svoj zavičaj.

A doprate ga učenici. I kada dođe subota, poče učiti u sinagogi.

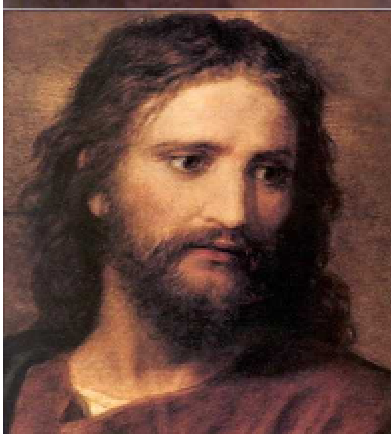
I mnogi što su ga slušali preneraženi govorahu: »Odakle to ovome?

Kakva li mu je mudrost dana? I kakva se to silna djela događaju po njegovim rukama?

Nije li ovo drvodjelja, sin Marijin, i brat Jakovljevi, i Josipov, i Judin, i Šimunov? I nisu li mu sestre ovdje među nama?«

I sablažnjavahu se o njega.

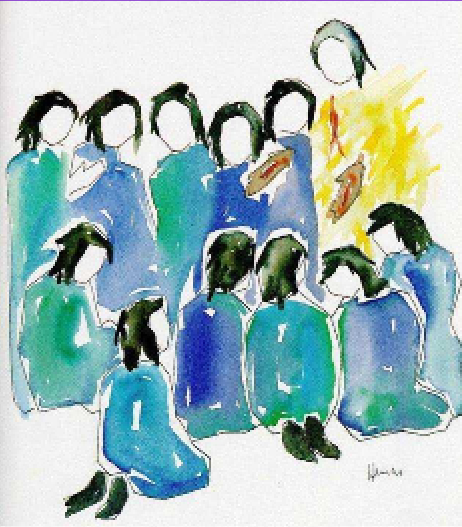
A Isus im govoraše: »Nije prorok bez časti doli u svom zavičaju i među rodbinom i u svom domu.«

I ne mogaše
ondje učiniti ni
jedno čudo,
osim što
ozdravi
nekoliko
nemoćnika
stavivši ruke
na njih.

I čudio se
njihovoj
nevjeri.

Obilazio je
selima
uokolo i
naučavao.

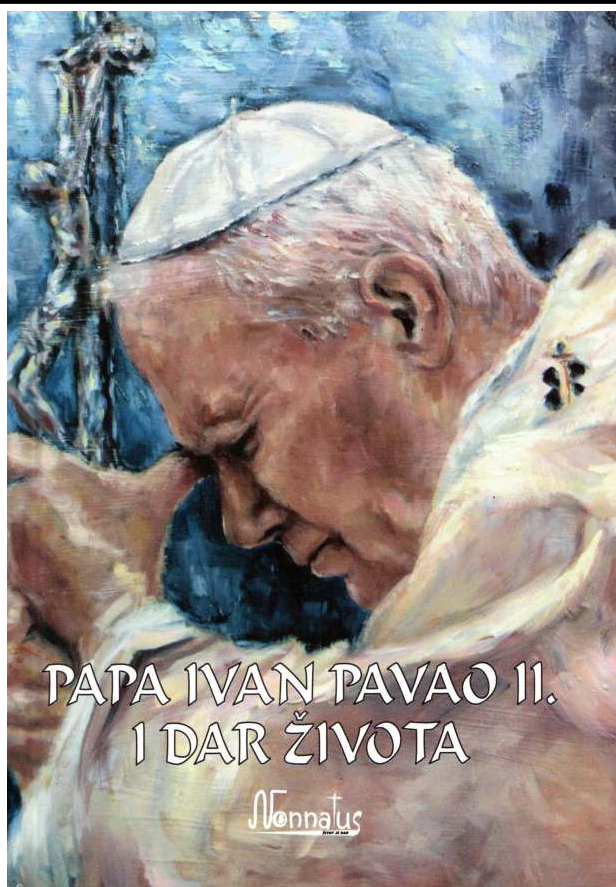
Prezentaciju je izradio
FRANJEVAČKI SAMOSTAN i Župni ured
sv. Nikole Tavelića

Ivekovićeva 8 51000 RIJEKA

Tel. 051/ 641-449

Fax: 051/ 648-697

E-mail adresa: frs-
sv.nikola@ri.htnet.hr

PAPA IVAN PAVAO II.
I DAR ŽIVOTA

Nonnatus

Nakladnik
"Nonnatus" d.o.o.
Karlovac
Stjepana Radića 28
tel./fax: 047-601.399

Cijena
50,00 kuna

NOVA USTAŠKA STRANKA NAPUŠTA OKUPLJANJA DOMOVINSKIH I DRŽAVOTVORNIH HRVATA (1)

Gen Kameni, Zagreb

A: Spremni.

B: Spremni! Dobro je što ste došli g. Kameni. Nismo zadovoljni s Vašim radom, zapravo s uredničkom politikom "Glasnika".

A: O čemu se radi g. Antica?

B: Sad ćete čuti. Gospodo! Izgleda, morat ćemo se rastati s našim starim prijateljima iz Hrvatskog uljudbenog pokreta, pa i iz "Glasnika". Morat ćemo napustiti Okupljanja domoljubnih i državotvornih Hrvata.

Ibrahim: Ljudi nemojmo se pre nagliti. Zar smo dotle došli da se međusobno koljemo?

B: Još gore, ali mi u svemu ipak ne ćemo sudjelovati. G. Dragan Hazler iz Švicarske, što više, traži da se smijeni predsjednik Hrvatskog uljudbenog pokreta, a "Glasnik" da se zabrani. Podnijet će kaznenu prijavu Mladenu Bajiću.

Ibrahim: Ljudi moji, to je nemoguće. Ne mogu vjerovati svojim ušima. G. Dragan je fini gospodin, pravi ustaša. Nisam to od njega očekivao.

B: Moguće je i istina je što g. Dragan Hazler kaže. Međutim, mi u samom smjenjivanju predsjednika Hrvatskoga uljudbenog pokreta ne želimo, niti ćemo sudjelovati.

A: Čekajte, ali g. Dragan Hazler nije član Hrvatskoga uljudbenog pokreta.

B: Izgleda da to više nije toliko važno. Pronađen je neki zakon iz komunističkog doba, koji to omogućuje, ako dotična osoba nije suđena za kaznena djela uperena protiv samoupravljanja, socijalističke izgradnje i druga Tita. Koliko znam g. Dragan Hazler nije u tom smislu kriminaliziran i procesuiran.

Jure: Onda smo završili. Nas se to onda ne tiče.

B: Nismo završili. Sve nas se to itekako tiče.

Jure: U kojem smislu?

B: Postoje i druga pisma. Ne jed-

B: Da. Možda ti uživaš, jer si dovršan. Zato nisi ni primijetio niz članaka Eugena Savojskog pod zajedničkom naslovom "Islamski manifest". Smeće. Odvratno smeće.

Stijepo: Pročitao sam ga. Koliko sam vidio radi se o običnoj informaciji. Zašto i mi ne bismo znali što se sve u svijetu događa i piše. Pa, mi smo odrasli građani, te znademo zaključiti što je što i tko je tko.

B: Znadete, ali tako ne zaključujete. Morali ste odmah reagirati. To je otvoreni napad na islamske vjernike i na njihove svetinje, na

našu braću muslimane. Vi dobro znate što je o njima mislio i govorio Poglavlak. Toga se treba držati. Nova Ustaška Stranka ne će trpjeti takve podvale i provokacije.

Stijepo: To je dakle to! Možemo li sada ići?

B: Nismo ni počeli! Moramo se konkretno upoznati s onim što su nam pisali g. Zvonimir Došen, g. Željko Tomašević, gđa Diana Majhen, g. Dragan Hazler i g.

Branko Begović.

A: Nisam se javio uredništvu g. Antica. Morao bih malo skoknuti tamo.

B: Ništa, ništa! Pozdravite urednika. Neka navrati. Na čaj. Romanjski, od čubre.

A: Hoću. Spremni.

B: Spremni!

no.

Jure: Ima ih znači još?

B: Mnogo! Izdvojit ću za početak uvod pisma g. Zvonimira Došena iz Kanade. G. Došen se, s pravom, žali na uredničku politiku "Glasnika".

Stijepo: "Glasnik" je dobar časopis. Informativan. Svaki broj pročitam od korica do korica. I malo mi ga je, koliko u njemu uživam.

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Pripremila:
Marija Dragun
rođ. Takšić

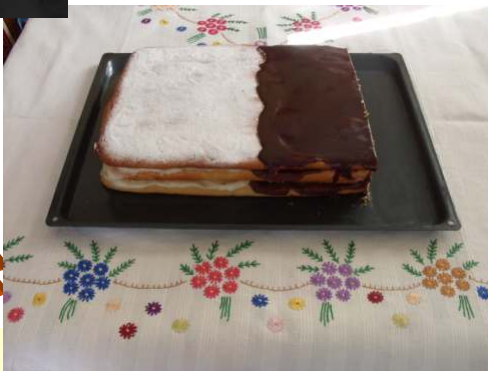
Medena pita

Sastojine za kore: 40 dag oštrog brašna, 15 dag masti ili 20 dag margarina, 15 dag šećera, 1 žličica sode bikarbone ili 1 prašak za pecivo, 3 velike žlice meda, 3 žlice mlijeka i 1 jaje.

Sastojine za biskvit: 5 jaja, 2 žlice ulja, 5 žlica šećera, 5 žlica brašna, 1/3 praška za pecivo i od 1/2 limuna ribane korice.

Sastojine za nadjev: 1/2 l mlijeka, 15 dag šećera, 4 žlice oštrog brašna, 1/2 šipke vanilije, 15 dag margarina i 2 vanili šećera.

Izrada:

Izrada tijesta za kore: Margarin držati na sobnoj temperaturi da omekša. Staviti u plastičnu posudu 20 dag izrezanog margarina, 15 dag šećera, 3 velike žlice meda, 3 žlice mlijeka i 1 jaje. Sve skupa izmiješati. Dodati 1 prašak za pecivo i 40 dag brašna i zamijesiti tijesto. Ostaviti u frižideru sat vremena. Zatim izmijesiti i podijeliti u dva dijela. Jedan dio vratiti u frižider. Razvaljati na masnom papiru na veličinu tepsije u kojoj će se peći biskvit. Tijesto prije pečenja izbosti vilicom. Peći 10 minuta na 200°C dok ne bude zlatno-žute boje. Kad je pečeno ostaviti neka se ohladi. Isto učiniti i s drugim dijelom tijesta.

Izrada biskvita: Razdvojiti bjelanjke od žumanjaka. Od 5 bjelanjaka istući mikserom čvrsti snijeg. U drugoj posudi mikserom izmiješati 5 žumanjaka, 5 žlica šećera i 2 žlice ulja, dodati ribanu koricu od 1/2 limuna, 1/3 praška za pecivo i 5 žlica brašna i sve skupa izmiješati. Na kraju umiješati snijeg od bjelanjaka. Biskvit istresti u tepsiju obloženu pomastćenom i pobrašnjenom folijom. Peći 20 minuta u pećnici zagrijanoj na 200°C.

Izrada nadjeva: U posudu, u kojoj će se kuhati nadjev, staviti 4 žlice oštrog brašna, 15 dag šećera i 2 vanili šećera, te promiješati.

Usuti 1 dl mlijeka i ponovno promiješati. Staviti u drugu posudu 4 dl mlijeka i 1/2 vanili štapića da zakipi. Naliti na prvi dio smjese, te dalje kuhati dok se ne zgusne. U vruće staviti 15 dag margarina i miješati dok se ne dobije jednolična smjesa. Ostaviti neka se ohladi.

Napomena: Dok se kuha nadjev može se dodati 3 rebra čokolade.

Slaganje kolača: Prvo staviti jednu medenu koru, na nju razmazati pola nadjeva. Na nadjev staviti biskvit i na njega razmazati ostatak nadjeva. Na sve staviti drugu medenu koru. Kolač se može posuti sitnim šećerom ili prelići glazurom od čokolade.

Napomena: Najbolje je da kolač odstoji jedan dan.

POŠTEDITE ME VAŠEG BOLESNOG UMA!

Gospodine Tomislave Dragun!

Ja Vam ponavljam, da me poštedite od produkata Vašeg bolesnog uma. Ne šalžite mi poštu sa sadržajem vašeg prijateljavanja s četničkim zločincima jer je odmah brišem ili (i) vraćam natrag.

Ići k zločincima tražiti kultne uzore za hrvatske velike je sluganstvo u zločinu.

Tko vam daje pravo da ponižavate cijeli Hrvatski narod vašim hodočašćem k četničkim zločincima?!

Umjesto pozdrava. Sram Vas budi!

mr. sci. emeritus Dragan Hazler
hazud@sunrise.ch

PRVO PISMO

Reče Bog: „...niti sa mačem, nit s ljudskom mišicom, već silom Duha Svetoga“!

Dakle, što se čovjeku čini i nemoguće, Bogu ništa nije nemoguće! Mudrosti, mudrosti i rada, rada, rada, i puno, puno, puno molitve nam treba izgleda...

Viš kad nađem koju minuticu vremena, sad sam u iznimnoj gužvi, a popodne jurim tati na selo (85 godinica mu je i sam živi).

A ja Vam baš inače i nisam od puno priče, ali zezali su me kroz život zvavši me i „Japancem“, možda su nešto željeli ukazati, ali tko se još

ovdje od rada pomogao...

DRUGO PISMO

E pa dragi i poštovani gospodine Dragun, želeći Vam dobro jutro i ugodan i uspješan ovaj zagrebački sunčani dan, želim Vam uputiti nekoliko riječi!

Tek sam očima preletio dio one rečenice u kojoj pokušavate odrediti nekakve granice hrvatskog utjecaja u BiH pa se uistinu ne mogu suzdržati, i to i prije nego uspijem tekstove pročitati do kraja i sabrano (a za to i za privatnu komunikaciju već 10-ak dana ne nalazim ni minute vremena), a da Vam ne poručim, da uistinu razmislite o stanju svijesti onih među Vama, koji hrvatski narod zajedno s zemaljskim područjem na kojem neovisno o vjeri od povi-

jesnog dolaska u ove krajeve do danas neprekidno živi, interesno žele dijeliti s četnicima!

I još se k tome diče državotvornim i starčevićanskim hrvatstvom! Nečuveno!

Hrvatski narod nije očuvao niti će hrvatsku državu očuvati interes, nego srce, ljubav dakle, Bog dakle (jer Bog je rekao da je On sama ljubav, pa kad je nešto ljubav čista, Bog je štiti i nikakav sotona mu ne može nauditi!)

Sačuvao nas Bog od interesnih dogovora sa četnicima i podjela naše zemlje s četnicima! Ako Vam se s četnicima išta dijeli, dogovarajte s njima podjelu srbijanske zemlje, ako je Vašem društvu potrebna (Hrvatskom narodu nije!), ali okanite se molim Vas lijepo svakog razgovora o podjeli Bosne, Hercegovine, Boke i cijele povijesne Crvene Hrvatske (danas svojim južnim dijelom Crne Gore), Vojvodine i Sandžaka, barem!.

Hrvatima srpska zemlja, kao niti ničija tuđa, i ništa tuđe, nikad nije bila potrebna i nikad na nju nogom nije hrvatski čovjek, posebno hrvatski vojnik ugazio radi osvajanja ili otimačine!

Da bi čovjeka g. Dragun netko uzimao ozbiljno, najprije on sam mora pokazati da je ozbiljan, i naravno zdrava uma, a ne djetinje pameti! Pametnom dosta!

Viš o svemu kad nađem vremena pročitati sadržaje Vaših poruka koje ste mi u posljednje vrijeme poslali, uz napomenu da potpisujem svako slovo koje Vam je u onom nedavnom pismu o razlici između Hrvata i Srba, odnosno hrvatske vojske i četničke bande, napisao g. Hazler iz Švicarske!

A ako Vi i nadalje, unatoč nesnošljivoj smradu četničkog i šumadijskog „dreka“ i njihovih „instalacija“ (da kažem tako fino, umjesto onako po domaći!), koji se sasvim dobro osjeti i kojeg još sasvim dobro čujno moramo mirisati i živjeti i ovdje u Zagrebu i dolje u Sarajevu, Vi baš hoćete poći i „zabosti nos“ u sam „drek“, da se opijete i nadahnete mirisom izvora, slobodno Vam bilo!

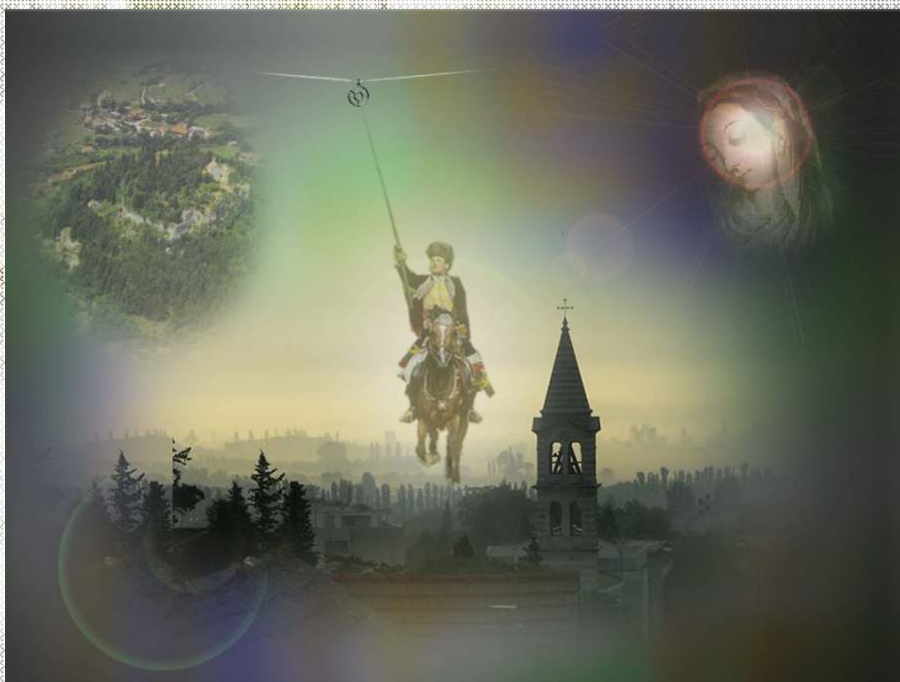
Slažem se s Vama, da u demokraciji svatko ima pravo raditi ono što se njemu čini najbolje, naravno ako time ne uskraćuje to jednako pravo drugome!

Željko Tomašević
zeljko.tomasevic@morh.hr

PORUKE

HODOČAŠĆE U SINJ

(prigodom 66. obljetnice mučeničke
smrti fra Rafe Kalinića)

27. rujna 2009. u 10 sati - u crkvi Čudotvorne
Gospe Sinjske je svečana koncelebrirana misa koju
predvodi dr. fra BRUNO PEZO, profesor na Franje-
vačkoj klasičnoj gimnaziji u Sinju

Hrvatski
uljudbeni
pokret

**Udruga za zaštitu
prava građana**

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska
tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragun.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:

**Poslovna savjetovanja
Dragun d.o.o.**

Uredništvo:

dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl.
oec. za izdavača
091/33-88-433

Prilože slati na adresu:
Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com
Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković